MONICA LEWTY

Un chiriaș ciudat

Traducerea și adaptarea în limba română de
ELVIRA POPESCU

ALCRIS

Capitolul 1

La volanul vehiculului său brec Volvo, Charlotte intră în marea piață care servea drept parching în afara zilelor de târg și scoase un suspin de disperare.

După cum se vedea, nu era nici un singur loc liber. Cu adevărat, o urmărea nesansa! Ea care detesta, mai mult ca orice, să-i facă pe alții să aștepte, era deja cu câteva minute în întârziere la întâlnirea cu Paul.

Nici o clipă tânăra femeie nu încetase să alerge de la începutul dimineții. Niciodată timpul său nu fusese atât de încărcat de când preluase conducerea agenției imobiliare fondată de tatăl său cu șase ani mai înainte, în acest mic oraș liniștit din Lincolnshire.

Era departe timpul în care, tânără colaboratoare la agenția paternă, învăța încet tainele meseriei. Cariera Charlottei

începuse întâmplător: de fapt, boala tatălui său o decisese să accepte să lucreze pentru el. Ea fusese, la început, angajată cu o jumătate de normă pentru a face față muncii în plus, determinată de absența domnului Spencer. În acea perioadă, starea de sănătate a acestuia nu era îngrijorătoare, dar se degradase repede și era evident că nu putea să-și reia postul său.

Atunci, tânăra femeie sfârși prin a ceda insistențelor paterne. Renunțând la proiectele unei vieți independențe la Londra, se hotărî să-l înlocuiască pe tatăl său în fruntea agenției.

Totuși, nu numai perspectiva de a locui în acest orășel, de altfel fermecător, unde toată lumea cunoaște pe toată lumea, nu-i surâdea deloc să fie exploatată de acest om dominator.

Cu domnul Spencer nu era ușor de trăit și boala nu-i împuținase voința de a controla și a conduce tot. La început, el ceruse, în fiecare seară, de la Charlotte, un raport cu privire la cele mai mici evenimente survenite în timpul zilei, până când tânăra femeie și-a pierdut sângele-rece și l-a pus pe tatăl său la locul lui, explicându-i fără menajamente că este un bătrân bolnav care nu mai avea nici un cuvânt de spus. Bineînțeles, nu mersese niciodată până acolo, din cauza afecțiunii și devotamentului filial.

Apoi, intervenise inevitabilul și boala câștigase. După moartea tatălui său, depășind primul șoc, Charlotte își puse problema viitorului său. De aici înainte, nimic nu o mai obliga

să rămână în vasta locuință familială și să păstreze agenția, pe care o putea vinde, realizând un profit substanțial. Dar, gândindu-se mai bine, renunțase rapid la această idee.

Era schimbarea care, înaintând în vârstă, o înspăimânta? Sau plăcerea pe care o încerca pentru această meserie?

Ea se gândea acum, cu mai puțin entuziasm, la ideea de a se stabili la Londra, căci nu mai avea nici cea mai mică dorință de a abandona agenția. Mai întâi, învățase să aprecieze plăcerile acestui oraș liniștit și să ignore cele câteva inconveniente legate de această liniște, câteodată apăsătoare; și mai ales, descoperise că a conduce o agenție imobiliară reprezenta anumite avantaje. Începea, bineînțeles, cu faptul că ești singurul tău stăpân și nu depinzi de capriciile unui patron. Pe de altă parte, diversele contacte cu numeroși clienți o pasionau și pentru nimic în lume nu și-ar fi abandonat postul.

Tot învârtindu-se ca să-și găsească un loc de parcare, Charlotte schiță un surâs la gândul că, în câteva luni, devenise o provincială adevărată, legată de micile obiceiuri și de confortul său. Și de ce nu s-ar bucura? Acest reviriment nu era ridicol! La aproape douăzeci și opt de ani, va ști de acum înainte să profite de ceea ce îi oferea existența, fără să-și ducă mai departe visurile din adolescență.

Nu era mai bine așa?

La câțiva metri înaintea ei, văzu brusc aprinzându-se farurile unei mașini parcate. În sfârșit, pleca cineva. În momentul în care pregătea semnalul luminos și să se apropie, văzu un

vehicul staționat pe cealaltă parte, gata să se angajeze către același loc. Era evident, sosise primul...

O clipă, Charlotte ezită să ia viteză. Ea detesta să se comporte astfel, dar în această împrejurare nu avea de ales. Ea constată cu oroare, că întârziase douăzeci de minute. Ori, nu era decât un loc și ea trebuia să regleze, fără întârziere, cu Paul, anumite probleme financiare legate de succesiunea după tatăl său.

În ultimul timp, nu știuse cum să le dea de capăt. De câteva luni, piața imobiliară în regiune era în fierbere, din ce în ce mai mulți londonezi căutau să părăsească metropola și să se instaleze în vecinătate. Agenția trebuia să facă față unor cereri mai mari pe care Charlotte le rezolva cu greu, din cauza timpului insuficient. Felicitându-se de a fi atât de solicitată, se neliniștea în același timp față de consecințele pe care aceste solicitări le vor aduce vieții locale. Cum vor reuși tinerele cupluri cu venituri modeste să-și facă rost de locuințe dacă prețurile vor crește?

Cum vor putea pensionarii cu pensii modeste să-și achite locuințele, din ce în ce mai scumpe?

Refuzând să-și vadă doar propriul său interes, tânăra femeie își punea o mulțime de întrebări. Iată de ce se simțea depășită de evenimente și voia să ajungă cât mai repede la întâlnirea cu Paul, pentru că nu găsea alt moment ca să discute cu el.

Această ultimă considerație o făcu să-și uite scrupulele. Cu sprâncenele încruntate, evitând cu grijă să privească în direcția

mașinii care aștepta la câțiva metri distanță, îi luă înainte și se instală pe locul râvnit când acesta se eliberă.

Dacă se grăbea, ar putea să meargă la biroul lui Paul, de cealaltă parte a pieții, înainte ca șoferul să aibă timp să reacționeze.

Cu capul plecat, luptând împotriva sentimentului de vinovăție care o asalta fără voia ei, ieși din Volvo și o închise cu cheia înainte de a se redresa.

Fusta ei lungă, plisată, cămașa de bumbac și vesta austriacă cu care era îmbrăcată formau o ținută confortabilă și de o simplitate elegantă care se potrivea activității sale. Charlotte înțelesese de mult timp că rochiile scurte și tocurile înalte nu erau potrivite pentru o vizită în diverse case și încă mai puțin necesității de a se apleca pentru a lua măsurile încăperilor; de aceea, contrar unei mari părți a femeilor tinere de vârsta sa, care doreau să seducă, își alesese îmbrăcăminte cât mai practică.

Dacă i s-ar fi cerut să se descrie, ar fi explicat că talia mai înaltă decât mijlocie, pometii înalți și sprâncenele fine nu corespundeau criteriilor obișnuite, admise în frumusețea feminină și că părul său negru și ochii limpezi, de un gri-albăstrui, nu atrăgeau privirile masculine.

În timpul copilăriei sale, nimeni nu discutase cu ea problemele feminității. Și dintr-un anumit motiv: micuța își pierduse mama la vârsta de cinci ani și tatăl său nu se mai recăsătorise. Își crescuse singur copilul, fără a uita să-i

amintească mereu că nu era nici fiul atât de dorit, nici fiica ideală, cu bucle blonde, singura care l-ar fi consolat.

Charlotte crescuse, convinsă că nu avea nici un farmec, că nu le va plăcea niciodată bărbaților și, încetul cu încetul, și-a creat ideea că nu se va recăsători deloc. Anii trecând, a văzut cum, în jurul ei, se dezintegrau cupluri și spectacolul greșelilor o făcea să reflecteze. Poate că ea era mai fericită, cu toată singurătatea ei... Câte femei nu mizaseră pe căsătoria lor și pe încrederea în soții lor, pentru ca, în cele din urmă, să fie trădată și abandonată? Multe dintre prietenele sale se regăseau singure, având copii în grijă, incapabile de a le satisface nevoile și de a înfrunta viața.

Și cine puteau fi acuzate, decât ele însele? se gândea adesea Charlotte. În cele mai multe cazuri, ele erau artizanul propriilor nefericiri. Iubeau cu prea multă intensitate și generozitate și nu erau decât și mai vulnerabile. Bărbații, în schimb, știau să se protejeze. Natural, era imposibil să generalizeze, își spunea ea în forul său interior. Sunt bărbați care dovedesc o sensibilitate egală cu cea a femeilor. Dar aceștia erau rari.

Singura experiență a Charlottei în materie amoroasă se soldase cu un fiasco. Era aproape logodită când relațiile sale cu Gordon, un coleg de muncă, se deterioraseră. În mod indirect, boala domnului Spencer declanșase criza. Când îl anunțase că se întoarce să aibă grijă de el, Gordon reacționase furios și gelos de a fi fost trecut pe planul doi. Nu ezitase să-i lanseze un ultimatum, somând-o să aleagă între tatăl său și el. Această

atitudine deschisese ochii tinerei femei. Cum să accepte să-și lege viața cu a unei ființe care vroia s-o conducă? Decizia de a se despărți a fost luată de comun acord, fără lacrimi și pasiune, așa cum fusese, de fapt, relația lor. Charlotte își revenise, de bine, de rău, din această ruptură, care îi inoculase ideea că nu este făcută pentru viața de cuplu. După Gordon, viața ei sentimentală fusese inexistentă.

Charlotte învățase, treptat să nu mai fie preocupată de bărbați. Dacă ai fi întrebat-o ce efect avea asupra lor, ar fi răspuns că îi intimida mai degrabă decât îi seducea. Într-un oraș mic, unde totul se afla și unde toți îi cunoșteau meseria, cea mai mică aventură s-ar fi aflat imediat în piața publică și ea detesta, mai presus de orice, să se vorbească despre ea.

De altfel, i se părea că viața sa era destul de plină așa cum era, între agenție și prieteni și-i convenea atât independența financiară cât și cea sentimentală. Câteodată, luând în brațe câte un bebeluș al unei partenere, simțea cum i se strânge inima la gândul că nu va cunoaște niciodată bucuria maternității și își revenea imediat la gândul că părinții acestui copil aveau în mod statistic, mai multe șanse de a divorța decât de a rămâne împreună.

Totuși, numai Dumnezeu știa cât ar fi dorit să aibă copii, să-i înconjoare cu dragostea care-i umplea inima! Dar statutul de mamă celibatară era interzis într-un oraș ca Little Marsham, mai ales cu responsabilitățile profesionale pe care și le asuma. Era mai bine să renunțe a fi mamă, oricât ar fi costat-o aceasta.

Adâncită în gândurile sale, Charlotte se pregătea să traverseze piața, ca să ajungă la biroul lui Paul, când își dădu seama că trebuia să treacă pe lângă mașina căreia îi luase locul cu impertinență. Și ce mașină! Un Jaguar decapotabil, de culoare albastru-ultramarin. Cât îl privește pe șofer, ca și mașina, nici el nu putea trece neobservat își spuse tânăra femeie, observând statura impozantă, părul negru și ochii albaștri. Era sigură că nu-l văzuse niciodată în oraș, pentru că l-ar fi remarcat imediat, cu toată indiferența ei pentru genul masculin în general. Emana o impresie de virilitate.

Nu voia să se lase impresionată de o mașină sport și de niște umeri largi. Judecând după surâsul ironic pe care-l afișa necunoscutul, știa perfect că ieșise din Volvo care-i furase locul într-un mod lipsit de eleganță...

Simțindu-se prost, întoarse capul și se grăbi către cabinetul lui Paul încercând să se dezvinovățească. Dacă n-ar fi procedat astfel, s-ar fi învârtit și acum ca să parcheze și toată planificarea zilei ar fi fost bulversată. Înainte de a se pregăti pentru un dejun în oraș, trebuia să dicteze niște scrisori, să dea câteva telefoane și să facă niște cumpărături ca să-și umple frigiderul.

Fără să mai pună la socoteală dosarele pe care trebuia să le pregătească pentru vizitele de a doua zi! În timpul întregii săptămâni, fusese contactată de proprietarii care doreau să le evalueze mai bine bunul lor pentru vânzare, atrași de fluxul de londonezi în căutare de verdeață. Acești vânzători potențiali erau adesea pensionari locuind la periferia orașului în case

devenite prea mari pentru ei și care căutau în schimb apartamente mai mici și mai ușor de întreținut.

Ceea ce și ea ar fi trebuit să facă dacă ar fi fost mai rațională... își zise Charlotte, gândindu-se la clădirea mare, înconjurată de o grădină imensă în părăsire, pe care i-o lăsase tatăl său. Situată la câțiva kilometri de oraș, prea vastă pentru o persoană, această casă corespundea perfect pieței actuale și Charlotte ar fi putut să ia pe ea un preț nesperat. Cu această sumă ar fi putut să caute un apartament modern în oraș, într-un cartier rezidențial, investind surplusul. Nici o amintire fericită nu o lega de locuința paternă și nimic n-o reținea s-o vândă. Și, totuși, nu se putea hotărî să ia o decizie.

Acum, ajunsese la destinație. Paul preluase cu câtva timp înainte cabinetul de expertiză contabilă al tatălui său, care și el lucrase pentru domnul Spencer de la înființarea agenției. Paul era mai în vârstă cu trei ani decât Charlotte și manifestase oarecare interes pentru ea când venise să se instaleze la tatăl său pentru a-l înlocui. Dar, în acel timp, ea nu-și revenise de tot în urma rupturii cu Gordon și lucrurile rămăsese așa. Cei doi tineri rămăseseră, însă, buni prieteni. Paul se căsătorise și Charlotte o aprecia mult pe soția lui, Helene.

– Bună ziua, sunt bucuros să te văd! spuse Paul după ce secretara sa o introduse pe Charlotte în birou. Cum îți merg afacerile?

– Foarte agitate! răspunse Charlotte, așezându-se.

– Am auzit vorbindu-se că piața a înnebunit.

Cred că ești mulțumită.

– Ei bine, într-un sens da, bineînțeles. În acest an, agenția va atinge o cifră de afaceri foarte importantă, dacă situația actuală se va menține. Dar această inflamare a prețurilor mă neliniștește. Discutam într-o zi cu John Garner și cu Lucy Matthew. Ei speră să se căsătorească în câteva luni, dar nu au prea mult spațiu în ferma familială pentru a-i primi pe nuntași. John are un salariu foarte modest iar Lucy nu lucrează încă. Cu acest aflux de londonezi, eu nu pot să le ofer nimic la prețul pe care îl pot plăti.

– Nu pot să mai facă o construcție la fermă?

– Nu, pentru că aprobările de construire sunt eliberate în prezent cu zgârcenie, pentru a se proteja peisajul. Eu nu sunt împotrivă, dar ce-o să-i spun lui John când va veni la agenție?

Tânăra femeie scoase un suspin adânc și-i aruncă lui Paul o privire descurajată.

– Problema ta, Charlie este că nu pui prea mult aceste lucruri la inimă. Trebuie să fii mai tare! Afacerile sunt afaceri!

Charlotte făcu o mutră neîncrezătoare, cu tristețe amestecată cu iritare, că Paul folosea încă pentru a i se adresa numele care i se dădea în copilărie, Charlie... De ce i se atribuise aceste prenume masculin ca diminutiv? Desigur, din cauza lipsei de feminitate!

Brusc, gândurile îi reveniră la conducătorul Jaguarului. Probabil că acest bărbat nu frecventa decât creaturi de vis și nu femei cu porecle de băiat, cum era ea...

Dar ce importanță avea? își zise ea imediat. Nu-i stătea în obicei să fantazeze cu privire la un necunoscut, chiar dacă avea ochi albaștri magnifici și un surâs enigmatic.

Blestemându-și neatenția, se îndreptă în scaunul său și căută să se concentreze asupra cuvântului lui Paul.

– ... și dacă acest bărbat deschide o altă agenție în oraș, cum se pare că are intenția, riști să-ți pierzi afacerea, îl auzi ea spunând.

Imediat, se trezi Charlottei curiozitatea. Iată că, de câteva săptămâni circula zvonul privind apropiata instalare a unui concurent. Ceea ce nu părea deloc înspăimântător, în măsura în care orașul cunoștea o extindere: magazine noi, ce se adresau unei clientele cu dare de mână, își deschiseseră porțile, un concensionar de mașini de lux se instalase într-un magnific hol de expoziție unde se aliniau mașini, cu nume atât de exotice, încât nu se puteau pronunța, destinate orășenilor care căutau aventura.

Desigur, se gândea Charlotte, timpurile se schimbaseră față de epoca în care, într-un garaj prăfuit, Fred Jarvis personal distribuia benzină, asigura reparații și vindea la comandă câteva modele de ocazie.

Poate ar fi trebuit să se pregătească mai bine pentru aceste schimbări dar fusese atât de absorbită de boala tatălui său, încât nu dăduse atenție zvonurilor care circulau privind sosirea unui alt agent imobiliar. Abia acum începea să aprecieze importanța acestei știri.

– De altfel, mă gândesc că este loc pentru doi, declară ea pe un ton sfidător. Tu ce rezi?

Siguranța ei nu era decât aparentă. În realitate, se temea ca noul sosit să nu beneficieze mai mult decât ea de noul avânt imobiliar. Desigur, ea avea avantajul că era bine implantată în regiune, dar noul venit nu va ezita, desigur, să folosească metode mai agresive pentru a-și face loc...

– Pentru moment, da, răspunse Paul. Dar când situația se va liniști, ce se va întâmpla?

– Din partea mea, sunt gata să pariez că atunci când afacerile vor fi mai puțin favorabile, viitorul meu concurent va părăsi orașul pentru a se instala într-un loc mai rentabil. După cum am auzit, acest domn are intenția să deschidă un lanț de agenții. El ar putea, deci, să se replieze ușor dacă va fi cazul.

– Ai dreptate, spuse Paul fără convingere.

Tânăra femeie simțea cum o cuprinde nervozitatea. După cum se vedea, Paul era neliniștit pentru ea și probabil nu greșea. El însuși cunoștea modul de acțiune al acestor agenții care se iveau peste tot ca ciupercile după ploaie. Singura lor grijă era să genereze profit, promițându-le marea cu sarea clienților săi pentru a-i atrage și a-i convinge să se îndatoreze. Charlotte nu folosise niciodată asemenea practici și nici nu avea intenția s-o facă.

– Sunt surprins că acest domn nu ți-a făcut încă propuneri de răscumpărare, spuse deodată Paul, întinzându-i hârtiile să le semneze.

– Mai bine să nu încerce! Căci aș refuza, replică tânăra femeie pe un ton sec, parafând câteva foi. Iată, e suficient pentru azi, nu-i așa?

Cu o mișcare bruscă, ea își puse stiloul în poșeta mare de piele. Acum, se grăbea să plece. Ca și cea mai mare parte dintre prieteni, Paul era convins că noul agent imobiliar are s-o înghită și va fi privită cu milă de cei din jurul său. Ea era mândră de modul în care își conducea agenția, de faptul că se străduia să respecte principiile dentologice pe care nu le-ar fi trădat cu nici un preț. Și iată cum venirea unui nou întreprinzător fără scrupule ar putea să răstoarne totul. În cel mai rău caz, va renunța la proiectele de extindere după care jinduise la un moment dat. Dar, din fericire, ea nu spusese nimănui nimic. Onoarea va fi salvată...

– Tu mergi astă-seară la familia James? întrebă Paul, ridicându-se pentru a-și conduce prietena până la ușă.

– Da, cu toate că nu am nici cea mai mică dorință. Adam este un bărbat fermecător, dar o suport greu pe Vanessa.

– Și eu. Nu atât bărbatul, ci tigresa de nevastă-sa îmi face frică! concluzionă Paul, cu un surâs complice.

În mica societate locală, Adam și Vanessa James formau un cuplu de vază. Simbol al reușitei sociale, Adam, un tânăr cadru dinamic, își construise propria firmă de informatică și aceasta cunoscuse un succes imediat. Se împlineau deja cinci ani de când el și soția sa se instalaseră în regiune, după ce cumpăraseră o mare casă victoriană în aceeași localitate cu Charlotte.

Pe cât era Adam de liniștit și agreabil, pe atât era Vanessa de agresivă. Charlotte știa câte ceva despre aceasta, deoarece fusese în câteva rânduri ținta atacurilor ei fără să-și poată explica de ce. După ea, Vanessa nu avea pentru ce s-o invidieze. Nu avea ea totul pentru a fi fericită: un soț atent, care știa să închidă ochii în fața numeroaselor flirturi ale splendidei sale soții, doi copii frumoși, care nu o deranjau deloc pentru că era la pension, un statut social invidiat de toți și mari mijloace materiale? Întotdeauna de o eleganță extremă, ea își petrecea mult timp la Londra, devalizând magazinele de lux și ducându-se la spectacole, atunci când nu era iarna în Caraibe, pentru a-și întreține bronzul sau în alt capăt de lume timp de două luni pe vară? Totuși, așa ciudată cum putea să apară, Charlotte văzuse la Vanessa un sentiment apropiat de gelozie. Poate era atât de doritoare să ocupe avanscena încât se temea că orice femeie, oricare ar fi aceasta, ar putea s-o pună în umbră.

Dar, în acest caz, de ce insista Vanessa s-o invite atunci la dineurile mondene pe care le organiza? Charlotte se ducea fără entuziasm, dar considera că era de datoria sa, pe plan comercial, să se amestece cu lumea bună din localitate. În plus, Adam se purtase întotdeauna drăguț cu ea și nu dorea să-l supere. Dar, astă-seară, intenționa să nu stea prea mult.

Când reveni în parching, zări imediat Jaguarul, ușor de remarcat din cauza caroseriei roșu-aprins, și constată cu ușurare că necunoscutul dispăruse.

Cu atât mai bine! Îl va uita mai repede.

Conducând, își reaminti deodată conversația cu Paul. Optimismul pe care îl afișase în fața lui dispărea acum și, cu cât se gândea mai mult, cu atât spectrul unui concurent neloial, care ar fi dus-o încetul cu încetul la faliment, se profila cu precizie la orizont.

Această perspectivă o făcu să se înfioare, la fel ca atunci când regăsea marile încăperi reci din casa sa. De obicei, se mulțumea să profite de singurătate după o zi de lucru plină, dar, de această dată, regreta că nu avea cu cine să discute și să schimbe idei.

Chiar dacă nu fusese atât de apropiată de tatăl său, acesta îi lipsea. În ciuda frecventelor contradicții, Charlotte beneficiase adesea de sfaturile prețioase ale domnului Spencer, înainte ca boala să-l slăbească din punct de vedere fizic și intelectual și o afecțiune reală îl lega pe tată de fiică, deși era rar exprimată. Acum, fără el, vasta locuință părea câteodată teribil de goală...

Telefonul suna când Charlotte intră în bucătărie, și când ridică receptorul, recunoscu vocea Sophiei William.

Sophie trecea printr-o grea încercare. După dispariția tragică a soțului său într-un accident de circulație, rămăsese singură cu doi copii mici. Peste toate acestea, se confrunta cu grave probleme financiare, soțul său neglijând să-și facă o asigurare pe viață. Ea nu avea drept capital decât căsuța pe care el o cumpărase puțin timp mai înainte. Dar, cum putea să întrețină o casă fără mijloace financiare? De mai multe ori,

Sophie emisese ideea de a o vinde pentru a le putea oferi copiilor săi o viață decentă. De această dată, o chema pe Charlotte ca s-o întrebe dacă poate să treacă mâine ca s-o expertizeze, ceea ce tânăra femeie accepta, împotrivă voinței sale, înainte de a închide. Apoi, rămase gânditoare câteva clipe. Trebuia s-o susțină pe Sophie în proiectul său. Sau sosirea acestui nou agent imobiliar risca să repună totul în discuție?

Într-adevăr, Charlotte se gândea deja de mai multe săptămâni să recruteze o nouă colaboratoare, cu o jumătate de normă, pentru a diminua surplusul de muncă. Cunoscând dificultățile financiare ale Sophiei, se gândea s-o angajeze. Rămânea să rezolve problema gemenilor acesteia, care nu mergeau încă la școală... Dar nu-i trebui mult timp Charlottei să găsească o soluție: vecina tinerei văduve, o institutoare pensionară, ar fi desigur de acord să-i ia la ea în timp ce mama lor ar face vizite la clienți... În restul timpului, Sophie ar putea să-și ia dosarele acasă și să lucreze supraveghindu-și copiii.

Deci, totul se aranja foarte bine. Cel puțin, în teorie... Căci Charlotte nu o abordase încă pe Sophie cu privire la acest subiect. Tânăra femeie era atât de mândră, încât risca să refuze imediat dacă avea sentimentul că era vorba de o milostenie. Trebuia, deci, să găsească mijlocul de a o convinge că ar face un mare serviciu agenției dacă ar accepta să lucreze cu Sheila Walsh, actuala asistentă a Charlottei. Dar dacă în oraș se instala un concurent, nivelul afacerilor s-ar micșora și Sophie ar fi mai greu de convins...

Fie ce-o fi, nu trebuia în nici un caz să pună casa în vânzare și să se mute la părinți, cum avea de gând, cu moartea în suflet. Domnul și doamna Sellars, părinții Sophiei, locuiau într-o casă mică întreținută cu multă grijă și ar fi primit cu neliniște venirea nepoților turbulenți. În ceea ce o privește pe Sophie, era prea obișnuită cu independența ca să se poată adapta fără dificultate la altă existență familială. Ținând seama de situație, nu avea de ales.

Soneria pendulei îi aduse aminte Charlottei că era timpul să se pregătească dacă voia să sosească la timp la James. Distrată, aruncă o privire în bucătărie.

Marea încăpere, cu zidurile sale de un bej închis, era așa cum o știa dintotdeauna. De fapt, aproape nimic nu se schimbase în casă de la moartea mamei sale. Domnul Spencer se mulțumea să asigure un minimum de întreținere și refuzase întotdeauna să cedeze insistențelor fiicei sale care, adolescentă fiind, îl presa să facă unele renovări. Apoi, puțin câte puțin, Charlotte renunțase să mai emită idei și lucrurile rămăseseră așa.

Astăzi, trebuia să admită că trebuia redecorată casa. Zugrăveala se decolorase, culorile perdelelor erau insipide și totul degaja o atmosferă desuetă de o infinită tristețe.

Totuși, nu din cauza lipsei de mijloace domnul Spencer nu făcuse cheltuieli în casă. După decesul lui, Charlotte constatase cu surpriză că moștenise nu numai proprietatea, dar și o importantă sumă de bani. Dacă vindea, ar fi avut un capital

important și ar fi putut să-și cumpere un apartament nou, rămânând la adăpost de griji.

În unele seri, când se instala în salonul tapisat cu hârtie înflorată tot atât de sinistră pe cât era de demodată, i se părea absurd să trăiască singură în această casă mare și goală pe care nici măcar n-o aranjase după gustul său. Dacă măcar ar fi avut talent în materie de decorare, ca unele dintre prietenele sale care realizaseră miracole în case de departe mai puțin frumoase decât a sa!

Dar, iată, ea n-avea nici talent, nici timpul necesar pentru a se lansa într-o astfel de activitate. Dar, dacă previziunile lui Paul privind noua agenție se adevereau, o să aibă, poate, prea mult timp la dispoziția sa...

Refuzând să cedeze dezamăgirii, tânăra femeie urcă în camera sa, promițându-și să se ocupe cât mai curând de interiorul său, indiferent ce se va întâmpla cu agenția. Când va fi posibil, va telefona unor prietene ca să le ceară sfatul și adresele furnizorilor.

Mânată de această hotărâre, se apropie de masa de toaletă și se așează pe taburet. Contrar obiceiului, întârzie o clipă să observe imaginea ce o reflecta oglinda. Se simțea ciudat și această tendință pe care o avea de câteva ore de a se înduioșa de persoana sa, o tulbura. De obicei, nu era genul care să se piardă în introspecție... Și iată că astăzi nu înceta să-și pună întrebări asupra ei însăși. De unde îi venea, așa deodată, această vulnerabilitate?

Niciodată mai înainte nu simțise cu atâta acuitate singurătatea. Până acum, se felicitase întotdeauna pentru independența sa. Atunci, ce se întâmpla? Cu șiretenie parcă, imaginea bărbatului din Jaguar îi revenea în minte. Dar era ridicol! N-o să se lase destabilizată de un necunoscut pe care l-a văzut câteva secunde și pe care nu-l va mai vedea niciodată! Mai ales că nu-i plăcea acest gen de bărbat: prea frumos, prea viril, prea sigur pe sine...

Brusc, simți cum i se strânge inima. În realitate știa mai ales că un bărbat atât de seducător ca acesta nu putea s-o remarce... Ea nu avea nimic din Vanessa James, sau din acele seducătoare experimentate ale căror figuri și surâsuri fermecătoare ascundeau adesea un profund egosim. În ceea ce-o privea, refuza să joace comedia farmecului și a seducției. Orbiți de aparență, bărbații se îndepărtau de ea.

În schimb, se lăsau cuceriți de dulceața fațadei Vanessei și a confratelor sale, flatați de atenția cu care îi înconjura. Dar, mai apoi, adevărata fire a acestor femei ieșea adesea la suprafață și ei rămâneau trăsniți...

De altfel, nu aveau decât ceea ce meritau! își zise Charlotte ridicându-se brusc după ce aruncase o privire ceasului său.

Dacă își pierdea timpul în considerații stupide, risca să fie în întârziere pentru a doua oară în ziua aceea!

Capitolul 2

Charlotte plecă totuși târziu, dintr-o cauză neprevăzută. După ce reușise, contrar așteptărilor, să fie gata la ora stabilită, a trecut prin toate chinurile din lume, încercând să-și pornească mașina.

În sfârșit, motorul sughiță, apoi își recăpătă modul de funcționare aproape normal. Parcurgând cei câțiva kilometri care o separau de casa lui James, tânăra femeie reflecta. Mașina sa, care aparținuse tatălui său, dădea tot mai mult semne de slăbiciune având în vedere vechimea ei. Într-o zi sau într-alta, va trebui s-o înlocuiască.

Dar ce model să aleagă?

Deodată, îi veni în minte imaginea unui Jaguar. Ce idee ciudată! se gândi ea imediat. Era genul de vehicul pe care nu l-ar cumpăra niciodată! Chiar dacă ar fi avut bani, această

mașină era prea bătătoare la ochi și prea luxoasă pentru una ca ea, care nu dorea să fie remarcată.

Când sosi la familia James, Charlotte remarcă mai multe vehicule parcate în curtea mare. Toate ferestrele erau luminate, clădirea impozantă din piatră cioplită trona în mijlocul unui parc întreținut cu grijă meticuloasă de către un peisagist sosit tocmai de la Londra. Amplasamentul fiecărei plante era îndelung studiat și fuseseră aclimatizate specii originale. Copleșită de rafinament, Charlotte știa de la Vanessa, căreia îi făcea plăcere să informeze tot orașul că pietrișul fusese adus cu mare cheltuială din Scoția pentru a se armoniza cu nuanța pietrei.

Adam îi deschise ușa și o conduse în holul imens, pardosit cu dale de marmură. El o îmbrățișă pentru a-i spune bune venit când Vanessa veni la rândul său s-o întâmpine pe invitata sa.

– Charlie! Iată-te în sfârșit! Ești în întârziere... zise ea schițând un surâs artificial.

Apoi, începură s-o examineze pe tânăra femeie din cap până în picioare cu o compătimire prost deghizată. Apoi, cu o voce suficient de tare ca să se audă până în salon, spuse:

– Data viitoare, când voi merge la Londra, vei veni cu mine, de acord? Te voi duce la un magazin unde vei găsi câteva lucruri care se vor asorta cu silueta ta. Cele de aici sunt depășite...

Charlotte se forță să nu-i dea replica. Cum poate să fie atât de ipocrită? Iar criticile Vanessei erau nejustificate. Fusta neagră

de catifea pe care o purta cu anumite prilejuri nu era poate după ultima modă, își spuse în gând Charlotte, dar îi stătea atât de bine! Prea ocupată cu meseria sa pentru a alerga prin magazine, ea nu dispunea ca gazda sa de o garderobă foarte bogată; totuși, nu avea de ce să roșească de silueta sa. Cu talia sa înaltă și sânii mici nu risca s-o concureze pe Vanessa care își punea în valoare pieptul opulent, dar ea se simțea mai bine astfel.

Refuzând să se lase impresionată de comentariile mușcătoare, ea i aruncă o privire disprețuitoare care nu păru s-o tulbure.

– Din păcate, riști să fii țintuită în biroul tău de acum înainte, dacă nu vrei să-ți pierzi afacerea, continuă Vanessa cu o mutră întristată. Cred că noul tău concurent se va instala în apropiere, nu-i așa?

Întrucât Charlotte, din ce în ce mai enervată, nu răspundea, Vanessa murmură:

– Ceea ce mă face să doresc o nouă estimare a casei. Chiar azi de dimineață îi spuneam lui Adam că m-am plictisit acum, când lucrările de decorare s-au terminat. Ne trebuie ceva mai mare. Nu este momentul să vindem, cu toți acești oameni care se perindă prin regiunea noastră? Am putea obține un preț excelent. Tu ce zici, Charlotte? Afacerile imobiliare n-au mers mai bine ca acum, nu-i așa?

– Probabil, pentru că mă întrebi, răspunse sec Charlotte, dar să știi că acest avânt mă neliniștește pentru viitorul acestui

orășel. Prețurile s-au umflat prea mult, încât există riscul ca cei cu venituri modeste să părăsească regiunea și, într-o zi sau alta, vom suporta consecințele acestei situații. Mai ales că anumiți agenți imobiliari nu fac nimic încât să-i aducă pe cei ce vând la rațiune, ba din contră! Mi-e teamă că acest nou concurent al meu să nu facă parte dintre acești oameni fără scrupule care profită de o conjunctură favorabilă, fără să se gândească la consecințele care vor urma pe termen lung.

Vanessa îi aruncă o privire mirată și adăugă pe un ton plin de perfidie:

– Iată-te și agresivă, Charlotte! Te temi pentru agenția ta, nu-i așa? Tocmai am plăcerea să ți-l prezint pe noul tău concurent, Oliver Tennant, o anunță ea.

Vorbind, Vanessa lansă cel mai fermecător surâs cuiva care se găsea în spatele Charlottei. Aceasta din urmă înțelese atunci că acest domn Tennant sosise fără ca ea să știe, în timpul lungii sale tirade și că, desigur, auzise tot...

Stânjenită, tânăra femeie nu îndrăzni să se întoarcă. Cum este posibil ca Vanessa s-o pună în mod deliberat într-o situație atât de neplăcută? Căci această întâlnire nu era rodul hazardului, dacă este să judecăm după expresia triumfătoare înscrisă pe figura amfitrioanei...

– Oliver, intră! continuă aceasta din urmă înaintând, cu brațele deschise, într-un gest teatral, ridicol. Ți-o prezint pe Charlotte Spencer. Sunt sigură că ai auzit deja vorbindu-se de ea și de agenția ei...

Mi-e teamă că nu-ți va face o primire plăcută, cu atât mai mult cu cât se știe că nu-i plac bărbații!

De data aceasta, era prea mult! se gândi Charlotte furioasă. N-o va lăsa pe Vanessa să continue s-o insulte în acest mod. Așa că se va prezenta ea însăși acestui Olivier...

Căpătând curaj, se întoarse pentru a face față noului venit și i se păru că inima încetează să-i mai bată. Căci îl avea în față pe conducătorul Jaguarului.

De aproape, albastrul ochilor, umbriți de lungi gene negre, părea și mai intens și Charlotte fu din nou frapată de impresia de virilitate, brută și rafinată în același timp, care emana din el. Incapabilă să spună un cuvânt, simți cum roșeața îi colorează obrajii, ceea ce mări și mai mult confuzia ei.

Luându-l de braț, Vanessa îi aruncă pe un ton malițios:

– Nu face figura asta, Oliver! Femeile din această regiune nu sunt toate atât de înspăimântătoare cum este Charlotte! Să știi că ai în față o femeie locală...

Charlotte își strânse pumnii. Vanessei îi făcea plăcere să-i realizeze un portret ridicol! Ce va gândi despre ea noul venit? Chiar dacă, în fond, îi era perfect egal, nu-i făcea plăcere să treacă în ochii acestuia drept o sufragetă. Sau, mai rău, drept una din acele femei care sfârșesc în mișcarea feministă, de necaz că nu sunt destul de atrăgătoare pentru a plăcea unor bărbați...

Totuși, contrar îndoielilor sale, Olivier nu se arătă de acord cu Vanessa.

Din contră, se îndepărtă de aceasta și-i întinse o mână Charlottei.

– Încântat să vă întâlnesc. Doream să vă cunosc, zise el.

Ce amabilitate surprinzătoare, după tot ce i s-a dat să audă! se gândi Charlotte, uimită. Și după tot ceea ce se petrecuse în parcare! Cum se putea arăta atât de prevenitor, sau cel puțin în aparență, după purtarea ei cu câteva ore mai înainte, când îi luase locul!

Din nou, Vanessa interveni, doritoare, fără îndoială să iasă iarăși în față.

– Mi-e teamă că nu va avea o părere bună în ceea ce te privește. Ea pretinde că majoritatea agenților imobiliari care reușesc astăzi sunt oameni fără scrupule...

Timp de câteva secund Oliver contemplă figura îmbujorată a Charlottei.

– Cred că este o opinie personală, pe care eu n-o împărtășesc, declară el în cele din urmă. Cât privește indivizii fără scrupule, aceștia sunt mai numeroși decât credem și adesea își ascund intențiile.

Surâsul ironic care însoți această remarcă, sfârși prin a o pune în încurcătură pe Charlotte. Era evident că Oliver Tennant făcea aluzie la prima și dezagreabila lor întâlnire... și părea că se amuză de tulburarea ei!

În acea clipă, sosirea lui Adam anunțând că șeful chelnerilor era gata să servească masa, fu o diversiune oportună.

Charlotte, însă, nu reuși să se calmeze.

Nu numai Vanessa reușise s-o umilească, dar și Oliver Tennant părea să găsească situația foarte distractivă. Mai rău, se simțea neputincioasă: cum ar fi putut să protesteze, fără a cădea în ridicol?

În tot cazul, dacă Vanessa n-ar fi provocat-o, nu și-ar fi exprimat niciodată cu atâta vigoare temerile cu privire la noul său concurent, se gândea Charlotte. Cât privește reputația de feministă pe care Vanessa avusese grijă să i-o atribuie, aceasta nu avea nici o bază...

Vocea lui Adam o aduse brusc la realitate. Părea jenant cum încerca acesta să scuze comportamentul soției sale și Charlotte, înțelegătoare, îi adresă un surâs. Sărmanul Adam! Să fii soțul Vanessei nu însemna să fie tot timpul nostim...

– Mi-e teamă că am folosit unele cuvinte nepotrivite, spuse atunci Charlotte, pentru a-l liniști. Nu știam că Oliver Tennant figura printre invitații voștri.

– Ei bine, Vanessa a... i-a cerut să facă o estimare a casei noastre, murmură Adam, cu un gest jenat.

Apoi, conștient de stângăcia sa, se grăbi să adauge:

– De altfel, nu înțeleg de ce vrea s-o vândă...

– Nu-ți face griji, Adam, declară Charlotte, ignorând ultima remarcă. Vanessa are tot dreptul să solicite avizul noului concurent. Mă aștept, de altfel, ca piața marilor proprietăți să-i revină, încetul cu încetul. Dar este loc de muncă pentru doi și eu nu sunt neliniștită.

– Să știi că Oliver are o reputație excelentă, continuă Adam.

A început prin a înființa o agenție la Londra, apoi a...

– ... găsit că va câștiga mai ușor mai mulți bani, venind în orășelul nostru, nu-i așa?

De pe cealaltă parte a mesei Vanessa le întrerupse conversația interpelându-și soțul.

– Adam! Vino te rog să te așezi alături de Felicity, te așteptam! Charlie, ce se întâmplă? Ai o mutră! Să nu-mi spui că ești așa din cauza sărmanului Oliver...

Charlotte nu răspunse și, întorcând capul, îi salută cu un surâs pe vecinii de masă, regretând cu amărăciune că acceptase această invitație. Pentru că le făcuse rost de case, îi cunoștea pe cei mai mulți dintre meseni – cupluri tinere, instalate de curând în regiune. Dar nu-și făcea nici o iluzie. Dacă le venea dorința să vândă, vor fi tentați să se adreseze noului agent, în speranța că vor putea realiza un beneficiu maxim...

Alungându-și din minte această perspectivă deprimantă, Charlotte se străduia să-și concentreze atenția asupra felurilor originale ce li se aduceau. Dar nu o dată se surprinse cu gândul la o supă țărănească bună, așa cum o pregătea doamna Noakes la Hanul Vânătorilor, însoțită de faimoasa pâine făcută în casă. Ea adresă un gând emoționat marelui șemineu în care se frigeau miei, în timp ce Holly, câinele ciobănesc german, moțăia încălzindu-se în fața focului.

Nu, ea nu era făcută pentru aceste mondenități, aceste reuniuni convenționale, unde fiecare își juca rolul cu grijă, fără să se intereseze de vecinul său, se gândea ea. Și aplecând

urechea la conversațiile unora și altora, i se păru deodată că nu are nimic comun cu aceștia. Bărbații vorbeau pe un ton serios despre investițiile lor financiare și despre ambuteiajele londoneze, în timp ce soțiile lor discutau despre tinerele fete, despre școlile particulare și despre cumpărături.

Bând fără plăcere un vin amețitor, îl asculta distrată pe vecinul său din dreapta care își exprima, una după alta, problemele sale. Proprietar de curând al unei case în cartierul cel mai de vază al orașului, era în tratative cu primăria pentru a obține un permis de construire mai deosebit. El dorea de fapt, instalarea unei verande imense pentru a-i adăposti piscina.

Charlotte dădea din cap pentru a-și manifesta interesul când, deodată, privirea ei poposi de cealaltă latură a mesei. Mare îi fu stupefacția când constată că Oliver Tennant o privea.

Imediat, întoarse capul. De ce o observa cu o asemenea intensitate? Ar fi jurat că o privea mai de mult. O plângea fără îndoială că este atât de diferită de celelalte femei prezente... Or, ea n-avea ce face cu mila lui!

Furioasă și supărată, își întoarse atenția asupra vecinului său, căruia îi adresă un surâs atât de strălucitor, încât acesta se opri brusc, interzis. Probabil se întreba ce spusese ca să merite un asemenea tratament...

În sfârșit, spre marea ușurare a Charlottei, stăpâna casei își invită musafirii s-o urmeze în salon și să se instaleze pe canapele. În timp ce Vanessa lansa o conversație despre sărbătoarea organizată în fiecare an de către primărie și diverse

asociații, Charlotte îl văzu pe Oliver Tennant părăsindu-și fotoliul pentru a veni să se așeze pe sofa, alături de ea.

– Vanessa mi-a spus că ai luat de curând agenția de la tatăl tău! murmură el.

– Am luat conducerea oficială a agenției după moartea tatălui meu, dar în realitate, țineam frâiele cu mult timp înainte.

Ea se întrerupse și-i aruncă o privire uimită.

– Sunt surprinsă că nu ești la curent, zise ea. Îmi închipui că cine își deschide o agenție într-un oraș ca al nostru, se informează, în prealabil, asupra concurenței, nu?

– Ai dreptate. Dar în acest caz, asociatul meu s-a ocupat de proiect. Cel puțin, la început, pentru că apoi lucrurile s-au schimbat. Ne-am separat: eu am păstrat activitatea de la Londra și el toate agențiile noastre din provincie. În afară de cea de aici.

El făcu o pauză și un surâs se ivi pe buzele sale bine conturate.

– Iată de ce doream să te cunosc, reluă el. În măsura în care ne vom găsi în concurență directă, mă gândesc că...

– Da? La ce te-ai gândit? întrebă Charlotte pe un ton sec. Că am putea să ne înțelegem pentru a ridica prețurile? Dacă o să contezi pe mine pentru a juca acest rol în detrimentul clienților încurajându-i să contracteze împrumuturi exagerate, te-ai înșelat. Mă tem că, din acest punct de vedere, nu putem colabora.

– Bine, pentru că nu accepți oferta mea de pace...

– Începem ostilitățile? În ceea ce mă privește, nu văd nici un inconvenient, răspunse ea cu agresivitate. Cel puțin, lucrurile vor fi clare.

Încordată, încercă să înfrunte privirea interlocutorului său, uimită și ea de violența cuvintelor sale. Nu avea obiceiul să fie atât de intransigentă, dar nu dorea să stabilească o înțelegere ilegală cu domnul Tennant, încălcând regulile deontologice pe care le-a respectat întotdeauna.

– Este timpul să plec. Încerc s-o găsesc pe Vanessa, îl anunță ea.

– Te urmez, replică el imediat.

Spre marea sa surpriză, o urmă. Ar fi trebuit să aibă decența de a aștepta câteva minute, înainte de a părăsi și el locul, se gândea tânăra femeie. Această conversație îi lăsase un penibil sentiment de neliniște și dorea, mai presus de orice, să se debaraseze de acest individ.

Vanessa nu părea deloc contrariată când Charlotte o anunță că pleacă. Din contră, înaintă spre invitata sa pentru a-i ura noapte bună și merse până acolo încât o îmbrățișă, cu un larg surâs pe buze. În fața unei asemenea duplicități, Charlotte nu se putu împiedica să facă un pas înapoi, pentru a se sustrage îmbrățișării, imposibil să joace comedia amiciției. Dar nu și-a dat seama că Oliver Tennant era chiar în spatele său și se izbi de el, fără să vrea. Când se întoarse, simți ca pe un bici strălucirea albastră a ochilor lui și o străbătu un lung frison.

Vanessa, care nu pierduse nimic din scenă, interveni:

– Oliver, nu-mi spune că pleci și tu! Vroiam să schimbăm o vorbă despre proiectul de vânzare, adăugă ea, ca și când Charlotte n-ar fi fost de față.

– Dacă nu te superi, Vanessa, aș prefera să discutăm altă dată, replică el.

În acel moment, el atinse ușor brațul Charlottei care, de această dată, simți o ciudată undă de căldură.

– Nu, nici mâine, răspunse Oliver Vanessei, care încerca să-i fixeze o întâlnire. Din păcate, stau încă la hotel și căutarea unui apartament îmi ocupă cea mai mare parte a timpului. Îi voi cere secretarei să ia legătura cu tine, pentru a stabili o întâlnire cât mai curând posibil. Pe curând, și încă o dată îți mulțumesc!

Ignorând aerul uimit al Vanessei, se îndreptă spre ușă, împingând-o pe Charlotte înaintea sa. Când se găsiră afară, tânăra femeie se opri și-l fulgeră cu privirea.

– N-am nevoie de ajutorul tău ca să înaintez, domnule Tennant! spuse ea.

– Sunt dezolat, dar era singurul mijloc pe care l-am găsit pentru a mă debarasa de Vanessa. Îmi imaginez că știi cum este când un client caută prin orice mijloc să depășească relațiile strict profesionale? Femeile sunt chiar mai expuse în asemenea situații.

Charlotte nu știu ce să răspundă. De altfel, trebuise în mai multe situații să-i descurajeze pe clienții care pândeau o ocazie norocoasă, dar ca Oliver Tennant să presupună că un bărbat ar

fi dorit s-o seducă o mira foarte mult. Mai ales după portretul prea puțin măgulitor pe care i-l făcuse Vanessa!

De altfel, felul său direct și neașteptat de a se referi la manevrele de seducție ale Vanessei o surprindea. Departe de a se făli cu avansurile acestei femei foarte frumoase, cum ar fi făcut orice bărbat obișnuit să placă, el părea mai degrabă deranjat.

Poate Oliver Tennant era o ființă mai complicată decât la prima vedere?

Din cauza superbului său Jaguar și a fizicului avantajos, îl catalogase ca pe un play-boy care nu ezita să-și folosească farmecele pentru a-și atinge scopurile, în ciuda oricărei manevre. Acum, începea să se întrebe dacă nu-l judecase prea repede.

Altfel spus... De ce făcuse acea curioasă observație cu privire la clienții prea insistenți? Era vorba de o tactică de surprindere a adversarului, pentru a-l ataca mai bine?

Cel puțin, el nu găsea amuzantă ideea s-o încânte. Pentru anumiți bărbați obișnuiți cu seducția, ideea de a cuceri o femeie reprezenta o provocare foarte excitantă. Poate făcea parte dintre acei indivizi care urmăresc să figureze pe lista lor de vânătoare victime cunoscute ca dificile...

Simțea că acest bărbat constituia pentru ea un pericol. Nu reușise s-o tulbure atunci când abia îl cunoscuse? Să amenințe fragilul echilibru pe care credea că-l câștigase eliminând din existența sa orice prezență masculină?

Hotărâtă să se îndepărteze cât mai repede de el, îi adresă un scurt semn din cap în loc de salut și urcă în mașina sa. Odată instalată la volan, întoarse cheia în contact, rugându-se ca motorul s-o asculte. Spre marea ei ușurare, Volvo demară de prima dată. Ce noroc! Căci i-ar fi fost penibil să ceară ajutor lui Oliver Tennant...

Pe drumul de întoarcere, nu încetă să se gândească la el și la reacțiile pe care i le trezise. Niciodată un bărbat nu-i produsese un asemenea efect! În fața lui se simțea pe de-a-ntregul femeie, ca și când virilitatea lui trezea în ea dorințe necunoscute până atunci.

De fapt, relația ei cu Gordon nu fusese niciodată plasată sub semnul senzualității și niciodată nu trezise în ea emoția pe care o simțea acum. Cu Gordon, totul era prevăzut, planificat. Angajamentul lor reciproc se baza pe ceea ce ea credea atunci că este o similitudine de puncte de vedere și de proiecte și nu pe o anumită stare emoțională.

În timp ce acum... Fusese suficientă o privire a acestui bărbat ca ea să-și piardă orice rezervă! I se părea o nebunie. Nu cumva vârsta și dorința nepotolită de maternitate o perturbau mai mult decât vroia să admită? Da, fără îndoială.

Abia mai târziu, în pat, admise cu onestitate adevărul: în prezența lui Oliver Tennant, avea reacțiile oricărei femei de o anumită vârstă de a fi sedusă de un bărbat fermecător.

Dar era inutil să se neliniștească pentru nimic. De mâine, nu se va mai gândi la asta.

Capitolul 3

Charlotte se trezi dimineață după o noapte agitată. Ea dormea greu și somnul său, de obicei liniștit, nu-i adusese odihna sperată.

O clipă, se întrebă de ce această insomnie neobișnuită și ideea că întâlnirea cu Oliver Tennant nu este străină de aceasta, îi trecu prin minte. Alungă repede acest gând neplăcut și se sculă să ia micul dejun.

În bucătărie, deschise obloanele și soarele intră în încăpere, luminând fără milă zugrăveala decolorată. Dintr-o dată, totul i se păru Charlottei vechi și trist, teribil de demodat. Pentru prima oară, se uimi că suportase atâta timp să trăiască într-un cadru demoralizant.

– Ce-i venise? se întrebă ea deodată, deschizând frigiderul.

Niciodată, mai înainte, nu simțise nevoia de înnoire. Până

acum, se mulțumise mai mult să-și satisfacă existența și iată că acum punea totul sub semnul întrebării.

Desigur, în decursul bolii tatălui său, nu avusese nici timp liber, nici dorința de a se gândi la ea însăși și mai puțin la detaliile de decorări interioare, care i se păreau inutile. De altfel, nici nu știa mare lucru despre aceasta și nutrea o anumită aversiune față de interioarele aranjate de decoratori profesioniști, atât de perfecte și impersonale cum era și casa familiei James.

Dar, poate exista un mijloc între excesele respective și interiorul lugubru în care trăia ea.

Tânăra femeie redusese la minimum întreținerea casei sale, din spirit de economie și dintr-o oarecare indiferență. Doamna Higham, femeia care îi făcea menajul, venea câteva ore, o dată pe săptămână, pentru a spăla podeaua și instalațiile sanitare. Charlotte nu avea deloc timp să se intereseze de menaj și se mulțumea să aerisească uneori încăperile pe care nu le folosea. Desigur, bucătăria era întotdeauna curată, dar lipsită de farmec! se gândea tânăra femeie, comparând-o mental cu mica bucătărie veselă și caldă pe care Sophie și-o instalase cu puține cheltuieli.

Deodată, se decise: că această casă era sau nu destinată vânzării, ea va întreprinde minimum de lucrări pentru a o face mai atrăgătoare și să capete un aspect vesel care îi lipsea. Prima dată, va începe cu zugrăvitul bucătăriei, un galben luminos va încălzi atmosfera...

În entuziasmul său, Charlottei îi venea să alerge imediat în oraș să cumpere cele necesare, dar reuși să asculte de rațiune. De ce această grabă? Ea care de obicei era atât de ponderată și de calculată... Niciodată nu avusese asemenea reacții. Nu cumva sosirea primăverii îi cauza această stare febrilă și-i inocula tendința de înnoire? Își dădu seama că trebuie să-și înfrângă ardoarea. Dar nu era decât o amânare, își zise ea pentru a se consola înainte de a se gândi, cu îngrijorare, că poate avea destul timp la dispoziție. Cu sosirea lui Oliver Tennant risca să piardă o parte din clienți și să aibă din păcate timp liber să se consacre zugrăvelii...

Fără să vrea, începu să se gândească la noul său concurent. Unde își va instala birourile? Va avea puține șanse să fie vecini. Agenția Spencer era situată în plin centrul orașului, într-un cartier comercial recent transformat în zonă pietonală. Ceea ce părea un atu, punea însă probleme, clienții neștiind unde să staționeze.

Când sosise în regiune, domnul Spencer, cumpărase o mică locuință particulară, în stare proastă, în cartierul cel mai vechi al orașului. La puțin timp după aceea, aglomerarea de case se terminase, apoi strada fusese interzisă mașinilor. Până atunci, locația fusese mai degrabă favorabilă, în măsura în care acei gură-cască numeroși în acest cartier comercial, se opreau adesea în fața vitrinelor pentru a citi anunțurile. Dar, cu noul concurent care va alege, desigur, un amplasament mai accesibil pentru mașini, situația risca să se inverseze... Charlotte chiar

auzise că Oliver Tennant încerca să găsească un loc într-un centru comercial foarte frecventat în împrejurimile orașului, dispunând de sute de locuri de parcare. Fără îndoială, clienții ar fi fost atrași de ușurința de a staționa și activitatea ei ar fi avut de suferit.

Tânăra femeie arbora o mină preocupată când deschise ușa agenției, dar surâsul cu care o primi Sheila o înveseli imediat.

Ce s-ar face fără Sheila? se gândi ea, acceptând cu mulțumire ceașca de cafea pe care asistenta i-o oferise. Colaboratoarea agenției de la început, Sheila îi dăduse un ajutor prețios în urma succesiunii. Pe lângă competența profesională, o susținuse pe Charlotte pe plan afectiv în perioada dificilă care urmase decesului domnului Spencer.

Căsătorită cu un comisar de poliție, mamă a doi copii mari, Sheila era o femeie elegantă, la patruzeci de ani, sensibilă și discretă. Ea nu avea obiceiul să stabilească relații privilegiate cu clienții.

De altfel, la insistența Charlottei, tatăl acesteia îi oferise o promovare și o participare la cifra de afaceri. Fără Sheila, agenția n-ar fi funcționat ca până atunci, se gândea adesea Charlotte mulțumind Providenței că i-a dat o colaboratoare atât de eficientă.

Cercetând corespondența, Sheila spuse, deodată:

– Tu știi că noua agenție se deschide oficial astăzi? Mă întreb cum arată noul nostru concurent...

– L-am cunoscut ieri.

Cu toată curiozitatea sa, Sheila rămase tăcută: o cunoștea prea bine pe Charlotte pentru a o presa cu întrebări și prefera să aștepte ca tânăra femeie să-i povestească ea însăși evenimentele.

Experiența o învățase că nu trebuia s-o bruscheze pe Charlotte. Sub înfățișarea ei aproape severă, ascundea o inimă de aur și o mare sensibilitate. Dacă se simțea agasată, se închidea în sine ca un arici. Dar dacă îi câștigai încrederea, era cea mai fermecătoare dintre prietene.

Totuși, la început Sheila privise cu neîncredere sosirea acestei tinere persoane fără experiență care risca să vrea să conducă totul sub pretext că este fiica patronului. Din fericire, nu fusese așa, și cele două femei stabiliseră legături solide.

Adesea, Sheila constata dezolată cum Charlotte își crea o imagine austeră când, în realitate, răspândea o mare blândețe. Chiar și Rob, soțul său, o judecase greșit pe tânăra femeie înainte de a o cunoaște mai bine și de a descoperi cât era de sensibilă și delicată. Bărbații sunt atât de proști, câteodată... ca niște copii, se lasă impresionați de aparențe, fără a căuta să intre în miezul lucrurilor. Nu este de mirare că sunt, adesea, decepționați și atâtea cupluri se despart. Femeile sunt, în general, mai perspicace, mai puțin naive în aprecierea semenilor.

Atașată valorilor fundamentale, Sheila își apărase viața de cuplu sub toate aspectele și, de asemenea, meseria sa. Celula familială pe care o forma cu Rob și cei doi copii constituia

pivotul existenței sale; dragostea pentru Rob și neclintita soliditate a cuplului lor îi dădea acea forță interioară care îi permitea să înfrunte viața cu seninătate.

Ea se neliniștea văzând-o pe Charlotte ducând o viață așezată, de celibatară, solitară pe plan afectiv lipsită de fantezie: Charlotte era mult mai în vârstă decât fiica sa, dar Sheila îi dedica o afecțiune aproape maternă și-i dorea din toată inima s-o vadă înseninându-se. Ea o sfătuise să se îmbrace mai modern, să iasă mai des. Luni după luni, ani după ani, Charlotte părea satisfăcută de ritmul monoton al vieții sale cotidiene. Părea că nu este pasionată decât de munca sa.

Totuși, era suficient s-o observe cu copiii prietenelor sale pentru a înțelege că, în realitate, avea multă dragoste de oferit și că dorința afișată de independență se situa pe baze foarte fragile.

Vocea Charlottei o scoase, deodată, din gândurile sale. Tânăra femeie povestea despre dineul de la familia James într-un mod inofensiv dar, puțin câte puțin, începea să dea detalii asupra comportamentului grosolan al Vanessei.

– Această femeie este o adevărată ciumă! exclamă atunci Sheila. N-am înțeles niciodată cum se pot prinde toți bărbații în jocul ei!

– Sheila, întrebă brusc Charlotte, ai fost vreodată supărată pe clienți?

– Mi s-a întâmplat, admise prietena sa cu un aer încurcat. Dar de ce mă întrebi?

– Așa...

Ea simți cum roșește fără voia ei și schimbă imediat subiectul.

– Am un proiect să-ți propun, o anunță Charlotte, străduindu-se să-și ascundă tulburarea. Un proiect foarte drag mie.

– Ah?

Imediat, Charlotte o informă de intenția sa de a o angaja pe Sophie.

– Dar nu i-am spus încă, urmă ea. Mai întâi țineam să am aprobarea ta. Va cădea în sarcina ta s-o formezi, în măsura în care ești mai prezentă la birou decât mine. Nu crezi că ne va fi utilă o a treia persoană? Avem atâta de lucru! În plus, odată cu primăvara, situația începe să se agraveze. Doar că...

Ea nu mai continuă, dar aerul său îngrijorat spunea mult despre gândurile sale.

– Te temi că ne vom pierde afacerea cu această nouă agenție, nu-i așa? întrebă Sheila.

– Într-adevăr, este o ipoteză pe care trebuie s-o luăm în calcul. Ce-ai face în locul meu, cu Sophie?

– I-aș vorbi despre acest proiect. În situația sa, are tot interesul să accepte. Oportunitățile profesionale sunt rare pentru o mamă de familie care n-a lucrat niciodată. Ea s-a căsătorit atât de tânără! Prea tânără, după părerea mea... Și, bineînțeles, după nenorocirea care a lovit-o, trebuie să facă față la tot felul de probleme...

– Și în primul rând, are serioase necazuri cu banii! Din fericire, casa îi aparține, dar nu dispune de nici un venit. Singura soluție pentru ea ar fi să se întoarcă la părinți, dar nu privește asta cu bucurie.

– O înțeleg! O cunosc puțin pe mama sa. Este o femeie fermecătoare, dar atât de preocupată de interiorul său încât o coabitare ar fi imposibilă...

– Atunci, îmi aprobi ideea? întrebă Charlotte.

Drept răspuns, Sheila surâse și o îmbrățișă afectuos.

La început, Charlotte se acomodase greu cu manifestările de tandrețe ale Sheilei, care o îmbrățișa și o strângea în brațe. Fetița privată de dragostea unei mame, nu cunoscuse niciodată alte dovezi de afecțiune decât sărutările rare și solemne ale tatălui său. Adesea, invidia spontanietatea și lipsa de complexe a Sheilei, care îi permiteau să-și exprime cu ușurință sentimentele și să stabilească rapid un contact călduros cu alții.

– Deci, să cred că aprobi? îi strecură ea cu un surâs.

– Nu numai că aprob, dar îți sugerez să bați fierul cât este cald, spuse Sheila pe un ton vesel. Dimineața riscă să fie calmă și eu pot să mă descurc singură aici. De ce nu te duci acum s-o vezi pe Sophie?

– Ai dreptate, zise Charlotte, luându-și poșeta. Merg acum la ea.

Când să deschidă ușa care dădea în stradă, se opri.

– Din întâmplare, nu cunoști adresa unui negustor de mașini de gătit? întrebă ea brusc. Și un magazin de țesături?

Dacă Sheila fu surprinsă de aceste întrebări, nu lăsă în orice caz să se vadă acest lucru.

– Da, m-a sfătuit cineva recent. Îți voi da adresa. Este pentru tine sau...?

– Pentru mine. Azi-dimineață, bându-mi cafeaua, am luat hotărârea să fac unele lucrări la mine. Nu mi-am dat seama până acum cât de învechit este interiorul meu. În realitate, nu s-a făcut nimic începând de la lustre. Atunci, evident...

Nu sfârși, dar strâmbătura ei spunea mult și Sheila se feri să protesteze. Atmosfera tristă și intrusă a casei familiei Spencer o consternase întotdeauna, dar nu îndrăznise să-i spună deschis Charlottei. Așa că se bucură din toată inima pentru această inițiativă neașteptată.

Cu un surâs pe buze, urmări din ochi silueta înaltă a tinerei femei. Poate că acest dinamism neașteptat nu se va limita la domeniul decorațiunilor... gândi ea înainte de a întoarce la lucru.

Volvo demară iarăși cu greu, croindu-și drum prin străzile blocate în această zi de târg, iar Charlotte își promise să treacă în curând pe la garaj pentru a-și alege un nou vehicul.

Parcurgând cei câțiva kilometri care o separau de cartierul rezidențial în care locuia Sophie, Charlotte observă cu un ochi de profesionist această periferie care s-a transformat mult în ultimii ani. Numeroase case care își schimbaseră proprietarii, erau ușor de recunoscut. Cu noile lor verande victoriene, cu perdele savant drapate și cu zugrăveli strălucitoare, afișau o

opulență uneori aproape agresivă și Charlotte trebui să lupte împotriva sentimentului negativ pe care i-l inspira acest spectacol. Noii-veniți insuflaseră o viață nouă în orășel și, după exemplul lui Adam, creau, câteodată, locuri de muncă. Că ei se considerau adesea într-o țară cucerită, nu mai avea, în fond mare importanță...

Sophie locuia într-o căsuță din piatră, simplă dar plină de farmec, situată în mijlocul unei parcele. Când Charlotte împinse grilajul de la intrare, gemenii, care o văzuseră de la fereastră, se precipitară înaintea ei, sărindu-i în brațe. Apoi, Sophie apăru în prag și Charlotte fu frapată de cât era de trasă la față. Judecând după fusta prea largă, se vedea că pierduse în greutate și surâsul său dulce și luminos nu reușea întru totul să-i risipească îngrijorarea. Gemenii arborau niște figuri superbe și păreau, ca întotdeauna, strălucitori de sănătate.

În micul salon, Sophie aduse cafea și biscuiți. Întrucât unul dintre gemeni întindea mâna să ia o prăjitură, ea îl opri și-i adresă Charlottei un surâs jenat.

– Știi, nu mai am posibilitate să le cumpăr biscuiți, mărturisi ea cu o voce nesigură. Dar, cum să le explici? Mai ales că s-au obișnuit să fie răsfățați de doamna Meachim, care îi păzește câteodată pentru a mă ajuta. Aproape am ajuns să le interzic să meargă prea des s-o vadă. Mi-e frică să nu creadă că...

Se întrerupse brusc, apoi reluă, forțându-se să-și stăpânească tremurul vocii:

– Vizita ta cade la țanc, Charlotte!

Voiam să te chem ca să-ți spun că m-am decis să pun casa în vânzare. Pentru a nu-ți ascunde nimic, nu mai reușesc s-o scot la capăt. În aceste condiții, este mai bine să mă instalez la părinții mei, dacă situația mea financiară nu se va ameliora. Să știi, cumpăr haine de ocazie pentru copii. Mie personal îmi este indiferent, dar Katy a venit într-o zi de la școală plângând pentru că una dintre colegele ei și-a recunoscut rochia. O cumpărasem de la o vânzare organizată de asociația părinților elevilor. Îmi place atât de mult să le fac plăcere copiilor, dar fără să fiu obligată să calculez cheltuielile. Și nu este vorba numai despre mine... Vânzarea mi-ar rezolva toate problemele și mi-ar permite să țin capul sus.

Ea tăcu o clipă și Charlotte îi aruncă o privire lungă și pătrunzătoare.

– Sophie, vreau să-ți fac o propunere, o anunță ea cu o voce fermă.

După ce îi spuse pe scurt la ce s-a gândit, Sophie o privi cu un aer uluit.

– Să lucrez! exclamă ea, ridicând capul, în timp ce obrajii i se colorară imediat sub șocul emoției. Dar, Charlotte, n-am nici o experiență în domeniul tău. Tu știi bine că n-am lucrat decât câteva luni la o bancă, înainte de a mă căsători!

– Într-adevăr, sunt la curent. Dacă accepți, Sheila te va instrui la birou. În ceea ce mă privește, te voi trimite uneori la întâlniri în exterior. Astfel, vei aborda și alte fațete ale activității noastre. Nu uita că este vorba doar de o jumătate de normă...

După evoluția pieții, vom stabili apoi o colaborare cu o normă întreagă. Dar nu-ți ascund că sosirea unui concurent nu mă face prea optimistă. În sfârșit, în orice caz, chiar dacă n-am să-ți pot confirma angajarea, vei căpăta experiență pe care o vei putea folosi în altă parte.

– Dar ce-am să fac cu copiii? Ei nu merg încă la școală toată ziua.

– M-am gândit și la asta. Sunt sigură că vecina ta va fi încântată să aibă grijă de ei câteva ore, în schimbul unei sume de bani. Mi-ai spus întotdeauna că îi adoră și se va ocupa perfect de ei. Ceea ce nu este de mirare pentru o fostă învățătoare! Va fi suficient să-ți folosești timpul în funcție de cel al copiilor.

Sophie îi adresă Charlottei un surâs radios, dar pe fața ei trecu deodată o umbră.

– Sper că nu faci asta din milă? murmură ea.

– Nu, te asigur! Avem cu adevărat nevoie de un ajutor în acest moment și situația nu pare să se îmbunătățească în săptămânile care urmează. Dar nu vreau să te bruschez, Sophie. Îți las timp să te gândești înainte de a-mi da un răspuns.

– M-am gândit, accept. Știu bine că nu mă voi mai întâlni cu o astfel de oportunitate.

Trebuie doar să mă asigur de răspunsul doamnei Meachim. Când vrei să încep?

– Cât mai repede posibil. De luni, dacă vei reuși să organizezi totul aici.

– Perfect. Am câteva zile înaintea mea pentru a rezolva lucrurile. Te voi ține la curent după ce voi vorbi cu doamna Meachim.

– Bine, acum trebuie să plec. Mă conduci până la mașină?

– Bineînțeles!

Veniți să-i spuneți la revedere, strigă ea, către cei doi copii, conducând-o pe Charlotte până la poartă.

Gemenii alergară și Katy se repezi în brațele Charlottei în timp ce fratele său se agăță de picioarele ei pentru a o împiedica să plece.

– Nu poți să-ți închipui cât de fericită sunt, declară Sophie. Am impresia, în sfârșit, că văd luminița de la capătul tunelului.

– Nu-mi mulțumi. Eu sunt cea încântată că vom avea întăriri la agenție! replică Charlotte, făcându-i cu mâna.

Când se pregătea să urce în Volvo, văzu apărând la capătul străzii o mașină sport, de un albastru foarte deosebit. Mai întâi nu reacționă, dar imediat recunoscu Jaguarul lui Oliver Tennant.

Vehiculul se apropie încet și se opri în spatele mașinii ei. Mirată, Charlotte rămase nemișcată pe trotuar, alături de Sophie.

Care putea să fie scopul vizitei lui Oliver Tennant? Prezența lui nu se datora hazardului, era sigur că venise special s-o vadă. Dar de ce o urmărise până la prietena sa? Și de unde știuse că este la Sophie?

Fără îndoială, de la Sheila...

În timp ce își punea aceste întrebări, el se apropie, dar spre marea surpriză a Charlottei, amestecată cu puțină decepție, i se adresă Sophiei:

– Sunt dezolat că vă deranjez, doamnă Williams, dar mi s-a spus că vreți să vindeți casa. Așa este?

Charlotte îi aruncă o privire întunecată. Deci, Oliver Tennant venise pentru afaceri. Cum îndrăznea să meargă din ușă în ușă pentru a face demersuri pe lângă clienți, ca cel mai vulgar negustor de covoare? Practicile sale comerciale erau mai rele decât își putea imagina...

– Ei bine, de fapt mi-am schimbat hotărârea... răspunse Sophie, pe un ton ezitant.

Cu o voce pe care furia o altera, Charlotte declară atunci:

– Am ceva să-ți spun, domnule Tennant, în particular, spuse ea. Trebuie să-i duci în casă pe copii, Sophie. Nu-i așa că mă vei ține la curent?

Sophie dădu din cap în semn de asentiment și se îndepărtă luându-i de mână pe copii. Când dispăru, Charlotte izbucni cu mânie:

– Știam că n-ai nici o deontologie, dar acum ai depășit limitele! exclamă ea privindu-l pe Oliver Tennant cu dispreț. De când faci racolaj la domiciliu? Nu suntem la Londra, domnule Tennant! Aici, avem decența să așteptăm să ne solicite clienții înainte de a vorbi de afaceri.

Vocea i se întrerupse și-i fu greu să nu-și piardă controlul. De ce reacționa atât de violent? se întrebă ea într-o clipă.

Simțea cum se revoltă ceva în ea, ca și când era decepționată că i se confirmau temerile. Domnul Tennant era, deci, omul fără scrupule pe care și-l imaginase înainte de a-l cunoaște...

– Nu mă voi lansa cu dumneata într-o discuție cu privire la practicile comerciale londoneze, răspunse Oliver Tennant, pe un ton perfect controlat. Dar mi-e teamă că mă acuzi pe nedrept! Să știi că am venit la doamna Williams ca să-i propun să-i cumpăr casa. Încerc să mă cazez cât mai repede, ca să mă scutesc să mă mut din nou dacă mă instalez definitiv aici, așa cum intenționez. Cel puțin, dacă totul va merge bine.

Faptul că-l vedea atât de calm, făcu să-i crească furia tinerei femei. Nemulțumit s-o sfideze pe plan profesional, era mulțumit s-o prindă cu o greșeală. Încă o dată, își pierduse sângele-rece în fața lui...

– Acum, că știi că sunt un potențial cumpărător, poți să admiți că această casă este de vânzare și să mă ajuți s-o vizitez sau este prea mult să-ți cer asta în calitate de agent imobiliar? întrebă el schițând un surâs ironic.

– N-am obiceiul să vorbesc aiurea. Ți-am spus că nu este de vânzare! răspunse ea, furioasă și jignită că este acuzată de minciună.

– Am fost totuși avertizat că...

– Este adevărat, era de vânzare. Dar nu mai este. Împrejurările s-au schimbat și doamna Williams a renunțat s-o vândă.

– În acest caz, suntem amândoi trași pe sfoară.

Dumneata ca agent, și eu în postură de client. Nu pot însă, să stau la nesfârșit la hotel!

– De ce nu-i ceri prietenei dumitale, Vanessa, să te găzduiască? Știu că are în permanență trei camere de oaspeți libere. Și sunt sigură că ar fi încântată să te primească!

Oliver Tennant părea că nu apreciază aluzia.

– Nu mă îndoiesc, răspunse el pe un ton sec.

Această conversație durase destul, decise, deodată, Charlotte. Era timpul să-i pună capăt și să se întoarcă la Sheila. Se pregătea să-și ia rămas-bun, când își dădu seama că interlocutorul îi blocase accesul la mașina sa. Luată pe nepregătite, își ridică privirea spre el și se simți, deodată, pradă unei stranii senzații de vulnerabilitate. Totuși, el nu o amenința! își zise, încercând să-și recapete controlul. Atunci, de ce această impresie difuză de pericol? Cu toată părerea proastă pe care o avea despre el, putea să jure că nu este bărbatul care să profite de slăbiciunea altuia. Desigur, de la statura voinică până la expresie, totul în el vădea o virilitate extremă, dar se ghicea în spatele încrederii în sine, o oarecare delicatețe.

De altfel, dacă n-ar fi fost în opoziție, l-ar fi considerat, desigur, chiar atrăgător. Poate și l-ar fi făcut prieten sau, cine știe, amant?

Abia îi trecuse acest gând prin minte, că se simți roșind. Era gata să devină nebună? De ce această himeră cu privire la un necunoscut? Mai ales un bărbat atât de seducător ca Oliver Tennant nu s-ar interesa niciodată de ea...

– Scuză-nă că m-am înfuriat și te-am bănuit pe nedrept, se grăbi să spună. Este adevărat că Sophie vroia să vândă. Ea și-a pierdut soțul și se găsea într-o situație dificilă. Dar, în cele din urmă, a renunțat la acest proiect.

– Sunt dezolat, nu știam...

El se întrerupse, cu un aer preocupat.

– Doamna Williams nu are o familie care s-o ajute?

– Da, are părinți, dar ține foarte mult la independența sa. De altfel, dacă vindea, n-ar fi avut nici o posibilitate să-și găsească altă locuință convenabilă, dată fiind creșterea actuală a prețurilor. Cei ce vând sunt preocupați să găsească un cumpărător, anunță prețuri exagerate, riscând să nu vândă. Nu este surprinzător că oamenii cu venituri modeste nu reușesc să-și facă rost de o locuință.

– Poate ai dreptate, dar agenții imobiliari ce păzesc?

– Îți amintesc că legea cererii și ofertei creează aceste situații. Dar trebuie să admiți că unii agenți își freacă mâinile și nu fac nimic pentru a-și descuraja clienții și a dezamorsa această spirală periculoasă, ba din contră.

El îi aruncă o privire uimită.

– Este posibil, zise el în cele din urmă. Dar, în orice caz, vreau ca un lucru să fie foarte clar între noi: înțeleg că nu vezi cu ochi buni sosirea mea în această regiune, dar să știi că nu vreau să ai nici o bănuială.

Sunt convins că există loc pentru amândoi și nu am intenția să te împing la faliment.

Surprinsă plăcut la început de cuvintele sale, Charlotte așteptă ultima frază. Ce aroganță! Domnul decisese că n-o s-o forțeze să ajungă la faliment! Aștepta poate să-i mulțumească pentru această generozitate?

Fără să vrea, preferă să pună capăt acestei discuții înainte ca lucrurile să se învenineze. Cum putuse să-și imagineze, o clipă, că acest personaj bădăran ar putea da dovadă de delicatețe!

Fără să-i arunce o privire, se urcă în mașina pe care el o eliberase, în sfârșit. Apoi, apăsă furioasă atât de tare pe accelerator, încât Volvo demară imediat, într-un zgomot asurzitor. Nici măcar o dată nu privi în retrovizor, cu toată dorința ce o simțea, dar ar fi jurat că Oliver Tennant avea ochii ațintiți asupra ei.

Capitolul 4

– Ador această culoare ca nisipul, mai ales lemnul deschis la culoare pe care l-ai ales pentru dulapurile tale, exclamă Sophie.

De două zile de când lucra la agenție tânăra femeie părea că își recăpătase gustul de viață. Printr-un fericit concurs de împrejurări, totul se aranjase foarte bine și gemenii erau încântați să petreacă, de acum înainte, după-amiezile la doamna Meachim.

– Eu prefer acest ton de galben un pic mai luminos... zise Sheila gânditoare.

Pe biroul Charlottei, revista de decorațiuni și pachete de eșantioane înlocuiseră momentan dosarele și învelitorile de carton și cele trei femei erau cufundate într-o discuție animată. De fapt, Charlotte solicitase părerile Sheilei și ale Sophiei în ceea ce privește zugrăveala bucătăriei și părerile era împărțite.

Fidelă promisiunii, Sheila îi procurase tinerei femei adresele diferiților furnizori și Charlotte nu avusese nici o greutate să se decidă cu privire la dulapuri. Dar, în schimb, culoarea definitivă a pereților se anunța mai problematică.

Pe un ton ezitant, Charlotte interveni, arătând o pagină dintr-o revistă.

– Ce părere aveți despre acest tapet? întrebă ea.

– E minunat! exclamă imediat Sheila. Este exact ceea ce trebuie!

Mai circumspectă, Sophie examină atent fotografia înainte de a da din cap:

– Splendid și foarte original, zise ea. Pentru a accentua partea rustică, ai putea instala o veche mașină de gătit care revine la modă. Va fi o culme a eleganței.

– Ai dreptate, întări Charlotte. De altfel, Vanessa are una... Din păcate, sunt foarte scumpe.

– Mai există câteva în fermele din regiune, declară Sheila. Dacă ai puțin noroc, ai putea să găsești una de ocazie. Există unele într-un superb verde emailat.

– Ar merge bine cu tapetul meu...

Încântată, Charlotte contempla fotografia, visând la masa sa de bucătărie. Niciodată nu și-ar fi putut imagina că munca de decorator ar fi atât de atractivă!

– Fără a fi indiscretă, presupun că toate acestea sunt costisitoare, murmură Sheila. Ceea ce înseamnă că ai renunțat să vinzi casa?

Charlotte lăsă jos revista.

– În definitiv, cred că mi-ar plăcea s-o păstrez, răspunse ea. Este curios, dar începe să mă intereseze această proprietate pe care mi-a lăsat-o tatăl meu. Nu se zice că nici cizmarul nu are pantofi? Tata investea totul în afacerea sa, dar nu se îngrijea de propria casă. Până acum câtva timp, nu-mi puneam întrebarea dacă este bine aranjată. Mi se părea funcțională și îmi era suficient. Dar descopăr târziu că are un potențial extraordinar.

Tânăra femeie simți deodată un sentiment de melancolie.

– În timp ce tata era bolnav, eram prea neliniștită ca să mă mai preocupe culoarea pereților, reluă ea. De altfel, tatăl meu n-ar fi acceptat nici o modificare în locuința sa. Astăzi, eu gândesc altfel. Rațiunea mă îndemna să vând și să-mi cumpăr în oraș un apartament mai funcțional, dar aveam unele rețineri. Totuși, știu că această proprietate este prea mare pentru o singură persoană și riscă să fie greu de întreținut dacă afacerile noastre stagnează. Dar voi avea timp s-o vând, dacă o să fiu constrânsă.

– Vreau să-ți propun două soluții, exclamă deodată Sheila.

Ea făcu o pauză și aruncă o privire Charlottei.

– Caută-ți un soț sau un chiriaș, la alegere! anunță ea în sfârșit. Ce părere ai?

În joacă, Charlotte schiță gestul de a-i arunca revista în obraz.

– Aș prefera cea de-a doua soluție!

– Să știi că nu glumesc! reluă Sheila.

Detest să te știu singură în această casă mare și izolată.

– Izolată? Dar nu sunt atât de departe de șosea! protestă Charlotte.

– Poate, dar dacă se întâmplă ceva, ești ascunsă de gardul de rodondendroni și nimeni nu te vede. De altfel, voiam să te sfătuiesc să-ți instalezi o iluminație exterioară. Și n-ar fi inutil nici un sistem de alarmă.

– Dacă înțeleg bine, locuiesc într-un loc cu adevărat periculos, mormăi Charlotte, necăjită.

– Sheila nu s-a sfiit să te pună în gardă, remarcă și Sophie. Tu nu ești în siguranță. Ți-am văzut obloanele. Nici unul nu se închide bine. Și se vorbește despre întâmplări atât de oribile!

Charlotte se gândi un moment, apoi admise împotriva voinței sale:

– Poate aveți dreptate. Trebuie să mă informez cu privire la sistemul de alarmă. Cel puțin, voi veți fi liniștite.

– După părerea mea, cel mai sigur ar fi să-ți iei un chiriaș, declară Sheila. Nu numai că din chirie vei putea să-ți întreții casa, dar ai fi mai bine protejată decât orice alte obloane. Ei bine, faci cum vrei...

– Am să mă gândesc la asta, spuse Charlotte, pentru a-i face plăcere Sheilei.

Dar, în realitate, nu-i convenea sugestia prietenei sale. Mai întâi, că ținea prea mult la independența sa pentru a se hotărî, din toată inima, să împartă casa. Apoi, se temea puțin de motivația ascunsă a Sheilei. Aceasta era capabilă, cu cele mai

bune intenții din lume, să încerce să-i pună în brațe un posibil soț. În mintea Sheilei, viitorul colocatar trebuia să fie de sex masculin, celibatar și bine ca persoană...

– De fapt, nu v-am povestit că am trecut cu mașina prin fața noii agenții! exclamă deodată Sheila, cu o voce vibrând de exaltare. Stopul era pe roșu și am avut timp să privesc. Concurentul nostru nu s-a zgârcit la cheltuieli: afișe gigantice în dosul geamurilor, plante verzi, canapele de piele... Te-ai fi crezut într-un magazin de lux! Birourile sale moderne or să placă acestei noi clientele sosite de la Londra. Din păcate, nu l-am zărit pe proprietar.

– Noi da, alaltăieri! spuse Sophie. Și permite-mi să spun, ai avut ce regreta, Sheila! Este vorba de un bărbat foarte frumos. L-am găsit foarte simpatic și chiar politicos.

– Plin de el știind și să placă, dacă vrei părerea mea, adăugă Charlotte atât de încet, încât abia puteai fi auzită.

– Nu asta am vrut să spun.

Mi-a făcut o impresie bună, fără să-mi pot explica de ce, protestă Sophie. Sub înfățișarea de play-boy, părea foarte drăguț.

– Haide, Sophie! exclamă Charlotte, ridicând vocea. Tu nu înțelegi că această gentilețe aparentă face parte din joc? Este un bun comediant, ca toți oamenii care folosesc seducția pentru a-și atinge scopul.

Vorbind, nu se putea împiedica de a se gândi că poate se arătase nedreaptă. Nici un moment, Oliver Tennant nu se

gândise să se angajeze într-o luptă: din contră, manifestase din partea sa, o anumită delicatețe.

Brusc, își aminti de fascinanții ochi albaștri ai lui Oliver Tennant, trăsăturile sale energice, corpul suplu și musculos și, din nou, o străbătu un frison. Din fericire, nu era destul de frumoasă încât să atragă atenția unui bărbat atât de seducător ca el! Dumnezeu știe cum ar fi reacționat în caz contrar...

Acest simplu gând o tulbură atât de mult, încât se albi la față.

– Ce ai? strigă atunci Sheila. S-ar spune că-ți este rău!

Furioasă pe ea însăși, Charlotte se strădui să-și vină în fire și surâse. Dar Sheila nu se liniști pe deplin. În ultimul timp, Charlotte i se părea din ce în ce mai bizară...

Fără să-i arate, se neliniștea pentru viitorul prietenei sale. De la moartea tatălui său, Charlotte nu-și mai făcea timp pentru ea însăși. În loc să se odihnească după o perioadă atât de obositoare, se lansase cu totul în muncă, fără să-și acorde vreodată un moment de destindere. Deja de câteva luni, Sheila o presa să plece într-o călătorie pentru a-și schimba ideile, dar degeaba.

Încă pe când trăia domnul Spencer, tânăra femeie a trebuit să facă față unei autorități paterne atât de sufocante, încât adesea Sheilei îi venea să discute cu patronul. Chiar dacă, fără îndoială, acesta își iubea fiica, puținele cazuri când îi acorda atenție o șocau adesea. El aparținea altor vremuri, când femeile nu aveau dreptul să-și spună părerea. Repezind-o și încercând s-o convingă că era o cantitate neglijabilă, îi distrusese și puțina

încredere pe care o avea în ea. Ca o reacție și pentru a nu risca să fie rănită, ea luase obiceiul de a se ține departe, mai ales față de bărbați.

Nimeni n-o încurajase să-și pună în valoare feminitatea, din contră, și Sheila nu reușise niciodată să abordeze acest subiect cu ea. Cu toată dorința de independență pe care și-o manifesta și modul în care spunea cât de mult îi place solitudinea sentimentală, Sheila o simțea atât de vulnerabilă, încât nu îndrăznea să-și expună îndoielile sale. Chiar dacă Charlotte admitea că, la fel ca alte femei, visa să-și găsească fericirea alături de un bărbat. Dar, după câteva încercări de a-i prezenta celibatari bine sub toate aspectele, Sheila renunțase să-și continue eforturile. Charlotte rămânea întotdeauna rece și distantă ca și când i-ar fi fost frică să se deschidă, să se arate sub adevărata sa înfățișare. Sheila își pierduse speranța că o s-o vadă odată întâlnind un suflet pereche.

Liniștea domnea în birou deja de câteva momente, când, deodată, vocea Sheilei le făcu să tresară pe Charlotte și pe Sophie.

– Doamnele mele, zise ea, avem un client. Și nu unul oarecare. Rareori am văzut un bărbat atât de frumos. Vino să-l vezi, Charlotte!

Cu un dosar în mână, Charlotte se îndreptă spre fereastră și aruncă o privire în stradă. Surpriza o lăsă fără suflu când îl recunoscu pe Oliver Tennant. Îmbrăcat într-un costum din stofă de lână gri deschis cu o croială impecabilă, se pregătea să

deschidă ușa agenției. Printr-un hazard penibil, el întoarse capul în direcția celor două femei și privirea lui o întâlni pe cea a Charlottei. Atunci, un surâs ciudat îi lumină figura și tânăra femeie, emoționată, își plecă imediat ochii.

– Ei, nu am dreptate? întrebă Sheila. Iată ce bărbat frumos...

– Este... este Oliver Tennant! bâigui ea năucită.

– El? De ce vine la noi? interveni Sophie.

– N-am nici cea mai mică idee, dar vă las în amabila sa companie. Eu am de lucru și trebuie să dau urgent un telefon, spuse Charlotte, grăbindu-se spre scară. Nu vreau să-l văd!

După ce urcă scările în goană, își găsi refugiul într-o mică încăpere de la primul etaj care ținea loc de birou personal. Acolo, își regăsi răsuflarea și se așeză la masă, pradă unui sentiment de neliniște. De ce venea din nou acest bărbat imposibil s-o deranjeze? Ea nu avea nimic să-i spună! Desigur, nu vroia să se arate incorectă, dar nu avea nici un gând să fie în mod deosebit amabilă cu el... Dacă încerca s-o îmbuneze pentru a-i fura mai ușor clienții, nu va avea nici un profit.

Dar, dincolo de această rivalitate profesională, surâsul pe care i-l adresase prin fereastră o emoționa foarte mult, mai mult decât prezența sa la agenție. Timp de o clipă, crezuse că citise în ochii lui o sclipire de înțelegere, ca și cum ar fi vrut s-o invite să împartă cu el o ciudată complicitate.

Rămase gânditoare câteva secunde, înainte de a-și reveni. De ce își imaginase așa ceva? De fapt, domnul Tennant găsea fără îndoială foarte nostim să vină și să-și facă numărul de

seducție pe lângă trei femei care vor fi concurentele sale... Surâsul și vizita sa se înscriau într-o strategie de cucerire care, din păcate, începuse să acționeze asupra Sheilei și Sophiei. Ea nu va cădea în cursă! Nu, cel puțin ea își va păstra capul limpede.

Trecură douăzeci de minute fără ca Sheila sau Sophie să apară și Charlotte începu să se neliniștească. De ce Olivier Tennant rămânea atât de mult în clădirea lor? Poate era gata să înșele vigilența celor două colaboratoare și să obțină de la ele informații prețioase? Numai să nu-i arate dosarele în care, în calitate de directoare de agenție onestă, nu omisese nici un detaliu, nici chiar pe cele nefavorabile!

Ea nu făcea parte dintre acei agenți imobiliari care mascau părțile negative ale bunurilor pe care le propuneau, încercând să-i înșele pe clienți.

Mai întâi, integritatea îi interzicea un astfel de comportament. Apoi, știa din experiență că ceea ce le plăcea unora displăcea altora; de altfel, niciodată nu regretase că lucrează într-o transparență totală. Scurta sa trecere printr-o agenție londoneză o învățase că nu va ajunge departe astfel, dimpotrivă. Pe o piață foarte concurențială, agenții imobiliari nu se străduiau întotdeauna să respecte aceste principii elementare de deontologie.

Dacă Oliver Tennant aparținea acelei categorii profesionale lipsite de orice scrupule el va înghiți dintr-o îmbucătură agenția Spencer... Dar, indiferent ce va fi, ea se va bate până la sfârșit,

fără să renunțe vreodată la regulile de bună conduită pe care și le stabilise.

În sfârșit, după o jumătate de oră, auzi deschizându-se ușa de afară și înțelese că vizitatorul nesuferit plecase în sfârșit. Aruncă o privire discretă pe mica fereastră pentru a se asigura că nu se înșelase și nu-și părăsi biroul decât după ce zări silueta înaltă a lui Oliver Tenant dispărând la colțul străzii. Drumul era liber, gândi ea ușurată, coborând scara.

Fără a lăsa să se vadă, Charlotte ardea de nerăbdare să cunoască scopul vizitei neașteptate, dar trebui să aștepte puțin înainte de a-și satisface curiozitatea. De fapt, în momentul în care a coborât la parter, au început să sune mai multe telefoane în același timp și cele trei femei au fost în imposibilitate de a schimba un cuvânt. Liniștea nu reveni decât după câteva minute.

Sheila se întoarse atunci spre Charlotte, cu un surâs pe buze.

– Nu ți-ai fi închipuit niciodată! Ți-am găsit un locatar! o anunță ea încântată.

Mai întâi surprinsă, Charlotte fu apoi asaltată de un sumbru presentiment. Sheila părea atât de încântată...

– Vrei să spui... Nu este vorba de...? bolborosi ea.

Ea se întrerupse, cu respirația tăiată.

– ... de Oliver Tennant? sfârși ea cu o voce slabă.

– El însuși! confirmă Sheila, prefăcându-se că nu observă aerul înspăimântat al Charlottei. Nu te neliniști, l-am prevenit

de lucrările ce vor urma. El ne-a asigurat că-i este perfect egal. În aparență, muncește și iese mult. Deci, îl vei vedea puțin. A căutat în zadar o locuință mică, dar și-a dat seama că odată cu venirea verii și cu sezonul turistic, totul este rezervat. A văzut că a dat chix și m-am gândit la problema ta și la conversația noastră. Mi-am zis că era soluția ideală. Nu-i așa că am făcut bine?

Incapabilă să spună un cuvânt, Charlotte se uită uluită la Sheila.

– A propus o chirie mai mult decât convenabilă, încât nu vei fi înșelată, din contră, reluă Sheila. Vrea să dispună de un birou și m-am gândit imediat la vechiul apartament pe care tatăl tău l-a amenajat la începutul bolii sale. Îți amintești? Când spera că va putea lucra acasă...

Din ce în ce mai consternată, Charlotte își trecu mâna peste frunte, cu un gest nervos, dar Sheila nu dădu importanță cauzei tulburării sale.

– Haide, Charlotte! murmură ea pe un ton liniștitor... Tatăl tău este mort de mult, trebuie să întorci pagina! Știi și tu, viața merge mai departe... Îmi amintesc că, după moartea mamei mele, timp de săptămâni n-am putut să intru în camera ei. Și apoi, într-o zi am fost obligată să triez lucrurile ei și să le scot ca s-o instalez pe fiica mea în încăperea respectivă și, odată primul moment de suferință trecut, m-am simțit eliberată de o greutate teribilă. În realitate, este cel mai bun mijloc de exorcizare a tristeții. La început, îți va părea ciudat că un altul ocupă aceste locuri, dar vei vedea tu...

Având impresia că trăiește un coșmar, Charlotte se uită la Sheila cu o privire neîncrezătoare.

– Cred că n-ai făcut așa ceva! exclamă ea. Să-i propui lui Oliver Tennant să devină locatarul meu? Spune-mi că este o glumă!

– Dar... mă gândeam că-ți fac un serviciu! Tu căutai un locatar, el dorea o locuință, de ce să nu fac o legătură?

– Să-mi faci un serviciu? Sheila, ți-ai pierdut capul!

– Este fermecător. Într-un cuvânt, un chiriaș ideal.

– Dar nu vreau nici un chiriaș! protestă Charlotte.

– Haide, nu mai departe de azi-dimineață, erai convinsă de această idee. Sophie este aici, poate fi martor.

– Să spunem mai bine că ai încercat prin toate mijloacele să mă convingi. Dar să știi că mai degrabă vând casa decât să locuiesc cu acest bărbat. Trebuie să-l chemi pentru a-i spune că este vorba de o greșeală.

Ea își plecă privirea ca să nu vadă expresia întristată a Sheilei. Dar să trăiască sub același acoperiș cu Oliver Tennant, să-și împartă intimitatea cu acest individ... nu, nu se simțea capabilă. Nu încape îndoială, această experiență ar destabiliza-o profund. Căci era periculos pentru ea. În plus, ce-ar fi zis cunoștințele sale? De obicei, nu se sinchisea de părerea altora, dar, în acest caz, numai ideea că s-ar putea bârfi despre ea și Oliver Tennant îi era insuportabilă.

– Ți-e frică de ce se va spune? întrebă Sheila, ca și când i-ar fi citit gândurile.

– Mărturisesc că m-am gândit și la asta. Știi cum sunt oamenii de pe aici.

– Tocmai! Oricum vor bârfi: sunteți concurenți și, pe deasupra, celibatari. Luându-l pe domnul Tennant chiriaș, vei veni în întâmpinarea bârfei și le tai bârfitorilor craca de sub picioare.

– Logica ta mă înspăimântă întotdeauna... murmură Charlotte ridicând din umeri în semn de neputință. Nu, trebuie să-l suni cât mai repede.

Nu se pune problema să accept!

În acel moment, Sophie, care până atunci rămăsese tăcută, ridică vocea.

– Nu vreau să mă amestec în ceea ce nu mă privește, dar mă gândesc, Charlotte, că ar fi o soluție excelentă. De ce nu el, mai degrabă decât altul? Este bine crescut și, în plus, Sheila are dreptate: vei închide gura oamenilor rău intenționați. La început, vor fi poate mirați, o dată ce vor înțelege că...

– ... că un bărbat ca el nu poate fi interesat de o femeie atât de insignifiantă ca mine, cred că asta vrei să spui? completă Charlotte, ascunzându-și amărăciunea. Sub acest aspect poate că ai dreptate, dar tot nu sunt convinsă de necesitatea unui chiriaș.

– Charlotte, erai de acord mai înainte că era soluția ideală pentru problemele privind securitatea ta.

De la moartea tatălui tău, detest să te știu singură în această casă mare.

Charlotte trebui să răspundă că nici tatăl său bolnav n-ar fi putut s-o apere dacă era cazul, dar preferă să tacă, pentru a n-o răni pe Sheila. Altfel spus, nu înțelegea insistențele acesteia.

– De ce naiba a acceptat Tennant oferta ta? întrebă ea în cele din urmă.

– Eu nu i-am făcut nici o propunere, nu mi-aș fi permis acest lucru! protestă Sheila. M-am mulțumit să menționez că tu cauți un chiriaș și el a prins ocazia. Cu cât îi descriam casa, cu atât părea mai încântat.

– Ei bine, eu nu sunt, bombăni Charlotte.

– El a precizat că era obișnuit în acest gen de contracte pentru locuință molilată și se însărcina să pregătească el dosarul. Ni-l va aduce mâine, adăugă Sheila fără să acorde atenție figurii încruntate a tinerei femei.

Apoi, pentru că aceasta tăcea, Sheila îi adresă un surâs afectuos.

– Știi că nimeni nu te obligă să spui da, murmură ea cu o voce dulce. Ești singură stăpână pe hotărârea ta. Dar, în loc să te superi, mai bine să te gândești. Ai toată ziua și toată noaptea la dispoziție. Nu uita însă, că poate nu te vei mai întâlni mult timp cu o asemenea ocazie și că acest bărbat pare corect. Sunt sigură că poți avea încredere în el.

– Fii sigură că nu-mi imaginez o secundă că nutrește în ceea ce mă privește intenții de nemărturisit, dacă asta vrei să spui!

– Dar atunci, de ce te opui acestei soluții?

Charlotte nu răspunse imediat.

Cum putea Sheila să-i pună o asemenea întrebare? Era atât de simplu! Oliver Tennant era concurentul ei direct și, din această cauză, nu dorea să coabiteze cu el.

Și apoi, exista și un alt motiv, pe care abia îndrăznea să și-l mărturisească și pe care nu-l va mărturisi nici Sheilei. Ideea de a trăi sub același acoperiș cu un bărbat al naibii de seducător o făcea să se simtă prost.

– Din diverse motive, se mulțumi ea să spună, evitând privirea scrutătoare a Sheilei.

– De acord, să nu mai discutăm pentru moment. Dar gândește-te bine și ține-mă la curent cu mersul evenimentelor. Îți promit că o să-l sun mâine, la prima oră, pentru a mă scuza și pentru a-mi retrage propunerea, dacă persiști în refuzul tău.

O clipă, Charlotte se simți tentată să-i spună Sheilei că prefera să-l sune ea imediat pe Oliver Tennant pentru a-l anunța că este vorba de o eroare, dar ceva o reținu. Pentru o rațiune pe care nu și-o explica, nu ținea să vorbească direct cu el. Era mai bine să aibă răbdare câteva ore și să-i transmită prin Sheila.

În restul zilei, îi fu greu să se concentreze pe dosarele sale. Atunci, folosi ocazia unei estimări pentru a ieși și a-și limpezi ideile. Era vorba să expertizeze două mici ferme învecinate, abandonate de câțiva ani ca atâtea altele din regiune, din cauza unei mecanizări din ce în ce mai intensive. La prima privire, Charlotte remarcase starea lor deplorabilă ca și absența celui mai elementar confort. Trebuia deci să fie puse în vânzare

într-un singur lot și să se asigure că proprietarul, un agricultor în vârstă ar fi acceptat să cedeze, de asemenea, și puțin teren. Prin urmare, tânăra femeie se străduia să găsească un cumpărător ideal, poate un tânăr cuplu citadin dornic de verdeață, gata să investească timp și o sumă corespunzătoare pentru această importantă restaurare.

Dar primul contact cu proprietarul fu departe de a fi convingător. Adesea, în asemenea cazuri, aceștia erau decișI să obțină cât mai mulți bani fără să facă o concesie cât de mică, convinși că oferă un bun inestimabil.

Având experiență, Charlotte știa că va fi foarte greu să-l facă să asculte de rațiune.

De altfel, se arăta în mod deosebit prea puțin deschis la dialog și, după câteva minute de discuție, el concluzionă:

– Nu-mi place să discut afaceri cu femeile. Așa că voi merge să-i cer părerea noului agent imobiliar. El va avea, cu siguranță, o părere diferită!

Charlotte simți toate chinurile din lume încercând să-și ascundă furia și înțelese că era inutil să insiste. După ce și-a luat rămas-bun de la fermier, încercă să se convingă că era un lucru bun dacă se debarasa de un client atât de obtuz. Sărmanul Oliver Tennant! O să-și muște că a recuperat un asemenea smintit.

În același timp, trebuia să admită că fără existența noii agenții, ar fi avut cu siguranță mai multe șanse să-l convingă pe client că pretențiile sale erau exagerate. O probă în plus, dacă

mai era nevoie, că sosirea lui Oliver Tennant în regiune îi va face munca mai dificilă...

Era încă devreme și, în loc să se întoarcă direct acasă, Charlotte se hotărî să treacă pe la garajul din vecinătate. O oră mai târziu, părăsea acel loc cu un pachet de prospecte, dar era deja convinsă de un vânzător abil să-și cumpere un alt Volvo, de mărime mai mică.

Urcând în mașină, se gândi deodată la Oliver Tennant și la propunerea pe care i-o făcuse Sheila. Desigur, ceva nu era în regulă... Cu mijloacele de care dispunea, de ce naiba voia să locuiască la ea? Ar fi putut să rămână la hotel sau să accepte ospitalitatea pe care i-o oferise într-o manieră atât de presantă. El nu păruse totuși sedus de această invitație la serata de la familia James. Poate fusese dezgustat de avansurile evidente ale acestei femei obișnuită de flirteze? Poate dorea să-și găsească liniștea și pacea?

Această ipoteză explica, poate, alegerea lui de a locui la ea, se gândi Charlotte. Aici, nu avea de ce să se teamă, nici avansuri, nici încercări de seducere; în afară de un virament lunar nu avea de ce să-i pese de proprietară. Era clar că ea nu aparținea acelei categorii de femei pe care el obișnuia să le cucerească.

Conducând, Charlotte își lăsă gândurile să hoinărească. Și-l imagina pe Oliver Tennant ca pe un don Juan incorigibil care colecționa legături efemere. Nimic nu demonstra că ea nu se înșela... Cine era el în realitate, dincolo de imaginea de

play-boy pe care o oferea? Părea că e singur, dar poate că fusese căsătorit? Și dacă avea o logodnică la Londra?

Agasată, sfârși prin a ridica din umeri. Viața sentimentală a lui Oliver Tennant nu o interesa chiar dacă trebuia să admită că manifesta o anumită curiozitate în ceea ce-l privește. Ceea ce nu era de mirare. Nu era el cel mai seducător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată?

Dar lucrurile se vor opri aici, bineînțeles. Mai întâi, că ea nu era nici frumoasă, nici atrăgătoare și, deci, nu avea de ce să-l intereseze. Și apoi, era atât de mult timp de când renunțase la visul său de dragoste ideală. Nu numai că se convinsese că aceasta nu există, dar era prea mândră ca să se încreadă într-un bărbat. Experiența nefericită cu Gordon îi deschisese ochii cu privire la acest lucru.

Pe de altă parte, asistase la destrămarea căsătoriei mai multor prietene apropiate și fusese convinsă de fragilitatea cuplului. Cele care rezistau la proba timpului erau adesea maltratate și nu datorau salvarea lor decât unor eforturi constante și dureroase.

***

Când s-a întors acasă, se înnopta. La această oră crepusculară, gardul de rododendroni i se părea mai stufos ca

niciodată, aproape apăsător, cu frunzișul des de un verde atât de închis, încât părea aproape negru. Clădirea imensă își înălța blocul mare de piatră la intrarea în parc și Charlotte simțea că începe deodată să tremure. Era de vină discuția cu Sheila și Sophie sau o simplă impresie trecătoare? În tot cazul, proprietatea oferea o imagine prea puțin ospitalieră. Ar fi fost mai liniștită dacă ar fi știut că acolo mai era și altă ființă...

După ce parcă mașina, tânăra femeie intră prin ușa din spate și se surprinse punând lanțul de siguranță, ceea ce nu făcea de obicei. Tăcerea absolută a locurilor o impresionă și se repezi să asculte mesajele de pe robot. În marea încăpere goală se ridică vocea tâmplarului care o anunța că era gata dulapul pentru bucătărie. Apoi, fu rândul decoratorului s-o prevină că va primi în curând tapetul pe care-l comandase.

Pregătindu-și o ceașcă de ceai, tânăra femeie se întrebă deodată: ce ar spune Oliver Tennant despre noua ei bucătărie?

Imediat, scoase un lung suspin. Ce proastă era câteodată! Mai ales de câteva zile. Trebuia să fie surmenajul, nu-și mai luase vacanță de mult timp...

Nu numai că părerile lui Oliver Tennant despre gusturile ei în materie de decorațiuni interioare îi erau perfect indiferente, dar el nici nu va avea ocazia să le facă... Mâine, la prima oră, îi va cere Sheilei să-l sune pentru a anula propunerea.

După ce rontăise câteva fructe și brânză în loc de cină, Charlotte contemplă grădina invadată de buruieni și deja cufundată în obscuritate. Când venea acasă mai devreme, se

relaxa ocupându-se cu grădinăritul. Dar acum era prea târziu. Atunci, se îndreptă fără entuziasm spre salon. O izbi un miros închis și deschise larg ușile-ferestre, măturând cu privirea vasta încăpere, oprindu-se asupra tapetului demodat, asupra căminului pe care tatăl său nu-l mai folosise de mulți ani. Cu puțini bani și imaginație, ar putea aduce la viață aceste locuri! își spuse ea.

Apoi, într-un frumos elan de optimism, se decise să facă turul casei pentru a evalua amploarea eventualelor lucrări. Imediat, pașii o purtară către acea parte a casei pe care o ocupase tatăl său în ultimul timp.

După moartea lui, nu mai intrase aici decât în rare ocazii și totdeauna împotriva voinței sale. Doamna Higham, menajera făcea curățenie odată pe lună și, în afară de această vizită lunară, nu venea nimeni aici.

Cu mâna pe clanță, Charlotte ezita, în pofida unei nesfârșite triste ți. Era dureros să se gândească la tatăl său, nu numai pentru ceea ce fusese, dar și pentru ceea ce ar fi putut să fie. Revenind în trecut, înțelegea că trăise alături de tatăl său o relație care o îmbogățise, neîndrăznind să treacă barierele de pudoare și reținere care se ridicaseră între ei, interzicând orice comunicare adevărată. Trăiseră unul lângă altul fără să-și manifeste vreodată afecțiunea. Totuși, cât ar fi vrut să-i mărturisească dragostea care ar fi umplut golul teribil pe care îl lăsase moartea mamei sale! Tatăl său nu știuse sau nu dorise s-o facă, și acum era prea târziu...

Câteodată, se întreba cu privire la consecințele singurătății afective pe care o cunoscuse în copilăria sa. Unul dintre motivele vulnerabilității sale și al nesiguranței în fața oamenilor nu se datora acestui lucru? I se părea că, de teamă să nu fie rănită, alesese să nu-și asume riscuri și să renunțe la dragoste.

De altfel, singura sa experiență în acest domeniu nu făcuse decât s-o situeze pe această poziție. Gordon nu avusese cruzimea să afirme că nu era nici dezirabilă, nici feminină? Cuvintele jignitoare pe care le rostise după ruptura lor rămăseseră gravate cu o teribilă acuitate în memoria sa și dacă îl uitase pe Gordon, nu-l iertase niciodată pentru că distrusese imaginea pe care o avea despre el.

În cele din urmă, cu un gest hotărât, împinse ușa și rămase un lung moment să contemple camera paternă, cufundată în penumbră. Apoi își dădu seama, plimbându-se prin încăpere, că șocul era mai puțin puternic decât ar fi crezut. Sheila avusese dreptate când o îndemnase să exorcizeze trecutul.

Mobilele vechi dădeau acestui apartament un farmec puțin retust și Charlotte era tentată să și-l închipuie pe Oliver Tennant așezat în fața biroului paternal, dar degeaba. Locurile erau încă pentru ea impregnate de prezența tatălui și nu-și putea imagina ca altcineva să-i ia locul, Oliver Tennant încă și mai puțin decât altul.

Da, mâine dimineață o va avertiza pe Sheila să-i telefoneze pentru a-și retrage propunerea.

Capitolul 5

A doua zi, dimineața începu prost. De data aceasta, Volvo refuză categoric să demareze și Charlotte trebui să-l cheme pe garagist în ajutor. După o jumătate de oră de încercări, acesta reuși în sfârșit să pornească motorul, nu fără s-o avertizeze pe Charlotte că mașina nu va întârzia să-și dea sufletul.

Tânăra femeie sosi târziu la birou și într-o stare de spirit proastă. Când deschise ușa agenției, avu dezagreabila surpriză de a se încrucișa cu Oliver Tennant. Ori, era ultima persoană pe care dorea s-o întâlnească. Totuși, imposibil de evitat...

– Bună ziua, domnule Tennant, zise ea pe un ton sec.

Pur și simplu nu înțelegea că nu este dorit! gândi ea încruntându-și sprâncenele. Dar, în pofida așteptărilor, un surâs lumină fața interlocutorului, adâncind gropița din bărbie. Tulburată, Charlotte observă atunci că avea în mână un dosar

și știu imediat că pregătise contractul de închiriere. Acum, trebuia să-l anunțe ea însăși că retrăgea propunerea. O perspectivă care nu o încânta deloc...

– Încântat să te văd, domnișoară Spencer! Ce mai faci?

Charlotte încercă să-i susțină privirea, acunzându-și jena datorată de prezența Sheilei.

– Bine, mulțumesc, răspunse ea.

Spre marea sa surpriză, el întinse mâna și-i atinse obrajii într-un gest care părea o mângâiere.

– Ai cumva probleme cu mașina? întrebă el. Ai unsoare pe față.

Instinctiv, Charlotte duse mâna la obraz și se frecă acolo unde o mângâiase.

– Exact, Volvo a avut greutăți la pornire și am chemat pe cineva de la garaj, admise ea cu regret, conștientă de ridicolul situației.

În starea ei de confuzie, auzi vag că cineva împingea ușa agenției, în spatele său, dar nu-i dădu nici o atenție.

Fără să fie preocupat de noul venit, Oliver Tennant reluă:

– Pentru a-ți mulțumi că m-ai primit, îmi voi face plăcerea să-ți ofer un loc în mașina mea data viitoare când Volvo va face pană, spuse el pe un ton vesel.

Charlotte voia să-i răspundă că n-avea nevoie de serviciile lui și că nu se mai punea problema să locuiască la ea, când o voce bine cunoscută o devansă.

– Oliver! Să nu-mi spui că te instalezi la Charlotte.

Nici să nu te gândești la așa ceva!

Stupefiată, Charlotte se întoarse imediat. De ce venise Vanessa la agenție? Situația era suficient de penibilă pentru ca această pacoste să-și mai vâre nasul. În mod sigur, totul mergea astăzi alandala.

– Charlotte a fost amabila și mi-a propus să închiriez o parte din casa ei, explică Olivier. Era timpul pentru mine să găsesc o locuință stabilă.

– Dar ți-am spus că-ți țineam la dispoziție o cameră de oaspeți, un adevărat apartament mai exact! exclamă Vanessa, ascunzându-și cu greu ciuda. Ai fi beneficiat de un confort absolut! În timp ce la Charlie... Ai văzut interiorul ei?

Deoarece Olivier nu răspunse, ea se întoarse spre Charlotte.

– Este o idee complet aiurea, Charlie! spuse ea pe un ton disprețuitor. Gurile rele vor începe să vorbească. Doi celibatari sub același acoperiș! Bineînțeles, nimeni nu-și va imagina că Oliver este interesat de tine, dar tu vei fi de râsul lumii. Să știi, la vârsta ta și fată bătrână, te vei găsi într-o postură delicată...

Charlotte își strânse pumnii. Discursul Vanessei o revolta, dar era mai rău să se lase insultată în prezența lui Oliver. Niciodată nu fusese umilită în acest fel! Trebuia neapărat s-o pună la punct pe această femeie.

– Sunt convinsă că nimeni nu va găsi de obiectat despre coabitarea noastră, zise ea, în sfârșit, cu o voce căreia cu greu îi stăpânea tremurul. Pe de altă parte, pentru a fi sinceră, îmi este greu să întrețin această casă și chiria pe care Oliver mi-o va da

îmi va fi foarte necesară. Dar nu știu dacă voi păstra proprietatea sau o voi vinde.

– Ai ezitări? În această casă ar trebui să locuiască o familie numeroasă care s-o înveselească, nu o femeie singură! De altfel, de ce s-o păstrezi? La vârsta ta, sunt prea puține șanse să te mai căsătorești.

De data aceasta, răutatea Vanessei o reduse pe Charlotte la tăcere.

– Ai rămas în urmă, scumpa mea Vanessa! interveni atunci Oliver cu o voce aspră. Astăzi, cea mai mare parte a femeilor nu vor să se căsătorească decât atunci când cariera lor este bine așezată. S-a dus timpul când singurul lor țel în viață era să găsească un soț care să le întrețină.

Expresia aiurită a Vanessei spunea mult despre surpriza sa. Oliver îndrăznea s-o contrazică! După câteva secunde, își regăsi replica.

– Exagerezi, Oliver! În tot cazul, sunt sigură că nu vei fi niciodată în situația asta! spuse ea, adresându-i un surâs seducător.

Charlotte rămăsese perplexă în fața modului în care Oliver o repezise pe Vanessa. De ce venise, astfel, în ajutorul său? O făcuse din milă, sau fusese șocat de nepolitețea Vanessei? Poate o făcuse din calcul, pentru a intra în grațiile viitoarei sale propietărese...

– Pot să știu ce te aduce, Vanessa? întrebă ea în sfârșit, pe un ton glacial.

– L-am văzut intrând pe Oliver și l-am urmărit ca să vină să-mi expertizeze casa, răspunse ea fără cea mai mică jenă.

Vanessa nu putea să-i spună mai clar că nu va apela la ea, ci la Oliver în calitate de agent imobiliar. Asta era prea mult! gândi Charlotte, revoltată.

– Pentru că nu mai aveți nevoie de mine, vă las să vorbiți despre afaceri. Mă duc în biroul meu, încheie ea pe un ton sec.

Dar, când se întoarse pentru a urca scara, Oliver o reținu de braț și, cu toată furia ei, simți cum o trec fiori. Prin ce mister ciudat reacționa atât de excesiv când o atingea? Părea că prin tot corpul îi trece un curent electric...

– Sunt dezolat Vanessa, nu este nici momentul, nici locul să abordezi acest subiect, declară Oliver. Te voi suna ca să stabilim o întâlnire, dacă dorești, atunci când voi fi mai puțin ocupat.

Fără a se sinchisi de Vanessa se întoarse către Charlotte.

– Am pregătit un contract, domnișoară Spencer. Sunt sigur că vrei să-l studiezi cu mintea limpede, dar poți să-mi acorzi cinci minute pentru ca să discutăm punctele esențiale?

În timp ce vorbea, Charlotte o văzu pe Vanessa schimbându-se la față. Fața sa deformată de ranchiună deveni lividă, apoi se înfurie și se înroși violent. Era gata să deschidă gura, dar se răzgândi înainte de a bate în retragere, și Charlotte nu se putu împiedica să se amuze. Vanessa nu avea decât ceea ce merita!

Numai când auzi cum se închide ușa în spatele său reveni la realitate. Totuși, nu-i explicase lui Oliver că propunerea sa

nu mai era valabilă! Mai era deci timp ca să pună lucrurile la punct.

Dar înainte de a vorbi, o idee subită o reținu. Dacă făcea acum un pas înapoi, erau toate șansele ca Vanessa să fie convinsă că repurtase o victorie personală obligând-o să renunțe la acest proiect... Niciodată nu-i va face această plăcere unei ființe atât de răutăcioase!

Ideea că ar putea să se creadă că este influențată de comentariile ridicole și de bârfele Vanessei îi era insuportabilă. Încă mai insuportabile decât faptul de a locui cu acest bărbat derutant care urma să devină chiriașul său, înțelegând că luase hotărârea fără să-și dea seama.

Cinci minute mai târziu, era așezată la biroul său în fața lui Oliver Tennant, și discutau amândoi, punct cu punct, termenii contractului.

Chiria pe care o oferea era superioară celei la care se gândise ea și mai propunea un contract de închiriere pe șase luni care putea fi reînnoit, ceea ce era mai mult decât rezonabil. Charlotte nu avea deci nimic de obiectat, dimpotrivă.

– Știu de la Sheila că este în lucru bucătăria, dar te asigur că nu te voi stânjeni. Eu ies mult și orice s-ar întâmpla, țin să-ți respect intimitatea, declară el, privind-o drept în ochi!

Căzură de acord în toate detaliile, și când el își luă rămas-bun, Charlotte se gândi că lucrurile erau mai puțin penibile decât își imaginase. Orice va fi, era decisă să nu reînnoiască, la sfârșitul celor șase luni, contractul.

După ce-l condusese pe Oliver până la ușă, Sheila reveni la Charlotte, arborând un surâs.

– Sunt sigură că nu vei regreta alegerea ta! spuse ea. Ce bărbat bine crescut! Ai văzut cum a pus-o pe Vanessa la locul ei, luându-ți apărarea? Jubilam!

– Sunt destul de mare să mă apăr și singură, îi răspunse Charlotte, agasată. Nu aveam nevoie de el!

Sophie se alătură Sheilei ca s-o felicite pe Charlotte pentru că își găsise chiriașul ideal, ceea ce contribui la exasperarea acesteia, care se străduia să nu se manifeste. De fapt, nimeni nu o forțase să accepte. Dacă ar fi avut puțină încredere în sine, ar fi tratat cu dispreț comentariile Vanessei, asta-i tot!

Acum, se găsea în fața unui fapt împlinit. Ce se va întâmpla când va trăi sub același acoperiș cu un bărbat a cărui simplă prezență o tulbura atât de mult?

Odată momentul de panică depășit, încercă să se calmeze. Era adultă și n-o să se îndrăgostească de chiriașul său numai pentru că era seducător, foarte viril și avea ochii de un albastru luminos, absolut fascinant...

De altfel, a fost întotdeauna cu capul pe umeri și intrarea în viața sa a acestui play-boy nu va schimba nimic. Orice va fi, își va păstra sângele– rece și va fi stăpână pe ea. Nu i se spusese de multe ori că era rațională. Chiar prea rațională? Gordon, la timpul său, îi făcuse reproșuri. La rândul său, Sheila părea câteodată că regreta acest lucru.

Atunci, de ce simțea deodată această amărăciune?

De mult ea s-a acceptat așa cum era. Totuși, în unele momente, i-ar fi plăcut să atragă atenția bărbaților. Astfel, se surprinse simțind o gelozie ridicolă, văzându-l pe Oliver surâzându-i Sophiei și privind-o cu admirație. Ea însăși nu suscitase niciodată o astfel de privire...

La naiba, Oliver Tennant! își zise ea deodată. De când sosise în orășelul lor, se părea că nu înceta s-o tulbure. Era timpul să facă un pas înapoi!

Totuși, trebuia să se adapteze la această prezență nouă în casa ei. Mai întâi, trebuia s-o avertizeze pe doamna Higham, menajera, sperând că aceasta se va abține de la orice comentariu deplasat.

Apoi, chiar dacă Oliver anunțase că va mânca rareori acasă, trebuia să aprovizioneze frigiderul în funcție de acest nou ocupant. Cu statura sa înaltă și cu o siluetă de sportiv, Oliver nu se va mulțumi să ciugulească așa cum făcea ea... Charlotte, obișnuită să trăiască singură, nu gătea aproape deloc și înghițea repede o bucată de șuncă și o roșie. Altădată, când tatăl ei avea un grădinar, grădina de zarzavaturi dădea legume proaspete și doamna Higham pregătea supe delicioase... Altfel spus, cu noua sa bucătărie strălucitoare, ar fi o adevărată plăcere să se stea din când în când la mașina de gătit.

Parcă simțea deodată mirosul delicios al unei tocane, ridicându-se dintr-o cratiță de fontă și, fără să-și dea seama, suspină de plăcere.

– Ce se întâmplă? întrebă imediat Sheila.

– Nimic...

Dacă Sheila ar fi știut că tânăra sa prietenă visa la fericirea domestică, ar fi fost uimită. Și mai ales, dacă i-ar fi putut citi gândurile. Într-adevăr tânăra femeie vedea acum, în imaginația sa, doi copii adorabili, cu ochi albaștri și bucle blonde, în jurul mesei din noua sa bucătărie.

***

Ducându-se la Paul, pentru a-și arunca privirea pe contractul de închiriere, Charlotte se întreba cu privire la ea însăși. De unde îi venea această curioasă viziune? Niciodată până acum nu se lăsase purtată de astfel de gânduri. Trebuia să vadă în aceasta consecința remarcelor răutăcioase ale Vanessei că locuința sa nu era adaptată pentru o femeie singură?

Desigur, visase adesea să aibă copii, dar niciodată nu-i vizualizase atât de precis. De ce nu păr negru și cu ochi albaștri? se întrebă ea. Nu putea să fie... Nu! Era o pură întâmplare că le atribuise aceleași caracteristici fizice ca ale lui Oliver Tennant! Sau o pură nebunie, adăugă în sinea ei.

Ca și Sheila, Paul păru încântat la ideea că își va lua un chiriaș din aceleași motive de siguranță.

– De mult doream să-ți vorbesc despre așa ceva. Nu îndrăzneam ca să nu te înfricoșez.

În sfârșit, sunt mulțumit că ai luat această decizie.

Dacă sărmanul Paul ar fi știut că era de o mie de ori mai înspăimântată de a trăi cu Oliver Tenant, decât a fi agresată într-o zi, și-ar fi bătut joc de ea. Era ridicolă își spuse forul său interior.

Nu depindea decât de ea să fie mai rezonabilă.

Din fericire, restul zilei a fost foarte încărcat și Charlotte nu avu timp să se gândească la noul chiriaș. Avea o întâlnire cu cei doi Markham, un cuplu de tineri pensionari plini de energie care doreau să-și părăsească apartamentul din Londra și să se stabilească la țară. După ce le arătase mai multe proprietăți, Charlotte se felicită că întâlnise clienți atât de fermecători. Ei cel puțin păreau înzestrați cu măsură și luciditate și știau să aprecieze la justa lor valoare calitățile și defectele locurilor pe care le vizitau!

După cum presupunea, fură seduși de ultima proprietate pe care le-a arătat-o, o casă mare, plină de farmec, care avea nevoie de o renovare serioasă. Ei își exprimară dorința de a o vedea și în alt moment al zilei, pentru a aprecia luminozitatea. Întâlnirea fu stabilită pentru a doua zi dimineață, apoi Charlotte le propuse să-i conducă la hotelul din centru unde locuiau de câteva zile.

După ce i-a lăsat pe cei doi Markham, Charlotte se pregătea să părăsească parchingul hotelului, când îl recunoscu pe Oliver Tennant, care ieșea din mașină la câțiva metri de ea. Ce stupidă fusese să nu-și aducă aminte că locuia în acel hotel! Dacă și-ar

fi amintit acest detaliu, s-ar fi păzit să mai intre în hotel și i-ar fi lăsat pe cei doi la intrarea în parc...

În graba sa de a părăsi acele locuri, făcu o manevră hazardată și pneurile scrâșniră. Zgomotul strident avu, din păcate, efectul de a-i atrage atenția lui Oliver, care se îndreptă spre tânăra femeie de cum o zări. Imposibil să-l evite fără a avea aerul că fuge.

Opri deci mașina și lăsă în jos geamul, forțându-se să surâdă cu un aer natural. În timp ce el se apleca pentru a-i vorbi, ea inspiră parfumul discret al apei de toaletă, simțind un tremur ciudat.

– Ce întâlnire neașteptată! exclamă el. Imaginează-ți că mă pregăteam să te sun pentru a decide ziua când voi putea să mă mut.

– Dar încă nu ți-am arătat casa. Poate că o să-ți displacă. Cine știe...

– Sunt sigur de contrariu, dar dacă preferi așa, de ce să n-o vizitez imediat. Nu ne va lua prea mult timp. Cred că locuiești în apropiere?

Stânjenită, Charlotte rămase tăcută, în timp ce roșeața îi urca în obraji. Când se găsea în prezența acestui bărbat, se simțea diferită. Era prezența fizică, acest mod de a se impune, senzualitatea pe care o emana?

Pentru că urma să locuiască la ea, trebuia să-și controleze reacțiile atât de inexplicabile.

– Ce nu merge? reluă el. Ești ocupată în această seară?

Ea crezu că distinge în vocea lui o nuanță de ironie și-i aruncă o privire asasină. Își bătea joc de ea? Desigur, își dăduse seama că nu era nici un bărbat în viața ei.

Dar privirea pe care i-o aruncă era lipsită de orice ironie și ea își reproșă încă o dată că a reacționat atât de violent. Oliver Tennant nu-și punea, probabil, întrebarea dacă avea sau nu o viață amoroasă.

– Nu, pot să-ți arăt locurile astă-seară dacă dorești, răspunse ea, fără entuziasm.

El o observă o clipă cu un aer circumspect și avu un surâs ciudat.

– Pot să-ți pun o întrebare? De ce pari atât de puțin mulțumită la ideea de a mă avea drept chiriaș? întrebă el în sfârșit.

Ea ezită o clipă, gata să nege evidența, apoi se răzgândi. Era prea perspicace pentru a crede negația ei.

– Mărturisesc că aveam unele rezerve, admise ea. De altfel, sunt sigură că simți la fel.

– Eu? De ce?

Părea realmente uimit și reacția sa o luă pe Charlotte pe nepregătite.

– Ei bine, suntem concurenți și...

Se întrerupse, simțindu-se din ce în ce mai jenată.

– Încerci să mă pui în gardă? întrebă el. Ai intenția să mă seduci ca să-mi smulgi secretele profesionale?

De data aceasta, el izbucni în râs, ca și cum ipoteza pe care tocmai o formulase sporea absurdul. Desigur și el era tot atât de puțin delicat ca Vanessa! se gândi Charlotte, umilită.

– Cred că nu mă găsești atrăgătoare, dar să știi că n-ai dreptul să-ți bați joc de mine! exclamă ea cu o voce vibrând de mânie. Este atât de ușor să-i pui pe alții într-o situație de inferioritate și să-l tratezi cu dispreț! Crede-mă, regret amarnic că am semnat contractul!

Se pregătea să apese pe accelerator când, spre marea sa stupefacție, Oliver Tennant întinse mâna și tăie contactul.

– Nu-mi băteam joc, zise apoi cu gravitate. Și când am spus că nu ești atrăgătoare?

Charlottei îi veni să plângă. De ce reacționase atât de prostește, dezvăluindu-i atât de clar lipsurile ei, slăbiciunile adânci? Acum, știind-o fragilă, îi va face plăcere să profite...

– Lasă-mă, murmură ea cu o voce tremurătoare.

Timp de câteva secunde, el nu spuse nimic, mulțumindu-se s-o privească intens.

– Dacă n-am fi într-un loc public ți-aș arăta imediat că te înșeli, șușoti el în sfârșit.

Charlotte ridică ochii spre el căutând pe figura lui înțelesul acestei ciudate remarce. El nu putea să creadă ceea ce își imagina ea. Nu era posibil s-o găsească... atrăgătoare! Nu el...

Descumpănită, își duse mâna la frunte. Niciodată nu se simțise atât de dezorientată, de pierdută...

– Lasă-mă să plec acasă, reuși ea să spună.

Dar el nu făcu nici un gest să se depărteze de portieră.

– Nici vorbă! Nu ești în stare să conduci. Te însoțesc.

– Eu...

– Nu poți să mă refuzi! Nu te neliniști, voi face în așa fel încât să-ți aduc mașina.

Era atât de hotărât, încât Charlotte încetă să mai lupte. De altfel, nici n-ar fi avut forța necesară. I se învârtea capul și știa în sinea sa că era mai înțelept să asculte.

Atunci, cu picioarele tremurânde, ieși din mașină și se rezemă de capotă, ca să nu cadă. Era emoția, tensiunea? În tot cazul, nu putea suporta această senzație de vulnerabilitate pe care Oliver Tennant o trezea în ea.

– Nu vreau să te urmez, murmură ea.

– Știu. Nu vrei nimic de la mine, nu-i așa? De fapt, nu vrei nimic de la bărbați... Oare mă înșel?

Incapabilă să răspundă la o întrebare atât de directă, tânăra femeie merse mecanic până la mașina lui.

– Sper că aceasta nu este valabil și în ceea ce mă privește? întrebă el când se instalară în Jaguar.

– Să spunem că... nu-mi place să mi se forțeze mâna. Ori, toți apropiații m-au sfătuit că ar fi o mare șansă pentru mine să te am chiriaș.

– În timp ce, în realitate, acest lucru îți displace, nu-i așa? Atunci, de ce ai acceptat? Pentru bani?

– Nu numai, recunoscu ea.

Se întrerupse o clipă, ezitând să continue.

Apoi reluă, decisă să joace cinstit.

– De fapt, indirect este din cauza Vanessei. Nu doream să se laude că mi-am schimbat hotărârea.

– Mmm... Vanessa... Ce femeie detestabilă! N-ar trebui să spun asta, dar îl deplâng din toată inima pe soțul ei. Sunt sigur că acesta n-o s-o ierte. Înțeleg de ce n-ai vrut să pari că bați în retragere.

El îi aruncă o privire Charlottei și păru să reflecteze.

– După cele ce mi-ai mărturisit, presupun că doreai să te eliberez de angajament, spuse el în cele din urmă. Dar cred că n-am s-o fac. Am pierdut deja destul de mult timp ca să-mi caut o locuință și, de altfel, mă gândesc că este inutil să-i fac această plăcere Vanessei. Vezi, sunt sigur că o coabitare cu mine este mai ușoară decât te temi... adăugă el cu un surâs. Și acum, la dreapta sau la stânga?

Charlotte îi indică direcția cu mâna și ajunseră imediat în fața casei.

– Dar este imensă! exclamă Olivier. Această proprietate are un farmec nebun!

Când intrară, tânăra aștepta cu nerăbdare reacția sa, dar el nu făcu nici un comentariu. Simțindu-se jenată, se crezu obligată că abia întreprindea lucrări de amenajare pe care nu îndrăznise să le facă mai înainte.

– Cred că tatăl tău a decedat de curând, murmură el.

Și făcu o pauză înainte de a continua, cu un aer melancolic:

– Am cunoscut și eu acest sentiment derutant, după moartea mamei mele. Îți trebuie timp să întorci pagina și să accepți să faci modificări după moartea unei ființe dragi, în ciuda sentimentului de vinovăție pe care-l încerci. Dar sfârșești prin a le face, și încerci atunci un sentiment de eliberare. Cred că este vorba despre ceea ce psihologii denumesc perioadă de doliu. Este un sentiment lent și penibil, dar este necesar. Îți lipsește mult tatăl tău?

– Da, bineînțeles... Mi-am pierdut mama foarte tânără și dispariția ei ne-a îndepărtat mai mult decât ne-a apropiat. Tatăl meu și cu mine eram legați printr-o puternică noțiune de datorie, noțiune care ascundea adevăratele sentimente. Din datorie, am părăsit Londra pentru a reveni aici, și din datorie am rămas. Tata știa întotdeauna să trezească în mine un sentiment de vinovăție...

Se întrerupse o clipă, văzând privirea atentă a lui Oliver și își dădu seama că se lăsase antrenată în confidențe ciudate.

– Nu știu de ce îți povestesc toate acestea, zise ea. Vino, vreau să-ți arăt care îți va fi apartamentul.

Olivier păru încântat să descopere viitorul său domeniu și insistă să viziteze și restul casei, inclusiv parcul. Spre marea surpriză a Charlottei, avea cunoștințe solide în domeniul grădinăritului și se interesă de aproape de vechea grădină de zarzavat.

– Vezi un inconvenient dacă mă voi ocupa eu? întrebă el.

– Dar n-ai să rămâi atâta timp pentru a recolta legumele!

– Este posibil, într-adevăr! Atunci, refuzi?

– Nu, bineînțeles, murmură ea jenată.

Era aproape noapte când Oliver își luă în sfârșit rămas-bun și Charlotte ținu să-l întovărășească până la mașină.

– Un ultim lucru... zise el, deschizând portiera.

Acum stătea foarte aproape de tânăra femeie, atât de aproape încât îi simțea răsuflarea mângâindu-i obrajii.

– Să știi că ești destul de atrăgătoare, domnișoară Spencer, și contrar celor ce gândești, te găsesc foarte dezirabilă. Vrei să-ți dovedesc?

Împietrită de surpriză și de emoție, nu putu să scoată un cuvânt. Atunci, cu multă duioșie, el îi prinse de bărbie și o obligă să-și ridice capul. Apoi, ca într-un vis simți cum îi mângâie gura cu buzele în timp ce-i înlănțuia talia și o apropia de el. O clipă, tânăra femeie simți c-o lasă puterile. Era purtată într-o furtună de senzații încântătoare și tulburătoare și nu avea nici forța, nici dorința de a se desprinde din îmbrățișare.

Dar, imediat, își dădu seama nu numai că-l lăsa, dar răspundea la sărutare. Îngrozită, se desprinse.

Cum putuse să fie atât de stupidă pentru a cădea în cursa care i-a întins-o?

Îi era milă de ea, și printr-un fel de deferență periculoasă, o făcea să creadă că este atrăgătoare. Ca și când și-ar fi dat seama de starea sufletească a Charlottei Spencer!

– Charlotte... murmură el încercând s-o rețină.

– Lasă-mă! Și să nu mai încerci niciodată!

Fără să-i lase timp să reacționeze, îi întoarse spatele și se grăbi către casă. Acolo, izbucni în plâns.

Ca întotdeauna, era greșeala ei! Dacă n-ar fi făcut prostia să-i facă mărturisiri în parcarea hotelului, dezvăluindu-i lipsa de încredere în ea, niciodată nu-și va mai permite un astfel de comportament. Acum, probabil o disprețuia...

Totuși, contractul de închiriere era semnat și trebuia să înfrunte coabitarea, cu toată această sărutare arzătoare pe care n-o va putea alunga niciodată din memorie...

Capitolul 6

– Ah, iată-te, în sfârșit! exclamă Vanessa, în timp ce Charlotte deschidea larg ușa de la intrare, după ce trăsese toate zăvoarele. Ți-a luat timp!

Dacă ar fi știut că era vorba de Vanessa, ar fi avut grijă să nu dea semn de viață! gândi Charlotte cu ironie. Din păcate, acum era prea târziu să dea înapoi. Dar ce surpriză urâtă rele îi mai rezerva această pacoste?

– Intră, zise ea cu un surâs forțat. Adam n-a venit?

– Nu. El a rămas acasă. Vroiam să am o discuție privată cu tine.

– La ora asta târzie?

Fără să răspundă, Vanessa se îndreptă spre bucătărie, aruncând o privire dezaprobatoare holului mare și decolorat și mochetei uzate de pe scară.

– Hitărât lucru, nu înțeleg de ce nu vinzi casa asta! aruncă ea, așezându-se la invitația Charlottei la masa lungă solidă. Este mult prea mare pentru tine și trebuie să investești sume astronomice pentru a o face plăcută. Ți-ar fi fost mai bine într-un mic apartament. Cel puțin, speri că într-o zi ai să te căsătorești și să ai copii. Ceea ce, fie vorba între noi, pare din ce în ce mai imposibil. Timpul se scurge repede nu este așa?

Această provocare o împietri. De altfel, de ce s-ar revolta? Din păcate, era purul adevăr... Totuși, era curios că după ce revendicase atâta timp statutul de celibatară, îi venea din ce în ce mai greu să accepte această situație. Dar să admită așa ceva în fața Vanessei...

– Dacă mă căsătoresc sau nu, nu are de-a face cu faptul că vreau să păstrez această casă, replică ea. Sunt atașată de ea din motive familiale și, dacă pot evita, n-am s-o vând.

– Haide, Charlie, nu vorbi prostii. Erai gata s-o vinzi acum câtva timp, și nu ți-ai schimbat părerea decât la venirea lui Oliver. A-i oferi să locuiască la tine era ocazia visată să ți-l apropii. Trebuie spus că ai rareori la dispoziție un celibatar atât de frumos, de bogat, inteligent și sexy, mărturisește! Înțeleg că n-ai putut să reziști... Doar că îți vei asuma riscuri, chiar și Adam mi-a spus asta mai devreme.

– Ai vorbit cu Adam? întrebă Charlotte, descumpănită.

O licărire de triumf scânteia în ochii Vanessei.

– Da, punctul său de vedere bărbătesc mi se pare interesant, explică ea pe un ton grav care o exasperă pe Charlotte.

Imaginează-ți că a fost de acord cu mine. Crede că faci o mare greșeală și riști să-ți pătezi reputația. Pe tine te va acuza lumea de neseriozitate, nu pe Oliver! Vei cădea în ridicol, înainte de a înțelege ce s-a întâmplat.

– Mai precis, ce vrei să spui?

– Eu? Am venit doar să te avertizez, din prietenie! Ești prea naivă, Charlotte, și dacă-ți imaginezi că Oliver este atras de tine, te înșeli. Recunosc că este foarte atrăgător, dar privește realitatea în față: ce să facă un bărbat ca el cu o femeie ca tine?

Ea făcu o pauză și o observă pe Charlotte cu un surâs răutăcios, ca o pisică jucându-se cu un șoricel.

– Să fie clar, spuse Charlotte, care nu mai suporta această conversație penibilă.

Oliver Tennant se instalează la mine în calitate de chiriaș, nimic mai mult. Am nevoie de bani pentru a întreține această casă și este singura rațiune pentru care am acceptat această soluție. Dacă lumea gândește altfel, asta să-mi fie grija! Cei care mă cunosc, vor înțelege că relația mea cu domnul Tennant este pur comercială.

– Adevărat, tu ridici o altă problemă pe care vroiam s-o discut cu tine. Să nu-mi spui că n-ai sesizat intențiile ascunse ale lui Oliver! Este totuși evident: a manevrat cu abilitate să locuiască la tine în speranța că te va seduce și te va vea la discreția sa. Astfel, va specula slăbiciunea ta și te va duce la faliment. Iată de ce eu și Adam ținem să te avertizăm. Desigur, înțeleg că, pentru o clipă, ai luat visele drept realitate, dar bunii

prieteni sunt aici pentru a te face să privești lucrurile în față, chiar dacă nu sunt ușor de acceptat...

Charlotte trebui să se stăpânească, pentru a nu lăsa să se vadă furia și ura sa. Atâta duplicitate o redusese la tăcere și nu era sigură că își va păstra mult timp calmul. Cum putea să-și imagineze Vanessa că ar fi fost atât de stupidă încât să se lase păcălită de Oliver Tennant? Niciodată nu-și imaginase că s-ar putea interesa de ea!

Desigur, fusese sărutul în timpul căruia, preț de o clipă, Charlotte aprecie că trecuse barierele pe care și le stabilise de mult timp între ea și bărbați. Milă, condenscendență, calcul? Care era motivul pentru care o sărutase? Decise să uite acest incident supărător, refuza să se gândească la el de acum înainte...

Și dacă Vanessa avea dreptate? Dacă era vorba de un plan de bătaie pentru a arunca, prin orice mijloace, în neant, agenția Spencer? Poate că Oliver încerca să-i câștige încrederea pentru a o zdrobi pe plan profesional...

La acest gând, Charlotte se albi la față. Cu un surâs de satisfacție, Vanessa își trecu mâna prin buclele blonde și se ridică în sfârșit.

– Sunt sigură că, într-o zi, îmi vei mulțumi că te-am prevenit. Înainte ca lumea să înceapă să bârfească, spune-i lui Oliver că ți-ai schimbat părerea. Și nu te neliniști pentru că el va găsi, fără dificultate, un loc unde să locuiască.

Această ultimă reflecție deschise ochii Charlottei.

Vanessa îi făcuse vizita pentru a o face să-și schimbe părerea, ca ea să-l poată adăposti pe Oliver. Și ea fusese gata să intre în acest joc.

– Ești încăpățânată, draga mea Vanessa, zise ea apoi, recăpătându-și combativitatea. Dar, în acest caz, cred că îți pierzi timpul. Am semnat deja contractul de închiriere cu Oliver. El se va muta cât mai repede posibil.

Cu aceste cuvinte, îi aruncă Vanessei o privire batjocoritoare. Aceasta din urmă bătu în retragere, înțelegând fără îndoială că era inutil să mai insiste.

După plecarea ei, încercă în zadar, să uite conversația cu aceasta și să scape de indispoziția care o apăsa. Cu o abilitate diabolică, Vanessa reușise să-i strecoare îndoiala... Dacă ar fi știut Vanessa că fără intenția ei stângace, n-ar fi acceptat niciodată să-l accepte pe Oliver drept chiriaș! Într-o zi, îi va face plăcere să-i spună, gândea Charlotte.

Această idee reuși în sfârșit s-o destintă și era mai calmă când să urce în pat. Împotriva oricărei așteptări, adormi imediat și avu un somn liniștitor.

***

A doua zi totuși, se surprinse, gândidndu-se de mai multe ori la Oliver și la sărutul lor tulburător, înainte de a-și aminti

teribilele insinuări ale Vanessei. Atunci, disperarea o cuprinse din nou și aerul său preocupat nu-i scăpă Sheilei.

– Ai probleme, Charlotte? întrebă ea.

– Nu... în sfârșit, da. Ieri seară m-a vizitat Vanessa, care a încercat să mă facă să-mi schimb hotărârea în ceea ce-l privește pe Oliver Tennant. Părea că se neliniștește pentru reputația mea...

– Sper că nu te-ai lăsat impresionată de această pacoste! În realitate, ar spune orice pentru a te răni, doar din gelozie.

– Te înșeli, nu este geloasă, chiar mă urăște. Dar, pentru ce m-ar invidia? Are tot ce nu am eu: un soț fermecător, copii adorabili, o căsătorie încântătoare...

– Da, și noi toți știm care este ordinea acestora în ceea ce privește importanța acestor trei elemente! Pe Vanessa n-o interesează decât aspectul material al lucrurilor și puterea care o exercită asupra bărbaților. Da, nu mai are douăzeci de ani și își dă seama că farmecul său asupra sexului masculin scade din ce în ce mai mult. Iată de ce te invidiază. Ești tu celibatară, dar nu depinzi de bărbați. Ai cariera ta, casa ta, libertatea ta. Fără Adam, ea n-ar fi nimic!

– Dar eu sunt singură. Ea are copii.

– Ea este prea narcisistă pentru a se interesa de ei. A fost mamă dintr-un conformism social, nu de altceva. Cât privește remarcele sale cu privire la reputația sa, nu te lăsi destabilizată. În realitate, este furioasă și vexată pentru că Olivier n-a acceptat să locuiască la ea!

– Probabil că ai dreptate. Trebuie să las în urmă toate acestea.

Soneria telefonului le întrerupse conversația, și Sheila răspunse. După ce puse receptorul în furcă, se întoarse spre Charlotte.

– Era bătrâna doamnă Birtles. Știi, cea care are Hadley Court. Ar dori să vândă și vroia să mergi să-i evaluezi proprietatea. M-a însărcinat să-ți spun că a solicitat, de asemenea, avizul domnului Tennant și vrea să vă dea o întâlnire cu amândoi, pentru a exclude orice ambiguitate. Mai prezis la orele două după-amiază. Poate speră să asiste la o luptă? concluzionă ea râzând. Este vorba de o doamnă bătrână, foarte excentrică, după cum părea.

– Bine, am să merg. Dacă Volvo va găsi de cuviință să mă ducă...

– Nu te decizi niciodată să-ți schimbi mașina?

– Ba da! Și cum nu-mi place să fac lucrurile pe jumătate, am comandat una pentru mine și una pentru serviciu, care va fi la dispoziția voastră.

– Ce idee bună! Deci, nu mai ești atât de pesimistă în ceea ce privește viitorul agenției?

– Să zicem că refuz să mai fac calcule în funcție de acest domn Tennant! Ce va fi, va fi! Iată, am adus un catalog ca să-mi indicați amândouă preferințele în ceea ce privește culoarea.

Iarăși sună telefonul și răspunse Sheila. De data aceasta, încruntă sprâncenele când puse la loc receptorul.

– Era domnul Perace, fermierul pe care l-ai văzut mai înainte. Dorea să știe dacă avem clienți pentru cele două căsuțe ale sale.

– Bineînțeles că nu, în condițiile pe care le impune! Cred că vroia să ia legătura cu Oliver. Poate și-a schimbat părerea? Cel puțin, Oliver i-a făcut aceleași observații ca și mine...

– Adică?

– Că nu va găsi niciodată cumpărător dacă nu va cere mai întâi un permis de restaurare și dacă nu va vinde cele două căsuțe într-un singur lot. Domnul Pearce nu este un personaj prea simpatic și dialogul cu el este foarte dificil...

– Mi se pare că nu locuiește aici de prea mult timp. A moștenit acum câțiva ani cele două ferme.

– Da, a trăit puțin cu soția sa, înainte ca aceasta să-l părăsească. Se spune că este violent și o bătea, dar nu știu dacă era așa.

– În aceste condiții, crezi că este înțelept să te duci la el singură?

– Haide, Sheila, dacă mi-era frică, n-aș mai fi mers la nici un client! De când fac această meserie, nu mi s-a întâmplat nimic. De altfel, trebuie să-l văd pe domnul Pearce pentru a ști dacă încheiem afacerea. De acum înainte, nu ne vom putea permite să lipsim de la nici cea mai mică vânzare. O să trec pe la el cât mai curând posibil.

Dimineața se scurse repede, atât că cei doi Markham au sunat pentru a anunța așa cum se aștepta Charlotte, că vor

cumpăra casa pe care o vizitaseră în ajun. Mulțumită, îl sună imediat pe proprietar pentru a-i anunța vestea bună și pentru a pune la punct cu el diferitele formalități.

După ce înghițise un sandviș, tânăra femeie abia avu timp să se pieptene și să-și dea cu ruj pe buze pentru a se duce la întâlnirea de la Hadley Court.

Mașina, care părea să cunoască o nouă tinerețe, demară și Charlotte credea că a rezolvat, dar, la mai puțin de un kilometru, motorul cală brusc. După mai multe tentative de a porni din nou, tânăra femeie și-a dat seama: de data aceasta era în pană. Cu ajutorul unui automobilist înțelegător, trase mașina pe o parte a șoselei și se resemnă să meargă pe jos până la locul de întâlnire. O privire pe ceas îi confirmă că era în întârziere, ceea ce detesta mai presus de orice.

Zece minute mai târziu, suna la marea ușă de intrare a conacului, furioasă și cu pantofii murdari de pământ. Își făcea întotdeauna un punct de onoare în a fi impecabilă când se ducea la un client și detesta deja imaginea ei de acum.

– Ah, iată-te în sfârșit, exclamă bătrâna doamnă cu un coc strâns într-un fileu de dantelă. Te pândeam de la fereastră și, văzându-te venind pe jos, domnul Tennant se gândea că ai avut probleme. Sper că nimic grav?

Fără să aștepte răspunsul Charlottei, bătrâna doamnă îi întinse mâna cu un surâs atrăgător.

– Eu sunt May Birtles. Fii binevenită. Însoțește-mă până în salon, te rog.

Traversând holul mare și biroul, Charlotte remarcă în trecere lambriurile, scara maiestuoasă cu rampă de stejar sculptat, podeaua de marmură. Această clădire deborda de minunății, se gândea impresionată.

Doamna Birtles o conduse apoi într-un salon imens, o veritabilă peșteră a lui Ali Baba, cu pereți împodobiți cu gravuri și tapițerii, cu mobile vechi, tapițate cu mătăsuri de epocă în culori șterse, cu draperii grele de catifea stacojie.

Oliver Tenant stătea în fața ferestrelor mari, în pătrate mici. Mai elegant ca niciodată, într-o vestă de tweed care îi punea în valoare lățimea spatelui, părea adâncit în contemplarea parcului și se întoarse brusc, auzindu-le pe cele două femei intrând.

– Mașina ți-a făcut iarăși necazuri, nu-i așa? zise el, surâzând. Sunt mulțumit că ai ajuns cu bine; mă temeam să nu fi avut vreun accident.

– I-am propus să viziteze singur casa, știind că timpul este prețios, întări bătrâna doamnă, dar a insistat să te aștepte.

Se putea ca Oliver să fie îngrijorat de soarta ei? se gândea Charlotte. În tot cazul, părea cu adevărat mulțumit că o vede.

– Am avut o nouă pană, declară Charlotte. Sunt dezolată de întârziere.

– Ar fi trebuit să-mi spui să trec să te iau, murmură Oliver pe un ton de reproș. Nu ți-am propus deja?

Din ce în ce mai descumpănită, Charlotte nu răspunse, dar nu se putu împiedica să se bucure de solicitudinea lui.

Cât privește pe doamna Birtles, care părea subjugată de Oliver, aceasta îi invită s-o urmeze, pentru a vizita casa. În câteva minute, Charlotte își dădu seama, încă o dată, că farmecul lui Oliver funcționase și intrase în grațiile bătrânei doamne. Avea, deci, toate șansele ca doamna Birtles să-l aleagă pe el pentru vânzarea casei...

Vizita dură aproape o oră, atât de mare era casa. Când se întoarseră în salon, ea preciză că dorea, de asemenea, să se despartă de toată mobila. Văvuvă fără copii, pleca la sora sa în Florida și nu avea pe nimeni căruia să-i lase splendida mobilă.

– Casa a fost evaluată? întrebă deodată Oliver.

– Nu.

Charlotte înțelese imediat de ce pusese Oliver această întrebare. Dacă răspunsul era pozitiv i-ar fi fost imposibil unui întreprinzător de a se atinge de proprietate fără a obține aprobarea autorităților și încă mai puțin de a o dărâma pentru a construi alte imobile. În măsura în care clădirea nu era evaluată, totul rămânea posibil. Poate că Oliver se gândea deja la o promoție imobiliară de mare anvergură. Suprafața terenului se preta la așa ceva.

Oliver continuă discuția cu doamna Birtles și Charlotte se întreba de ce se dusese la această întâlnire. Era clar că Oliver va face târgul...

Auzind-o deodată pe doamna Birtles vorbind despre comisionul agenției, plecă urechea, mai atentă la cuvintele schimbate.

– Mă gândesc că domnișoara Spencer și cu mine practicăm aceleași tarifuri, zise Oliver.

Charlotte își încruntă sprâncenele. De ce vorbea de tarife în timp ce ea nu vorbise deloc? Poate nu auzise bine...

Dar, când el continuă, înțelese că nu se înșelase:

– Este evident că domnișoara Spencer cunoaște mai bine ca mine piața imobiliară locală. Ea va ști să pună mai bine în valoare proprietatea dumneavoastră în fața unor eventuali cumpărători.

Tânăra femeie se întrebă, atunci, dacă nu visa. Era posibil ca Oliver Tennant să dea dovadă de atâta delicatețe, după toate intențiile rele pe care i le atribuise? Nu numai că nu făcea nimic pentru a o submina, dar o mai și lăuda. Se simțea aproape jenată...

– Doamnă Birtles, trebuie să vă mărturisesc că n-am obiceiul să tratez astfel de afaceri, zise ea în cele din urmă, mânată de o nestăvilită preocupare pentru onestitate. Domnul Tennant este mai indicat decât mine pentru o tranzacție de o asemenea importanță.

O ușoară licărire de respect și admirație lumină pentru o clipă privirea lui Oliver.

– Domnișoara Spencer vrea probabil să spună că există agenții specializate în conace și castele și poate sunteți interesată să le contactați, declară el. Unul dintre prietenii mei conduce o astfel de agenție, pot să vă dau adresa, dacă doriți.

– Nici vorbă! replică doamna Birtles.

Soțul meu a fost întotdeauna de principiul să apelezi cu prioritate la comerțul local și eu rămân fidelă acestei tradiții.

– În acest caz, aș putea să vă sugerez să ne acceptați împreună, pe domnișoara Spencer și pe mine, ca agenți. Noi acționăm de comun acord și ați beneficia de o dublă competență.

– O idee excelentă! exclamă imediat doamna Birtles. Sper că sunteți de acord, domnișoară Spencer?

Charlotte nu fu în stare decât să dea din cap, atât era de stupefiată de acest deznodământ neașteptat ca și de atitudinea lui Oliver Tennant.

Doamna Birtles se îndepărtă o clipă lăsându-i singuri pe cei doi tineri. După ce evocară o serie de detalii privind viitoarea vânzare, abordară problema catalogului necesar pentru a înregistra mulțimea de obiecte prețioase și de mobile vechi. Imediat, Charlotte propuse să se ocupe ea de acesta, având cunoștințe mai multe în domeniu și un stagiu de câteva luni la un evaluator de vânzări publice.

– E vorba de o muncă îndelungată, dar mă va ajuta Sophie, zise ea.

– Sophie lucrează pentru tine? întrebă Oliver, surprins.

– Da, de puțin timp. Numai cu jumătate de normă, din cauza gemenilor care sunt încă mici, explică Charlotte.

– Sunt surprins că volumul actual al afacerilor voastre te-a determinat să angajezi un funcționar suplimentar, remarcă Oliver gânditor.

De ce se amesteca el? se gândi Charlotte, șocată. Într-o clipă, buna impresie pe care și-o formase despre interlocutorul său se risipi ca zăpada la căldura soarelui. Când vroia, știa să fie delicat, dar, din păcate adevărata sa natură ieșea repede la suprafață.

– Ce știi tu despre afacerile mele? replică ea imediat. Și, apoi, dacă n-aș fi angajat-o pe Sophie...

Charlotte își mușcă buzele, dar era prea târziu. Deja spusese prea mult.

– Ar fi fost obligată să se despartă de casa sa, asta este? În fond, ai vrut să-i faci un serviciu...

– Haide, nu fi ridicol! Agenția mea este o întreprindere comercială, nu o societate de binefacere!

Tocmai atunci apăru doamna Birtles, cu un surâs pe buze. După câteva minute de discuții, stabiliră o nouă întrevedere pentru săptămâna viitoare.

– Am să vin singură, într-o zi când nu sunteți aici, ca să nu vă deranjez, spuse Charlotte. Am câteva măsuri de luat.

– Singură în această casă mare, izolată? Nici să nu te gândești! exclamă Oliver.

Charlotte ridică din umeri, agasată.

– Am reacționat poate excesiv, declară Oliver, dar toată lumea își amintește de Suzy Lampkugh care a dispărut într-o zi, pe când vizita un client.

De ce să-ți asumi riscuri când le poți evita? Aș fi mai liniștit dacă te-aș ști aici împreună cu Sophie.

Charlotte ar fi vrut să-i explice că, pentru o perioadă de timp, Sophie nu va părăsi agenția, dar se abținu. Oliver era atât de derutant, atât de imprevizibil, încât nu știa ce atitudine trebuia să adopte față de el.

Totuși, când îi propuse s-o conducă acasă, acceptă fără nici o ezitare. Odată instalată în mașină alături de el, înțelese că începea să-i aprecieze prezența, dincolo de toate gândurile profesionale de mai înainte. Cu cât îl cunoștea mai bine, cu atât vedea că primele sale opinii, atât de negative, erau false. Îl crezuse disprețuitor și trufaș, în realitate era delicat și cald.

Deodată, simți că o privea și întoarse capul spre el. Cu un surâs ușor pe buze, o observa cu un aer atât de blând, încât avu deodată impresia că ea conta pentru el, că...

Brusc, se redresă și fixă drumul. Ce își imagina? Că se arătase amical, nu însemna că simțea ceva pentru ea!

Capitolul 7

– Ai fost foarte generos sugerându-i doamnei Birtles să facă apel la mine pentru a-și vinde proprietatea, zise Charlotte, pentru a rupe tăcerea.

– Generos, nu, echitabil, da. Nu-i așa că ai fost surprinsă? Mi se pare că ai o părere deplorabilă despre mine și te asigur că este falsă. Nu am deloc intenția să-ți răpesc piața locală și să te împing la faliment. Din contră, cred că sporirea afacerilor este în acest moment de așa natură încât cele două agenții pot prospera.

– Și mai târziu? Acum judeci pe termen scurt, căci știi că vei părăsi regiunea pentru a te întoarce la Londra și afacerile se vor încetini. Nu este cazul meu...

– Greșești, vreau să mă stabilesc aici. Mă simt deja foarte bine și am luat decizia de a ceda asociatului meu partea pe care

o posed din agenția londoneză. E mult timp de când doream să părăsesc capitala. Am ajuns la un anumit stadiu al existenței, când simt nevoia să mă fixez, să construiesc ceva durabil.

"Adică să mă căsătoresc și să am copii", completă mental Charlotte, fără să-și exprime gândul.

– Revenind la proprietatea doamnei Birtles, nu sunt sigură că am competența necesară pentru a trata vânzarea. Nu sunt obișnuită cu aceste tranzacții mari, reluă ea cu o voce nesigură, schimbând în mod voit subiectul.

– Nu vrei să te lansezi?

– Da, bineînțeles, dar vreau să știi la ce să te aștepți dacă vom deveni parteneri... Ca să fiu sinceră, cred că va fi greu să găsim un cumpărător pentru o clădire atât de mare.

– Cu condiția să ne adresăm unui investitor instituțional. Faptul că locuința nu a fost evaluată, ușurează lucrările de amenajare pentru a o împărți în apartamente.

La început, Charlotte crezu că n-a auzit bine. Apoi, înțelese că Olivier era serios și se încordă.

– Nu-mi spune că vrei să dai această proprietate magnifică pe mâinile unor investitori! exclamă ea.

Atracția câștigului l-a orbit, își zise ea, teribil de decepționată. În speranța de a o vinde celui care va da mai mult, nu ezita să sacrifice această casă veche. Deci, se înșelase încă odată cu privire la Oliver Tennant. După cum îi era obiceiul, își arătă adevărata natură, după ce reușise o clipă, s-o facă să creadă că era un om delicat și atent...

– Ar fi un adevărat sacrilegiu, reluă ea. Înțeleg acum de ce ai întrebat-o pe doamna Birtles dacă proprietatea era evaluată... Deja ai prevăzut totul. Oprește imediat mașina, nu vreau să mai rămân nici o secundă în tovărășia ta!

Ea îi aruncă o privire disprețuitoare dar nu citi pe fața lui decât o totală nedumerire. După câteva secunde însă el ieși din tăcerea sa.

– Domnișoară Spencer, vrei să te calmezi și să mă asculți, în loc să te porți ca un copil? Că ai căzut sub farmecul acestei case nu are nimic de-a face cu faptul că trebuie să obținem pe ea cel mai bun preț. Această clădire este magnifică, dar n-a fost întreținută de mulți ani. După cum ai spus, acum va fi foarte greu să găsim un particular care să accepte să ia asupra sa atâta muncă. Iată de ce nu resping posibilitatea de a trata cu un investitor, natural că se subînțelege ca eventualele transformări să nu altereze cu nimic identitatea proprietății. Ceea ce nu exclude însă șansa ca noi să găsim un particular care să o cumpere la un preț bun... Nu înțelegi că iau mai întâi în considerare interesul clientelei noastre?

De data aceasta, Charlotte nu știu ce să răspundă. Trebuia să admită că Olivier nu făcuse nici un rău.

– Dacă îmi permiți, ar trebui să ai încredere și în alții, în loc să-i bănuiești mereu de cele mai rele intenții pe cei apropiați, adăugă el cu o voce mai blândă. Ai fi mai fericită dacă ai sta mai puțin în defensivă...

Tânăra femeie roși, uimită de atâta perspicacitate.

– Cred că te-am judecat greșit, zise ea, în cele din urmă. Scuză-mă.

– Să nu mai vorbim despre asta. A, vroiam să te avertizez că voi lipsi vreo două zile: vei fi deci singura interlocutoare a doamnei Birtles. Voi petrece un scurt sejur la Londra și voi profita ca să iau legătura cu unul dintre prietenii mei, agent imobiliar specializat în clădiri mari. Poate ne va putea indica un eventual cumpărător. Fiindcă veni vorba, ar fi posibil să mă instalez în această seară? Aș putea, în felul acesta, să eliberez camera de la hotel și să-mi las lucrurile în noul apartament.

La ideea că în această seară Oliver va dormi sub acoperișul său, Charlotte simți cum o cuprinde un tremur ascuns. De ce îi venea să-i strige că lucrurile evoluau prea repede, că avea nevoie de mai mult timp pentru a se obișnui cu perspectiva de a trăi alături? El i-ar fi râs în nas!

– Eu... eu nu știu dacă ar fi o idee bună, se bâlbâi ea, abia ascunzându-și confuzia. Lucrătorii au muncit toată ziua în bucătărie, trebuie să fie praf peste tot.

– Nu-ți face griji pentru mine. E vorba doar să trec noaptea. Plec mâine dimineață foarte devreme.

– Foarte bine, spuse ea, cu o figură tristă. Firește, poți să te instalezi din această seară. Ai plătit pentru toată luna și suntem deja în doi.

El rămase tăcut un moment ca și cum Charlotte l-ar fi rănit.

– Cum îți vei recupera mașina? întrebă el.

– Am s-o depanez, dacă va fi posibil, așteptând să mi se livreze cea pe care am comandat-o.

– De ce să n-o folosești pe a mea, în timpul sejurului meu la Londra? Ți-aș lăsa-o cu plăcere.

– Nu, imposibil! Mi-ar fi frică să nu stric superbul Jaguar.

– Sunt convins că vei conduce foarte bine și îmi va face plăcere s-o folosești.

Această afirmație neașteptată o aruncă pe Charlotte într-un abis de perplexitate. Nu putea să înțeleagă de ce Oliver manifesta o asemenea gentilețe față de ea. Era una din etapele planului său de seducție, cum îi sugerase Vanessa? Dădea dovadă de naivitate imaginându-și că era sincer?

– Nu vreau să-ți forțez mâna, zise el. Îți voi lăsa cheile și vei folosi mașina dacă vei dori.

Ajunseră repede în fața agenției și Charlottei nu-i mai rămânea decât să-și ia rămas-bun de la Oliver până seara, mulțumindu-i că o însoțise. Totuși, când împinse portiera, își dădu seama că nu dorea să-l părăsească.

Emoționată, rămase nemișcată pe trotuar în timp ce mașina demara, punându-și întrebări cu privire la reacția sa ciudată. Dacă nu era atentă, se putea îndrăgosti de Oliver!

Îndrăgostită de el... își repeta ea, urmărind cu privirea Jaguarul până când nu se mai zări decât ca un mic punct albastru, înghițit de trafic. Nu, nu era atât de nebună încât să se îndrăgostească de Oliver Tennant!

Ce idee absurdă!

***

– Atunci? Întâlnirea ta s-a desfășurat bine? întrebă Sheila încă de când Charlotte deschisese ușa agenției.

Pe scurt, tânăra femeie o puse la curent cu recentele evenimente.

– Domnul Tennant a fost mai mult decât corect! exclamă imediat Sheila.

– Da, într-adevăr...

În prada unei indispoziții confuze de când îl părăsise pe Oliver, Charlotte nu avea chef să vorbească. Ideea că ar putea fi în curs să se îndrăgostească își făcea drumul, încet, încet, în mintea sa și o preocupa în cel mai înalt grad. Totul era atât de grotesc!

Abia îl cunoștea pe acest bărbat, care nu avusese niciodată față de ea o exprimare echivocă sau cel mai mic gest care să se preteze la o confuzie. În afară, bineînțeles, de acel sărut care nu avusese, desigur, nici o semnificație...

Încerca să-și amintească dacă avusese niște senzații asemănătoare în timpul relației cu Gordon – aceeași impresie îngrijorătoare de a nu-și putea stăpâni propriile reacții. Se gândea că nu le simțise astfel niciodată. Legătura cu Gordon fusese marcată de pecetea rațiunii, niciodată de pasiune. Se

logodiseră din motive mai mult pragmatice decât romantice și se despărțiseră în același mod.

Dar iată că acum își descoperea deodată o vulnerabilitate, o fragilitate care o înspăimântau. Aproape că nu se mai recunoștea. Era atât de mult timp de când renunțase la dragoste, persecutată de ideea că nu putea interesa nici un bărbat și că, pe de altă parte, n-ar accepta o relație mediocră ca multe pe care le vedea în jurul său... După ani de efort, era convinsă că bărbatul la care visa în taină nu exista. Atunci, de ce își imagina, deodată, că l-ar fi putut întâlni? Oliver Tennant era o ființă delicată și sinceră, așa cum credea câteodată, sau un ambițios abil și fără scrupule, așa cum îl descria Vanessa?

Vocea Sheilei o smulse brusc din gânduri.

– L-ai întrebat pe Oliver Tennant dacă Dan Pearce a luat legătura cu el? întrebă ea.

– Nu, am uitat. Dar orice ar fi, sunt hotărâtă să nu scap nici cea mai mică afacere și-l voi vizita pe domnul Pearce, chiar dacă îl găsesc perfect deplasat. De altfel, îl voi suna imediat.

La telefon, domnul Pearce fu mai puțin dezagreabil ca de obicei și întâlnirea fu stabilită pentru a doua zi.

– De fapt, nu mi-ai povestit vizita la doamna Birtles, reluă Sheila după ce prietena ei puse jos receptorul. Cum arată casa?

– Minunată! De un farmec nebun... Sper că vom găsi un cumpărător care s-o aprecieze la justa ei valoare.

Fără să vrea, își încruntă sprâncenele gândindu-se la altercația cu Oliver. Chiar dacă știa că el are dreptate, că și tatăl

ei ar fi avut același punct de vedere, îi fusese greu să admită că l-ar fi putut mișca această minunată proprietate. Fără îndoială, pentru că era prea sentimentală în afaceri, așa cum îi spusese și tatăl său de atâtea ori...

– E ceva ce nu merge? se neliniști Sheila.

– Nu. Eram gata să spun că astă-seară trebuie să plec mai devreme pentru a-l aștepta pe Oliver. Se mută astăzi.

– În acest caz, nu mai întârzia. Și mașina ta?

– Vrei să spui mașinile mele! spuse Charlotte râzând. Vor sosi amândouă în zilele următoare. Nu crezi că roșul pe care l-ai ales împreună cu Sophie este prea țipător? O să atragă toate privirile!

– Ei și? Câteodată trebuie să știi să trăiești periculos!

***

Sosind acasă, Charlottei i se părea că această zi va conta pentru ea. Era ziua în care Oliver Tennant se instala în casa ei... Dumnezeule! De câteva ore, totul i se părea ciudat, începând cu ea însăși...

Această impresie nu făcu decât să se accentueze când intră în bucătărie. Totul fusese demontat, pardoseala era acoperită cu scânduri, mașini și fierăstraie. Abia dacă aveai loc să pui un picior în fața celuilalt.

Domnul Burns, tâmplarul, care se pregătea să plece, întârzie puțin.

– V-am instalat bucătăria în oficiu, explică el. Dar, îmi este teamă că vom fi obligați să schimbăm toate țevile. Acestea sunt de plumb, ceea ce este interzis acum.

În gând, Charlotte văzu imediat cum se lungește devizul care depășea, de departe, prevederile inițiale și-i scăpă un ușor suspin.

– Când credeți că veți termina? întrebă ea.

– Normal, la sfârșitul săptămânii viitoare. Dacă n-o să mai avem și alte surprize neplăcute, bineînțeles. Bună seara, domnișoară Spencer.

Rămasă singură, Charlotte aruncă o privire descurajată haosului care devenise bucătăria sa, apoi închise ușa înainte de a urca la etaj. În timpul zilei, doamna Higham venise să facă menajul și Charlotte era tentată să vadă apartamentul lui Oliver. Curios că femeia cumsecade nu fusese șocată când aflase de sosirea unui nou locatar. Din contră, cu mult bun–simț, o felicitase pe tânăra sa stăpână că își găsise astfel o nouă sursă de venit.

În fosta cameră a domnului Spencer, fereastra era întredeschisă: perdelele curate atârnau din nou, balansându-se ușor sub acțiunea brizei și mirosul de închis se risipise. Charlotte constată cu surpriză că doamna Higham pusese câțiva butuci în cămin, pe o hârtie de ziar, gata pentru a li se da foc. Olivier avea dreptul la un tratament preferențial...

Mobila de stejar, proaspăt ceruită, răspândea un parfum delicios și deci tot ansamblul încăperii degaja o impresie de confort și bun-gust. În momentul în care pleca, satisfăcută de inspecția sa, tânăra femeie observă că doamna Higham uitase să facă patul. Atunci, începu să caute în marele dulap printre lenjeria moștenită de la bunicii săi. Poate că Oliver nu va avea nimic împotriva cearșafurilor de in de modă veche, puțin aspre la atingere, care ei îi plăceau atât de mult...

După ce rezolvase această treabă, simți nevoia unui ceai și a unei cine ușoare. Cu puțin noroc, va reuși să găsească o ceașcă și o caserolă în bucătărie...

Câteva minute mai târziu, încărcată cu un platou, se decise să se instaleze în salonul de iarnă, situat în prelungirea bucătăriei. Din această mică încăpere, beneficia de o vedere asupra grădinii de zarzavaturi și a unei părți din grădina obișnuită, năpădită de buruieni. Plouase toată dimineața și margaretele atârnau jalnic, prea îngreunate de picăturile de ploaie pentru a se putea îndrepta.

După ce termină gustarea, Charlotte cedă unui impuls subit. Ridicându-se dintr-un salt, se decise să culeagă un buchet de flori.

Zece minute mai târziu, reveni încântată cu un braț de margarete pe care le aranjă cu artă în două vaze. Pe prima o puse pe o comodă în salon și pe cealaltă o duse la etaj.

Ajunsă în camera lui Oliver, își dădu seama că lui îi destinase acest buchet somptuos. Ciudat... La fel ca doamna Higham, îi

acorda chiriașului său un tratament preferențial. Ce făcuse acesta să merite toate aceste atenții? se întrebă ea, așezând vaza pe birou. În acea clipă se auzi zgomotul unui motor și simți cum îi crește nervozitatea.

Înfrânându-și cu greu emoția, coborî scările și deschise ușa de la intrare în momentul în care Oliver se pregătea să sune.

– Din nou bună ziua! zise ea cu o voce înăbușită. Nu te așteptam atât de devreme. Bine, te voi conduce la apartamentul tău, adăugă ea, evitând privirea noului sosit.

Se îndreptă spre scară, apoi se opri din drum. Dacă el nu mâncase nimic? Oare aștepta să-l invite la cină?

– Bucătăria este de nefolosit astăzi, îl anunță îngrozită, sperând că el va înțelege. Tâmplarii de-abia au plecat și mi-au instalat în oficiu o bucătărie provizorie.

– Nu-ți face probleme, am mâncat la hotel.

Câteva minute mai târziu, Charlotte îl conducea pe Oliver în camerele sale. Acesta din urmă păstră tăcerea, absorbit cum era în examinarea încăperilor. Când se întoarse în sfârșit către tânăra femeie, un surâs radios îi lumina trăsăturile, dându-i un aer juvenil care-i accentua farmecul.

– Flori! exclamă el. Sunt din grădină, nu-i așa? Cred că n-am mai avut în camera mea un buchet atât de frumos de când am părăsit casa părintească.

Cui trebuie să-i mulțumesc pentru această atenție emoționantă?

– Eu... Doamnei Higham, se bâlbâi Charlotte plecând ochii.

Atunci, el întinse mâna către o margaretă căreia îi mângâie încet petalele catifelate și tânăra femeie simți cum freamătă. Acest simplu gest era încărcat de o asemenea senzualitate, încât avu impresia că se simte mângâierea pe propria sa piele... înainte de a-și reveni, înspăimântată.

– Ei, te las să te instalezi, se grăbi ea să spună, înainte de a se eclipsa.

Își părăsi refugiul în camera sa și rămase mult timp așezată în fața mesei de toaletă. De ce pretinsese că doamna Higham avusese ideea cu buchetul? Ar fi fost mai simplu să spună că ea însăși culesese margaretele, de teamă să nu înceapă iar să plouă! Această explicație n-ar fi avut, neapărat, valoarea unei declarații de dragoste... Atunci, de ce își face atâtea probleme, pentru atât de puțin?

Și aceasta nu era tot...

Când îi făcuse patul, se surprinsese apăsându-și perna pe obraz, imaginându-și că, în aceeași seară, Oliver își va pune capul pe ea și o va impregna cu mirosul său. O vagă căldură o cuprinsese atunci și își dăduse seama, cu oroare, că fantasmele sale deveneau din ce în ce mai precise. Niciodată nu se gândise astfel la un bărbat. O clipă, avusese viziunea corpului atletic al lui Oliver, întins între cearșafuri. Atunci, se grăbise să termine de aranjat patul și fugise din cameră.

***

În jumătatea de oră care a urmat, Oliver a făcut mai multe drumuri de la mașină la apartament, aducându-și lucrurile. Charlotte avu grijă să nu se arate. Se adâncise în studierea devizului pentru bucătărie când auzi bătăi discrete în ușă.

– Charlotte, am terminat să despachetez. Ce spui dacă am lua un pahar în oraș pentru a sărbători sosirea mea?

Să-și petreacă seara în tête-à-tête cu el? Ce perspectivă minunată! Deodată, i se păru că inima îi bate mai repede. O clipă, era gata să cedeze și să accepte. Dar după câteva secunde de ezitare, își recăpătă luciditatea.

– Imposibil, răspunse ea. Sunt prea obosită ca să pot ieși.

Această invitație neașteptată nu era probabil decât expresia curtoaziei lui Oliver și ea încercă să-și reprime bucuria intensă pe care o resimțise mai înainte. Probabil că el se aștepta să-l refuze. Brusc, îi reveniră în memorie cuvintele Vanessei și se întrebă din nou dacă Oliver nu urmărea un scop precis. Iar această propunere făcea parte dintr-un plan general de seducție destinat s-o descumpănească. Alungă totuși această idee: orice s-ar întâmpla, îi venea greu să admită că putea să dea dovadă de o asemenea josnicie.

Dacă era decepționat, el nu lăsă să se vadă acest lucru.

– Bine, spuse el. Poate altădată. Noapte bună.

El părăsi imediat încăperea, lăsând-o pe Charlotte mai descumpănită și mai necăjită ca niciodată. Dacă ar fi avut o mai mare încredere în ea, ar fi acceptat.... Dar era atât de convinsă de lipsa ei de farmec, încât nu-și putea imagina că un bărbat

i-ar putea face o asemenea invitație altfel decât din compasiune, izvorâtă din milă.

Furioasă împotriva ei însăși, ridică din umeri. De ce era atât de tulburată de această propunere în fond inofensivă? A bea un pahar cu un chiriaș nu o angaja la nimic...

Desigur, dar ceea ce simțise în mai multe rânduri în prezența lui, era fără îndoială dorință, o dorință brută și incontrolabilă, a cărei violență o înspăimânta. Iată de ce faptul că trăiau sub același acoperiș o descumpănea atât și de ce a ieși în compania sa îi părea o încercare de netrecut. Dumnezeule! Trebuia să-și revină cu orice preț, să se elibereze de influența pe care o avea asupra ei. Dar, nu era deja prea târziu?

Brusc, o durere violentă îi strânse pieptul, tăindu-i aproape răsuflarea. Imposibil să ignore, de acum înainte, ceea ce bănuia de câtva timp, fără să îndrăznească să admită: ceea ce simțea pentru Oliver Tennant nu se reducea la o simplă atracție fizică... Nu, se îndrăgostise de el.

Capitolul 8

A doua zi, abia deschisese ochii, și un puternic sentiment de disperare o copleși. Afară strălucea un soare arzător, ca o promisiune de o zi radioasă de primăvară, dar în inima ei domnea tristețea: iubea un bărbat care nu o va iubi niciodată...

Instinctiv aruncă o privire spre ceasul deșteptător de pe noptieră. Oliver plecase deja? În casă domnea o liniște absolută și era aproape ora nouă și jumătate. Fără îndoială, chiriașul nu mai era aici...

În starea de profundă disperare în care se afla, ar fi trebuit să se simtă ușurată să știe că nu va risca să-l întâlnească. Ori, din contră, încerca un profund sentiment de decepție. Măcar să fi avut timp să-i spună la revedere.

Cum de ajunsese într-o astfel de stare de dependență afectivă față de acest bărbat pe care-l cunoștea atât de puțin și

de care ar fi trebuit să se ferească? se întrebă ea, afundându-se în perne. Niciodată nu se gândise că va cunoaște, într-o zi, dragostea, această senzație teribilă și derutantă de a nu exista decât prin și pentru celălalt! Trebuia cu orice preț să-și revină, altfel va înnebuni!

Dintr-un salt, coborî din pat, decisă să acționeze. Nu putea să rămână așa, visând la un bărbat care nu se va interesa niciodată de ea! Avea atâtea de făcut, începând cu munca sa. Ziua se anunța foarte încărcată la agenție; pentru a fi eficace, avea nevoie de toată puterea sa de concentrare.

Ca în fiecare dimineață, odată ajunsă în coridor, se îndreptă imediat spre scară fără a mai trece prin camera de baie. Avea obiceiul să pună, în drum, cafetiera electrică, înainte de a urca să-și facă toaleta. Astfel, când ieșea de sub duș, un miros de cafea parfuma casa și nu avea decât să golească o ceașcă înainte de a pleca la agenție.

Coborând scările, Charlotte tremura și își reproșa că nu îmbrăcase un halat. Renunțase de mult timp să poarte cămăși de noapte, preferând bluze de pijama bărbătești foarte mari pentru ea și din care găsise, într-o zi, o întreagă colecție în dulap. Aprecia moliciunea flanelei uzate și se îngrijea prea puțin de înfățișarea pe care i-o dădea, detestând întotdeauna desuurile seducătoare. De altfel, nimeni nu o vedea îmbrăcată astfel și atunci, la ce bun să-și facă griji?

Podeaua oficiului era rece sub tălpile goale și se grăbi să umple cu apă rezervorul cafetierei. Se pregătea să dozeze

cafeaua când simți o prezență în spatele său. Se întoarse brusc, în mână cu pachetul de cafea și încremeni.

Oliver stătea în fața ei, mai elegant ca niciodată, într-o jachetă de in bej și un pantalon din lână fină. Surprinsă lăsă să-i cadă cafeaua.

– Eu... credeam că ai plecat, bolborosi ea, cu o voce care abia se auzea.

Rușinată că se prezenta în fața lui într-o ținută de noapte atât de puțin rafinată, abia îndrăznea să-l privească. Vanessa purta, desigur, haine de interior din mătase și dantelă... își spuse ea imediat, regretând că nu-și pusese măcar un halat. Cum a putut să se îndoiască de prezența lui Olivier în casă?

– Eram gata de plecare când mi-a venit proasta idee să fac un tur prin grădină, fără să remarc că era rouă. Am revenit, deci, să-mi schimb încălțămintea, explică el, aruncând o privire înciudată spre mocasinii uzi. Sunt dezolat că te-am speriat.

– Eu... N-are importanță. Voiam să fac cafea, spuse ea la rândul său, rugându-se ca el să nu remarce că nu era pieptănată și că bluza sa de pijama era uzată până la urzeală.

Ea înaintă pentru a pune pachetul de cafea și clipi din ochi din cauza razelor de soare care pătrundeau în valuri în bucătărie. Și deodată, spre marea sa spaimă, Oliver făcu jenat un pas înapoi.

– Cred... cred că trebuie să plec acum, murmură el grăbit.

Apoi, fără să-i lase timp tinerei femei să reacționeze, părăsi încăperea.

Era de vină accentul senzual din vocea sa sau faptul de a se prezenta în fața lui pe jumătate dezbrăcată? În tot cazul, Charlotte se simți pradă unei ciudate slăbiciuni. O clipă, își închipui că el rămâne, o ia în brațe și ea se cuibărea la pieptul lui. Această viziune era atât de precisă, încât tânăra femeie roși violent.

Dar de ce visa imposibilul și să sufere astfel de plăcere? Nimic din toate acestea nu se vor întâmpla niciodată, se gândi ea, așteptând ca Oliver să urce scările, apoi să coboare câteva secunde mai târziu. Se auzi apoi ușa de la intrare închizându-se. De data aceasta, Oliver plecase definitiv, fără măcar să treacă să-și ia rămas-bun...

Apoi, disperată, plecă fruntea și rămase un moment nemișcată în mijlocul bucătăriei, pierdută în gânduri amare. Oliver îi ocupa toate gândurile, dar el nu se sinchisea de ea. Trebuia să admită cruda realitate. În ciuda voinței de a nu se lăsa pradă deznădejdii, îi fu greu să-și rețină lacrimile care îi perlau ochii.

Cu pași grei, urcă până în camera de baie, luminată de soare și, trecând prin fața unei mari oglinzi, înțelese brusc de ce Oliver o părăsise atât de repede.

Sub razele soarelui, bluza de pijama cu țesătura uzată era atât de transparentă, încât i se vedea întreaga goliciune, ca și cum n-ar fi avut nici un veșmânt. Curbele armonioase ale șoldurilor, contururile generoase ale sânilor, nimic nu-i scăpase lui Oliver!

Și crezuse, desigur, că acționase premeditat și că-i făcea indirect avansuri...

Dar de ce coborâse îmbrăcată astfel, fără să se asigure că el plecase? Se comportase ca o proastă, dar acum răul era făcut. Dumnezeu știe ce părere va avea despre ea de acum înainte. O situase probabil, în categoria femeilor ușoare și provocatoare, cum era Vanessa...

***

Printr-un fel de reacție puerilă, se înveșmântă cu prea multe pentru a merge la serviciu, ceea ce provocă reacția Sheilei, încă de la sosirea ei.

– Ești nebună, Charlotte! De ce te-ai înfofolit în pulover de lână, acum, când este atât de frumos? Ai să mori de cald!

Sheila purta o fermecătoare bluză mai adaptată la temperatura blândă, și Charlotte nu știu ce să răspundă.

– Poate ai dreptate, murmură ea, în cele din urmă. Nu mi-am dat seama că este atât de frumos.

Prietena sa nu păru convinsă, dar abandonă subiectul. După-amiază, Charlotte o duse pe Sophie la Hadley Court, unde cele două femeie petrecură multe ore pentru a lua măsuri și a discuta despre valoarea diferitelor obiecte destinate vânzării. ț

Sophie se dovedi un bun consilier și Charlotte se felicită din nou că o angajase.

Ar fi dorit mult s-o angajeze definitiv! Dar era o măsură prematură. Desigur, crezându-l pe Oliver, agenția Spencer n-ar fi avut de suferit din cauza concurenței sale. Dar cum să știe dacă spunea adevărul? El părea sincer și Charlotte îl credea suficient de cinstit ca să nu-i ascundă intențiile. Făcea oare bine să-i acorde încredere? Numai viitorul o va spune.

O tracasa și altceva privitor la Oliver Tennant: dacă proiectul privind instalarea permanentă a acestuia în regiune se confirma, cum o să reușească să-și ascundă sentimentele? Deodată, păli la ideea că în viitor el ar putea părăsi casa pentru a locui în altă parte. Ea ar trebui să se bucure de asta, nu invers! Cu cât era mai ridicolă, cu atât era mai vulnerabilă, ceea ce mărea șansele ca el să descopere dragostea pe care i-o purta.

Era imperios necesar să se țină cât mai departe de el, chiar dacă acest gând îi sfâșia inima. Să-l simtă, să-l audă, să-i simtă prezența, cerea atât de puțin! La toate acestea trebuia să renunțe, dacă avea un minimum de bun-simț.

***

La întoarcerea acasă, spre sfârșitul zilei, zări Jaguarul și scoase un suspin profund.

Cât de mult i-ar plăcea ca Oliver să fie acolo ca s-o întâmpine! Efectiv, îi lipsea...

O clipă, se gândi din nou la propunerea lui de a-i folosi mașina. Făcuse asta dintr-o simplă curtoazie? Dacă dorea în realitate s-o ajute?

Poate că nu-i era atât de indiferentă? De multe ori, crezuse că vede în ochii lui o strălucire senzuală și în voce o intonație mângâietoare. Și sărutul acela? Sărutul îi lăsase un teribil gust de neterminat; de fapt de ce i-o dăduse? Din compasiune, după cum se străduise ea să creadă, sau pentru altă rațiune mai profundă?

Mult timp, rămase nemișcată la intrare. Niciodată nu fusese în prada unei astfel de confuzii, niciodată nu fusese atât de puțin stăpână pe ea.

Care credea că reușea să-și controleze viața, era, deodată, depășită de propriile-i sentimente.

Cu prețul unui violent efort asupra ei însăși, alungă din minte aceste gânduri și deschise ușa bucătăriei, sperând că lucrările avansaseră.

– Iată-te în sfârșit! Mi se părea că aud o mașină! se auzi o voce pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

Spectacolul care i se oferi sfârși prin a o face să-și piardă cumpătul. Îmbrăcat în blugi prespălați care-i subliniau lungimea picioarelor și puterea coapselor, Oliver stătea în fața ei, surâzând. Cu bustul gol părea că nu se îndoiește nici o clipă de efectul pe care îl produce.

Abia respirând, Charlotte nu putu să-și desprindă privirea de la umerii largi, de la pieptul bronzat, acoperit cu păr fin, brun, și de câteva picături de sudoare, atestând că făcuse un efort, ceea ce îi accentua impresia de virilitate care emana din toată persoana sa.

– Ești surprinsă să mă vezi! reluă el. S-a întâmplat să-mi scurtez sejurul la Londra, căci întâlnirea de mâine a fost anulată. Mi-am luat libertatea să lucrez puțin în grădină, așa cum mi-ai permis. Aveam nevoie să mă destind după aceste zile obositoare din oraș. Cred că nu vezi nici un inconvenient în asta, nu?

Dacă ar fi știut în ce măsură era preocupată de grădină! În această clipă, nimic nu conta mai mult pentru ea decât dorința nemiloasă pe care o simțea. Preț de o secundă, îi veni să se arunce în brațele lui, să se lipească de pielea goală pentru a respira mirosul ei îmbătător. Cuprinsă de un acces de nebunie, își imagina că i se oferă, scoțându-i îmbrăcămintea, una după alta, apoi dezbrăcându-se la rândul său. Această viziune o tulbură în asemenea măsură, încât era să se clatine. Dar imediat, chiar intensitatea reacției sale o readuse la realitate.

Cum putea să se comporte astfel și să-și chinuie simțurile? Se presupune că femeile nu se lasă conduse de gânduri atât de erotice dacă nu sunt solicitate! Oliver nu avusese față de ea nici cel mai mic gest ambiguu. Și faptul de a se arăta în bustul gol nu avea nimic necuviincios.

– Charlotte, murmură el întinzând mâna spre tânăra femeie.

Din instinct, ea făcu un pas înapoi, ca și când i-ar fi fost teamă că nu va răspunde de ea însăși dacă o atingea. Dar el se înșelă asupra semnificației acestei reacții.

– Scuză-mă, zise el, uitasem că am pământ pe mâini. Dar mi-a fost frică: pari că ești pe punctul de a leșina.

Ea închise ochii și așteptă câteva secunde înainte de a vorbi, de teamă ca vocea nu-i trădeze emoția.

– Cinezi în oraș, presupun? spuse ea pe un ton abrupt, ca pentru a-i arăta că întrevederea durase prea mult.

Apoi își luă poșeta de jos, ușurată de a putea, în sfârșit, să se sustragă privirii inchizitoriale a lui Oliver.

– Adică... nu. De fapt, doream să te invit să cinezi cu mine, declară el.

– Să cinez cu tine. De ce?

– Pentru a sărbători un eveniment fericit: astăzi, mi-am vândut partea din agenția de la Londra la un preț nesperat. Deci, nimic nu se poate opune instalării mele definitive în regiune.

– Nu înțeleg de ce vrei să mă inviți pe mine...

– Te rog! Nu vom ieși dacă nu dorești: am devalizat cel mai bun birt din Londra pentru a evita gătitul, în cazul în care nu vrei să ieșim la restaurant. Totul este aici. Nu poți să mă refuzi acum.

– Dar, de ce? repetă ea cu o voce care abia se auzea.

– Ții cu adevărat să știi?

Oliver înaintă câțiva pași și se opri foarte aproape de tânăra femeie. O clipă, se simți tentată să cedeze forței de nestăvilit

care o împingea către el, dar un ultim reflex de pudoare o împiedică. Nu era într-atât de nebună încât să se ofere unui bărbat care nu o dorea.

– De ce n-ai rămas la Londra, pentru a sărbători evenimentul cu prietenii? întrebă ea.

– Nu am prieteni la Londra, numai relații. Viața în capitală este prea stresantă, prea tumultuoasă pentru ca să poți înnoda adevărate raporturi de prietenie. Este unul dintre motivele pentru care, de altfel, am luat decizia de a mă stabili în regiune. Vreau să am timp să mai cunosc alte persoane și să încetez să trec pe lângă ceea ce este important. Iată de ce îți propun să împarți această cină cu mine. Ziua de astăzi marchează începutul unei noi existențe pentru mine!

– Vrei să spui că... intenționezi să devenim prieteni?

– De ce ai acest aer surprins? Este o ipoteză atât de necuviincioasă?

– Înseamnă că...

Ea se întrerupse, roșind, în timp ce Oliver o observa perplex.

– Vom discuta despre asta mai târziu, zise el pe un ton ferm. Înainte de orice, trebuie să fac un duș. Ce-ai zice să mâncăm afară? sugeră el cu un surâs. Este așa de plăcut... Firește, mă voi ocupa eu de tot. În această seară, ești invitata mea.

Cu gâtul încleștat de emoție, Charlotte aprobă cu un semn din cap. Totul părea atât de romantic, atât de armonios... De cât timp nu mai cinase în grădină? Desigur, de mulți ani. Pe când

trăia, domnul Spencer decretase o dată pentru totdeauna, că a transporta fețe de masă și mâncarea este o pierdere de timp și o complicație inutilă. Și iată că Oliver luase totul în seama sa și ea nu avea decât să se lase. Totul era atât de minunat...

– Putem să scoatem fotoliile și masa din micul salon de iarnă, sugeră ea.

– Am să mă ocup de asta, îți interzic să faci ceva! spuse el râzând, înainte de a urca scara. Întâlnire pe terasă, peste o jumătate de oră.

***

Se scurseseră douăzeci și cinci de minute și Charlotte stătea încă în fața mesei de toaletă, din ce în ce mai derutată. Făcuse un duș, se pieptănase cu grijă și se machiase ușor, dar nu avea nici cea mai mică idee cu ce să se îmbrace. Cum să te îmbraci pentru o seară în tête-à-tête cu un bărbat care dorea să stabilească relații de prietenie și care nu știa că este îndrăgostită de el?

După o perioadă de gândire, optă pentru simplitate și îmbrăcă un pantalon de in care îi sublinia zvelțețea, apoi o bluză din bumbac alb care îi descoperea gâtul...

Când coborî pe terasă, Oliver o aștepta deja. Cu o cămașă multicoloră în carouri, ale cărei mâneci răsfrânte îi dezgoleau

brațele, avea un aer aproape adolescentin. În tot cazul, fie că era în costum de oraș sau în blugi, era întotdeauna atât de seducător...

Încântată, Charlotte zări pe masă o sticlă de șampanie, pusă la rece într-o găleată, și două cupe pe care nu le știa și pe care Olivier le adusese, probabil, de la Londra. Astfel, între întâlnirile sale profesionale, găsise timp să organizeze acest dineu, până în cele mai mici detalii... se gândea ea, mișcată. Se gândise deci la ea, și cu ce rafinament! La această idee, simți cum inima se ambalează și trebui să facă un mare efort ca să-și ascundă emoția.

Dar ce își imagina? Dacă organizase această seară, era doar pentru că nu voia să fie singur. Și dacă o rugase pe ea să-i țină companie, era pentru că nu cunoștea pe nimeni din oraș.

Coborând cele câteva trepte care duceau la terasă în grădină, el îi povesti că profitase de șederea la Londra pentru a vorbi cu un prieten specializat în vânzarea de mari proprietăți.

– James a găsit un cumpărător pentru Hadley Court, explică el. Va lua legătura cu noi dacă persoana este efectiv interesată. I-am dat cele două numere de telefon ale noastre. Este vorba de un om de afaceri care își caută o reședință principală.

– Ar fi prea frumos! exclamă tânăra femeie.

I se părea că nu fusese niciodată atât de fericită și, cu un surâs pe buze, se întoarse spre Oliver. Imediat, surâsul i se stinse. El o privea cu intensitate, ca și cum ar fi vrut s-o hipnotizeze. Brusc, Charlotte avu impresia că nu mai exista

nimic pe lume decât ei doi în această grădină scăldată în lumină. "O să mă sărute, gândea ea. De data aceasta sunt sigură...."

Tremurând, închise ochii. Dar cum nimic nu se întâmpla, îi deschise câteva secunde mai târziu pentru a descoperi cu stupoare că Oliver se îndepărta.

Străduindu-se să-și ascundă deziluzia, îl urmă în tăcere, rușinată de a se fi lăsat să alerge după fantasme ridicole.

– Unde mă duci? întrebă ea pentru a rupe tăcerea care devenea apăsătoare.

– Ai răbdare, ajungem! răspunse el, înconjurând gardul de lemn-câinesc ce separa livada de grădină.

Charlotte văzu, sub meri, o cuvertură și perne, așezate pe iarbă. Soarele la asfințit lumina cu razele sale în scădere acest colț de livadă, scăldând arborii și frunzișurile într-o delicată lumină aurie.

Tabloul era atât de idilic că se putea imagina această punere în scenă în cadrul unui plan de seducție.

O clipă, Charlotte fu gata să viseze că se întindeau pe cuvertură, că se dezbrăcau încet, că... Abia răsuflând, se opri puțin și-și strânse pumnii. Oliver se apropie și el și se priviră lung.

Ce aștepta oare Oliver de la această seară? se întreba Charlotte, din ce în ce mai descumpănită. Se decisese să profite de șansă, convins că ținuta pe care o purtase dimineață constituia o invitație?

Sătulă de a fi jucăria propriilor sale fantasme, fără a reuși să sesizeze intențiile ascunse ale lui Oliver, tânăra femeie lăsă să-i scape un ușor suspin.

– Oliver... începu ea cu o voce tremurătoare.

– Să mâncăm, mor de foame! exclamă el pe un ton vesel.

Atunci, cu un surâs forțat pe buze, Charlotte luă loc pe cuvertură, în timp ce Oliver scotea dintr-un coș felurile cele mai rafinate: sparanghel în aspic, somon, pâine prăjită și caviar; această cină pe iarbă permitea să fie un adevărat festin!

Oliver destupă sticla de șampanie și umplu cele două cupe.

– Așa trebuie să se bea întotdeauna șampania, zise el, ridicând paharul. Într-o grădină magnifică, primăvara, în compania unei femei frumoase.

Charlotte, care dusese cupa la buze, aproape se înecă. Deci, Oliver o găsea atrăgătoare, contrar a ceea ce crezuse ea întotdeauna!

Ascunzându-și cu grijă emoția, se prefăcu a nu fi auzit nimic.

– Ce masă somptuoasă! spuse ea. Cred că ai apelat la cel mai bun birtaș din Londra!

– Într-adevăr, este furnizorul oficial al curții regale, răspunse el cu nepăsare. Încă puțină șampanie?

Charlotte își dădu seama că își golise deja paharul, dar se lăsă servită din nou, fără a protesta. Și, puțin câte puțin, simți cum o cuprinde o toropeală perfidă. Ca printr-o magie, uită de îngrijorare, de îndoieli, de neliniști, în timp ce în ea creștea un

ciudat sentiment de siguranță. Și, deodată, se hotărî să-i vorbească lui Oliver. În fond, ce era mai firesc decât să-l întrebe ce intenții avea în ceea ce o privește? Destul cu aparențele înșelătoare, cu întrebările fără răspuns!

– Oliver, murmură ea deodată, dorești să faci dragoste cu mine?

Urmă un moment de tăcere, în timpul căruia așteptă plină de speranță. Dar răspunsul lui Oliver nu fu cel pe care-l aștepta.

– Și tu, dorești așa ceva? replică el.

Luată pe nepregătite, își mușcă buzele. Cu mintea amorțită din cauza alcoolului, avu totuși o licărire de luciditate și se gândi că se angajase pe un teren periculos, când pronunțase cuvintele teribil de șocante. Dar era prea târziu să dea înapoi. Orice ar urma, trebuia să aibă inima ușoară.

– Da, zise ea ținându-și respirația. Da, vreau.

Imediat, el fu lângă ea și ea îi simți răsuflarea caldă, mângâindu-i ceafa cu cele mai dulci dezmierdări.

– Charlotte, toată ziua am visat această scenă, murmură el înlănțuind-o cu o infinită gingășie.

Atunci, copleșită de fericire, Charlotte se abandonă, în timp ce mâinile îndrăznețe ale bărbatului îi mângâiau spatele, talia, provocându-i mii de frisoane delicioase. Era și mai extraordinar decât își imaginase în visele cele mai nebunești!

– Charlotte... Astăzi de dimineață, când te-am văzut în bucătărie pe jumătate goală, simțeam că înnebunesc. Simțeam dorința de a rămâne cu tine, de a te duce în patul meu, de...

– De? întrebă ea cu o voce strangulată, copleșită de dorință.

– De a-ți desface un nasture de la cămașă, ca acesta, zise el cu emoție.

Își însoți vorbele cu gestul și tânăra femeie se înfioră. Vibrând de emoție, i se părea că toată ființa sa se trezea sub degetele lui Oliver. Și puțin câte puțin, dorința exacerbată a Charlottei se transformă aproape în suferință. Timp îndelungat, îi mângâie pieptul, apoi gura luă locul mâinilor și ea crezu că niciodată nu simțise o asemenea plăcere. Cu buzele îndrăznețe și cu limba aventuroasă, el îi provocă senzații intense despre care nici nu știa că există.

– Apoi voi face asta, urmă el terminând s-o dezbrace. Apoi...

Curând, se trezi goală în întregime, radioasă, mulțumită să-i ofere astfel feminitatea sa. Sub privirea admirativă a lui Oliver, se simți mândră de a fi femeie și de a putea să-i ofere celui pe care-l iubea, cel mai minunat dar.

Apoi, se întinseră, unul lângă altul, pe cuvertură. Oliver se dezbrăcă la rândul său și Charlotte îndrăzni să-l privească, să-l admire, fascinată de acest corp viril care emana o extraordinară impresie de putere. El nu se mișca, savurând parcă această privire, timidă la început, apoi din ce în ce mai sigură. Tânăra femeie prinse curaj și întinse mâna pentru a mângâia bustul, umerii tovarășului său, descoperind cu încântare puterea pe care o avea asupra lui.

Atunci, nemairezisttând el o înlănțui și o rostogoli deasupra lui. Picioarele li se amestecară, gurile se regăsiră și Charlotte

simți că momentul ultim nu era departe când va fi în sfârșit a lui. Această clipă pe care o aștepta de atâta timp...

Înainte de a se simți că se prăbușește, avu un ultim moment de luciditate. O voce interioară îi șoptea că totul se petrecea prea repede, că era o adevărată nebunie să i se dăruie astfel lui Oliver, dar n-o mai asculta. Era prea târziu să mai controleze forțele care o mânau către el. Nu mai exista nimic decât corpurile lor înlănțuite și această surescitare delicioasă, dureroasă, pe care o simțea și care nu va dispărea decât când vor fi amanți. Orice ar urma, va cunoște dragostea în brațele lui Oliver, cu certitudinea că-l dorise cu o intensitate egală cu a lui.

Restul nu mai avea importanță.

– Dumnezeule, n-ar trebui să fac asta, zise el, atunci ca și când își vorbea lui însuși. Dar mă înnebunești!

O învălui într-o privire arzătoare, ca și cum încerca pentru o ultimă oară să asculte de rațiune. Dar, ca și Charlotte, părea stăpânit de un sentiment de grabă, de o aviditate oarbă, vecină cu teama. Începu să mângâie cu frenezie corpul tinerei femei, acoperind-o cu sărutări pline de un fel de furie posesivă.

Înfierbântată de mângâierile lui, Charlotte își mușcă buzele pentru a-și înăbuși un strigăt. Apoi se agăță de el rugătoare și-i strigă numele.

Când o pătrunse în sfârșit, se abandonară împreună dezlănțuirii unei dorințe primitive. Lumea dispăruse, nu mai exista decât valul plăcerii care se rostogolea spre ei și-i ducea departe, foarte departe, spre țărmuri necunoscute. Agățată de

Oliver ca o naufragiată, Charlotte se lăsă în derivă, abandonându-se uraganului care mătura totul în calea sa. Și când atinseră împreună culmea extazului, Charlottei i se păru că viața căpăta o nouă dimensiune.

Mai târziu, mult mai târziu, ea deschise ochii, obosită, copleșită și se întinse cu voluptatea unei pisici. Deasupra lor, soarele se juca printre ramurile merilor și un parfum delicios de iarbă dulce îmbălsăma atmosfera. Însăși natura participa la fericirea lor, se gândea Charlotte surâzând.

Alături, Oliver se mișcă și se întoarse spre ea.

– De ce nu m-ai prevenit? întrebă el, mângâindu-i buzele cu degetul, într-o atingere atât de senzuală, încât ea se înfioră. Ar fi trebuit să-mi spui că niciodată...

– Pentru mine, nu avea importanță...

El o îmbrățișă și o reduse la tăcere cu o sărutare în timp ce Charlotte simțea deșteptându-se în ea un foc de acum familiar. Înodându-și mâinile pe ceafa lui Oliver, se agăță de el cu toată forța dorinței sale.

Atunci, brațele lui Oliver se închiseră ca o menghină în jurul taliei sale și o strânseră lângă el.

De data aceasta, se iubiră cu o încetineală rafinată. Urgența primei lor îmbrățișări dispăruse, înlocuită de o voință de a duce până la paroxism plăcerea celor mai intime mângâieri, a celor mai secrete sărutări. Însațiabil, Oliver explora corpul Charlottei cu mâinile, cu buzele, îndrăznind gesturi de o totală impudoare, făcând-o pe tânăra femeie să-i urmeze exemplul.

Îndrăznind, porni și ea la descoperirea corpului tovarășului său și plăcerea căreia i s-au dedat a fost totală.

În sfârșit, se întinseră unul lângă altul și Charlotte se strânse lângă iubitul ei, în prada unei minunate senzații de plenitudine. I se părea că Oliver o dezvăluise ei însăși, făcând din ea o adevărată femeie. Orice s-ar întâmpla în viitor, de aici înainte în viața ei vor fi două etape: înainte și după Oliver. Chiar dacă nu se vor mai revedea niciodată, va păstra până la ultima suflare amintirea minunată a acestor momente de fericire împărtășită. Cu un surâs pe buze, adormi gândindu-se la el.

Oliver rămase un moment s-o contemple, cu sprâncenele încruntate. Dacă Charlotte i-ar fi putut ghici gândurile, ar fi fost surprinsă cât era de fericit.

Cum de au ajuns aici atât de repede? se întrebă el în adâncul inimii. El nu vrusese să grăbească astfel evenimentele, chiar dacă ardea de dorință pentru Charlotte din prima clipă. Ea era atât de derutantă, atât de imprevizibilă. Poate că în asta consta fascinația pe care o exercita asupra lui. În afară de faptul că era una dintre femeile cele mai senzuale pe care le întâlnise, cu toate că ea era convinsă de contrariu.

De ce naiba, pe când își căuta de atâta timp sufletul pereche, se îndrăgostise tocmai de singura femeie care era convinsă că nu place nimănui? Cum să facă s-o convingă că nu numai că nu era femeia neatractivă care se credea, dar că el căzuse imediat pradă farmecului ei. Ea era atât de temătoare

față de bărbați, pe care nu-i credea niciodată... Cum s-o facă să înțeleagă că, înșelându-se pe ea însăși, trecea pe lângă fericire?

Îi atinse un sân, cu gâtlejul sugrumat de emoție. Era atât de frumoasă așa, abandonându-se... Dar totul se petrecuse atât de repede încât se temea că-i va fi greu, de acum înainte, s-o convingă de dragostea sa. El elaborase un plan de seducție încet și cu precauție, menit să înlăture, una câte una, barierele pe care Charlotte le ridicase în jurul ei, și iată că arseseră etapele. Cu condiția ca ea să nu creadă că profitase de șansă. Va recunoaște ea forța și sinceritatea dragostei sale? Era gata să le împărtășească? Era atât de complexă și de discretă încât nimic nu era sigur...

O clipă, își dori să fi rămas însărcinată și se gândea, cu o înțepătură în inimă, la acest copil pe care poate că îl purta deja. Pentru prima oară în viața sa, făcuse dragoste cu o femeie fără să-și ia cele mai mici precauții. Nu era o dovadă a dragostei sale? Numai dacă ar putea s-o convingă.

Acum, aerul era mai rece și Charlotte tremura. Cu o infinită dragoste, el o ridică în brațe și traversând grădina o duse în camera ei. Se simți tentat s-o culce în patul său pentru a încerca bucuria de a se trezi dimineață alături de ea, dar renunță. Situația era și așa destul de dificilă...

Apoi, se întoarse în grădină ca să ia cuvertura și tacâmurile. Când puse în coș sticla de șampanie goală, se opri puțin. După cum se vedea, șampania îl ajutase să elimine inhibițiile Charlottei.

Putea să spere că, pentru că îl dorise – și cu ce ardoare – va fi capabilă, într-o zi, să-l iubească?

Singur viitorul va da un răspuns...

O clipă, regretă că nu avusese curajul să-i mărturisească dragostea sa în momentul în care i se oferise. Îi fusese teamă ca ea să nu dea înapoi sau el nu putuse să-și controleze dorința?

Tăcuse, și poate că făcuse rău.

Poate că nu stricase tot înainte ca povestea lor să fi început.

Capitolul 9

Charlotte reluă încetul cu încetul legătura cu lumea exterioară, înainte de a se trezi de tot. Îi trebuiră câteva minute să înțeleagă că se găsea în camera ei și, judecând după zgomotele de ciocan ce se auzeau de la parter, dimineața era chiar avansată.

I se părea că are corpul dureros și constată cu stupefacție că nu îmbrăcase bluza de pijama înainte de a se urca în pat. Apoi, imediat îi reveniră în minte momentele petrecute cu Oliver.

Bulversată, își înfundă capul în pernă. Cum putuse să se arunce astfel în brațele lui Oliver, să abuzeze de șampanie și să-i ceară să facă dragoste? Nu valora mai mult ca o femeie de stradă. Ce va crede acum despre ea?

Încercă să alunge imaginile atât de precise ale nopții lor pasionale, dar corpul său brutalizat de îmbrățișările înflăcărate

nu o lăsa. Olivier o marcase în carne după cum era sigur că devenise stăpânul inimii ei.

Deodată, auzi cum ceasul de la intrare suna de zece ori și sări din pat. Ratase deja prima întâlnire profesională din acea dimineață.

Abia puse piciorul jos când simți cum i se învârte capul. În momentul în care, clătinându-se, se îndreptă către sala de baie, auzi bătăi în ușă și abia avu timp să se repeadă să-și ascundă nuditatea între cearșafuri.

Era Oliver, ultima persoană pe care dorea s-o întâlnească în această clipă. Proaspăt ras, îmbrăcat elegant ca de obicei, îi surâse ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Charlotte căută în zadar pe figura lui un semn fugitiv al unei emoții. Cum putea să aibă o înfățișare atât de proaspătă și de vioaie, să fie perfect liniștit? Nu-l afectase deloc ce se petrecuse între ei cu câteva ore mai înainte?

– Instalatorul m-a însărcinat să te previn că a fost nevoit să oprească apa până diseară. Abia am avut timp să pregătesc o cafea, zise el depunând o farfurie pe noptiera Charlottei.

Ea îi evită privirea și încercă să nu se gândească la el, la ei, atât de puternică era durerea...

La rândul său, Oliver o privea cu perplexitate. Părea atât de departe, atât de închisă în ea însăși. Cum să înlăture barierele pe care le ridica în jurul ei, s-o facă să înțeleagă cât de mult ținea la ea?

– Charlotte, cu privire la ieri...

Vroia probabil să-i spună că regretă, că trebuie să uite momentul de nebunie, își spuse tânăra femeie, disperată.

– Să nu mai vorbim despre asta, zise ea pe un ton sec. Lasă-mă, te rog. Cred... cred că mă îmbolnăvesc.

– Bolnavă? Dar...

Oliver se opri imediat; după ce se înveli de bine de rău într-un cearșaf, Charlotte se grăbi către sala de baie.

Când ieși câteva minute mai târziu, constată cu ușurare că Oliver dispăruse. Ea își puse haine curate și se parfumă, dar i se păru că mirosul lui Oliver impregna încă fiecare părticică din corpul său. Era un adevărat ghinion că nu putea să facă un duș în acea dimineață, se gândi ea cu amărăciune, știind că toată apa din univers n-ar putea spăla urma pe care el o imprimase în ea.

Coborând scările, se strădui să nu se gândească la el. Dar nu va putea să uite vreodată ce se petrecuse. Va regreta toată viața lipsa ei de pudoare. Și totuși, nu se putea amăgi: momentele minunate petrecute în brațele lui Oliver erau cele mai frumoase din întreaga sa viață. El o făcuse să cunoască o nouă dimensiune, descoperind-o ei însăși. Pentru ea, de acum, nimic nu va mai fi ca înainte.

În bucătărie, instalatorul o interpelă:

– Bună ziua! Sunt dezolat că am închis apa fără să vă previn. Soțul dumneavoastră m-a însărcinat să vă spun că se va întoarce într-o jumătate de oră.

"Soțul dumneavoastră"!

Tânăra femeie își înăbuși un râs cinic. Oliver fusese amantul ei de o noapte, asta era tot, și pentru el, acest episod efemer aparținea deja trecutului. Fără să încerce să protesteze, se mulțumi cu un semn din cap și părăsi repede casa. Dacă nu se grăbea, risca să piardă și a doua întâlnire.

La volan, era atât de absorbită de gânduri, încât era să provoace de două ori o ciocnire. A treia oară, înțelese că era timpul să-și revină. Când va redeveni persoana rezonabilă care a fost? În tot cazul, viața continua și trebuia să admită că se dăruise unui bărbat care nu o va iubi niciodată.

Înainte de a împinge ușa agenției, ezită o clipă, cuprinsă de îngrijorare la ideea că Sheila, cu perspicacitatea ei obișnuită, ar putea bănui ce s-a întâmplat. Din fericire, aceasta păreau că n-a remarcat nimic.

– Iată-te! spuse ea. Oliver ne-a prevenit că vei veni mai târziu și Sophie a plecat la întâlnire în locul tău.

Cu toată surpriza, Charlotte rămase impasibilă.

– Ce-a zis spus Oliver? întrebă ea fără să îndrăznească s-o privească pe Sheila.

– Că ați sărbătorit un eveniment fericit ieri seară și că ai abuzat de șampanie...

Nu te jena, Charlotte! Nu voi arunca piatra, nici eu nu rezist la șampanie. O tabletă de aspirină și te vei simți din nou în plină formă!

Aruncă la întâmplare o privire spre tânăra femeie.

– Este indiscret să te întreb ce ați sărbătorit? murmură ea.

– Nimic extraordinar, răspunse Charlotte, cu o falsă indiferență. Oliver și-a vândut partea sa din agenția londoneză, căci dorește să se instaleze definitiv aici.

– Ah, zise Sheila, gânditoare. Realizezi ce înseamnă această idee?

– Mi se pare că nu am de ales, replică sec Charlotte. Bine, trebuie să plec, adăugă ea, mulțumită să scurteze această conversație penibilă. Am întâlnire cu Dan Pearce. Pe curând!

Odată instalată în mașină, tânăra femeie rememoră ce-i spusese Sheila despre acest client ciudat și regretă o clipă că acceptase să-l întâlnească într-un loc izolat la țară, în plin șes. Dar presimțirea se risipi treptat și când ajunse în fața proprietății, se decise să-l convingă pe Dan Pearce să vândă cele două case într-un singur lot. Land Roverul clientului său era parcat, distingându-se prin starea deplorabilă avansată.

Ezitând, Charlotte bătu la ușă fără să capete un răspuns. Intră atunci în clădire și auzi distinct pași la etaj. Fără îndoială, domnul Pearce era sus... Cu pași hotărâți, urcă scara și-l găsi într-adevăr în prima încăpere, uitându-se pe fereastră. Desigur că o văzuse venind, atunci de ce nu apăruse?

Deodată, Charlotte avu certitudinea că ceva nu era în ordine. Apoi, avu certitudinea când silueta masivă a lui Dan Pearce se întoarse spre ea.

– Ah, iată-te în sfârșit, mititico! spuse el cu o voce aspră și cu o lucire neliniștitoare în privire. Știam că vei veni... Și tu ca toate celelalte, nu te gândești decât la asta!

El avu un rânjet sinistru și Charlotte îl privi, mută de spaimă. Acest bărbat își pierduse cumpătul, se gândea ea, îngrozită. Se întoarse spre scară dar el i-o luă înainte și închise în urma lui ușa palierului. Era prinsă în cursă, singură cu acest nebun, în acest loc îndepărtat, fără nimeni care să-i vină în ajutor, pe o rază de kilometri.

Atunci, se gândi la toate femeile care fuseseră violate și-i îngheță sângele în vine. După cum se vedea, aceasta era soarta care o aștepta... Cum să scape de acest dement care o observa cu delectare și deja se bucura cu perversitate de frica ei?

Într-o străfulgerare de luciditate, înțelese că pentru nimic în lume el nu trebuia să înțeleagă cât era de panicată.

– Vroiați să discutați posibilitatea vânzării într-un singur lot, articulă ea, forțându-se să-l privească direct în ochi. Găsesc că este o idee excelentă și...

El o întrerupse cu un surâs răutăcios și Charlotte tresări. Era clar că nu avea nici o șansă să-l facă să asculte de rațiune... O atrăsese deliberat într-o cursă și nu putea să facă nimic pentru a-l opri. Ca un animal încolțit, aruncă o privire disperată spre ușă, dar el îi surprinse privirea și un surâs diabolic îi apăru pe buze.

Să nu-i arăt că mi-e frică, se gândi ea, încercând să-și păstreze stăpânirea de sine. Cât timp va reuși?

– Domnule Pearce, am venit să evaluez proprietatea dumneavoastră, nu pentru...

– Mărturisește că știi pentru ce ai venit!

Ai prins gustul de cât trăiești cu acest Tennant! Mai vrei o dată, nu? Toate sunteți la fel! Așa era și soția mea...

Este nebun, nebun de legat! își spuse Charlotte, reținându-și un țipăt. Poate că avea intenția nu numai s-o violeze, ci chiar s-o ucidă. La acest gând, crezu c-o să facă o criză de nervi, dar un ultim sentiment de mândrie o făcea să se abțină. Nu-i va oferi acestui nebun plăcerea de a o vedea leșinând.

Deodată, se gândi la Oliver și la fericirea imensă pe care o cunoscuse în brațele lui și, curios, acest gând o liniști și găsi forța de a susține privirea dementă pe care i-o arunca Dan Pearce.

– Domnule Pearce, nu am timp de pierdut. Dacă nu mă întorc într-o jumătate de oră, asistenta mea se va neliniști și...

– Minți! Ți-am spus, ai venit pentru că ești la fel ca celelalte. Vrei un bărbat, asta e!

De această dată, se decise să joace totul pe o singură carte. El se îndepărtase de ușă, acum sau niciodată era momentul.

– Trebuie să plec. La revedere, domnule Pearce.

Afișând o determinare pe care era departe de a o simți, se îndreptă spre ușă și puse mâna pe clanța acesteia. El nu se mișcă și crezu că-i venise mintea la cap.

Dar, deodată, el o ajunse dintr-un salt și-i imobiliză brațele. Când simți mirosul de murdărie pe care-l emana, o cuprinse greața și se clătină."Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, imploră ea, fă ceva pentru mine! Nu mă părăsi în mâinile acestui sadic!"

– Îți place să te lupți, nu-i așa? întrebă ea. Soția mea era la fel ca tine! Striga, dar vroia mai mult.

– Opriți-vă vă rog! strigă ea, gata să izbucnească în plâns.

Vocea i se frânse și înțelese prea târziu că strigătele sale îl incitaseră și mai mult pe agresor. O privea acum cu o senzualitate periculoasă, cu ochii ațintiți asupra pieptului ei, în timp ce-i apăsa brațele cu degetele cu unghii negre.

Cu o voce surdă, îi explică în termenii cei mai grosolani ce urmează să i se întâmple și Charlotte înțelese că nu putea să facă nimic. Era la discreția lui și va face cu ea ce va dori. De vreo două ori o strigă "Marlene", numele soției lui, dar ea nu protestă. Era clar că o confunda cu soția care-l părăsise... Charlotte rămase apatică, învinsă deja, resemnată să cunoască tot ce putea să fie mai dezgustător.

Deodată, auzi vocea lui Oliver strigând-o pe nume. În disperarea sa, crezu că visează, dar Dan Pearce o strânse de umeri, punându-i mâna pe gură.

– Taci! El o să urce dacă facem zgomot.

Charlotte îi aruncă o privire îngrozită și neîncrezătoare: Oliver era acolo, o căuta. Dan Pearce avea dreptate, dacă nu se auzea nici un zgomot, el nu va urca. Trebuia să reacționeze, și imediat!

Pentru a se debarasa de agresor îi mușcă mâna până la sânge, apoi scoase un țipăt strident.

Imediat, el o luă de păr și, dând-o cu capul de perete, blocă ușa.

– Pe mine mă vrea, nu pe tine, strigă el adresându-se lui Oliver. Este un nimeni, ca toate celelalte!

Totul începu să se învârtească pentru Charlotte și i se păru că un lichid cald și gros îi curgea pe față. În stare de seminconștiență, își dădu seama că Olivier spărgea ușa cu umărul. Apoi, căzu cu Dan Pearce și se lovi de podeaua de beton. Înainte de a-și pierde definitiv cunoștiința, i se păru că cineva se apleca spre ea, o lua în brațe și o voce dulce o reconforta. Apoi, se făcu întuneric.

În penumbră, Charlotte distingea cu greu mobilele și obiectele familiare din camera sa.

Era acasă, în patul ei... Atunci, de ce crezuse că se afla la spital? Era un coșmar?

O alertară junghiurile dureroase din cap. Se petrecuse ceva, altceva decât un vis urât, dar ce?

Deodată, din neant, memoria sa scoase la suprafață ceva insuportabil și un val de frică o încercă, în așa fel încât, încetul cu încetul, retrăi oroarea.

– Charlotte, totul este bine. N-ai de ce să te neliniștești.

Recunoscu brusc vocea liniștitoare a lui Oliver și se ridică în capul oaselor, uluită. Întins alături de ea, Oliver îi surâdea cu o infinită duioșie.

Ce făcea în pat cu ea? O clipă crezu că încă visa, dar el o luă în brațe cu tandrețe și o bătu pe spate, așa cum consolezi un copil. Nu, nu era vorba de un vis: senzația minunat de reconfortantă pe care i-o produceau aceste mângâieri era reală.

– Oliver! Ce... ce faci aici? se bâlbâi ea tulburată.

– Nu vroiai ca să plec. Nu-ți mai amintești?

Ea își încruntă sprâncenele, căutând să-și amintească desfășurarea evenimentelor. Își aminti vag că-l chemase la patul său, îi strigase numele. Era la spital? Dar, atunci și alții erau la curent... își zise ea roșind.

– Acum, îmi amintesc. Spitalul, infirmierele. Te-am chemat. În fața tuturor, nu-i așa? întrebă ea cu timiditate.

– Da, dar nu te neliniști, nimeni n-a fost șocat! Le-am explicat medicilor că ești logodnica mea și, date fiind împrejurările, era normal să rămân alături de tine. Numai cu această condiție m-au lăsat să te aduc aici. Sheila insista, de asemenea, să se ocupe de tine, dar tu te agățai de mine și atunci a bătut în retragere. Să știi că n-ai nimic grav, în afară de câteva zgârieturi și de un cucui mare la cap.

Un lung frison o străbătu.

– Dacă nu ai fi venit, m-ar fi omorât, șopti ea.

Se opri, cu gâtul încleștat și Olivier o mângâie ușor pe mână.

– Nu te mai gândi.

Este un bolnav mintal și nimeni nu s-ar fi gândit că va proceda așa.

– Ar fi trebuit s-o ascult pe Sheila. Dar vroiam să mă grăbesc să vând casele acelea! Dumnezeule, când mă gândesc că aș fi putut s-o trimit pe Sophie la această întâlnire!

Cuprinsă de un plâns nervos, se sprijini de umărul lui Oliver și plânse amarnic.

Fără Sheila, n-ar mai fi trăit la ora aceasta, se gândi Oliver strângând-o lângă el. Sheila îl alertase asupra pericolelor care o

puteau pândi pe Charlotte. De fapt, după ce-i adusese cafeaua, el văzuse că plecase la agenție fără să-i spună și decisese s-o caute. Acolo, aflase că avea o întâlnire cu Dan Pearce, crezând că acesta se hotărâse să vândă casele într-un singur lot. Dar, după o conversație telefonică, Oliver avusese confirmarea că acest ciudat client nu-și schimbase părerea. Dacă îi dăduse întâlnire Charlottei, cu privire la această problemă, însemna că uneltea ceva...

În timp ce, nebun de neliniște, pleca s-o găsească pe Charlotte, Sheila, din ce în ce mai alarmată, îl chemase pe comisar, împărtășindu-i bănuielile. Acesta decisese să patruleze cu un coleg și poliția sosise aproape imediat după ce Oliver forțase ușa și o descoperise pe Charlotte leșinată.

Mai târziu, i s-a povestit că Dan Pearce era înarmat și că, văzându-se înconjurat, își trăsese un glonț în cap. Dar Charlotte suferise un asemea șoc, încât era inutil să-i agraveze traumatismul, relatându-i desfășurarea tragică a evenimentelor.

O ambulanță o luase pe tânăra femeie, fără ca Oliver s-o însoțească, neîndrăznind să-și impună prezența. Dar, câteva ore mai târziu, doctorul îl chema la patul tinerei femei; ea îl strigă fără încetare și era într-o asemenea stare de agitație, încât acesta credea că numai Oliver putea s-o liniștească. De cum sosise, ea se calmase și adormise, cu mâna în mâna lui.

Stătuse lângă ea aproape două zile, timp în care Charlotte dormise practic fără întrerupere, sub efectul calmantelor. În timpul acestor ore lungi, Oliver n-o părăsise, luând-o în brațe când o asaltau coșmarurile și-i uda fruntea ca s-o răcorească.

– Ar fi trebuit să mă lași să merg la Sheila, murmură Charlotte. Acum, tot orașul va ști că suntem logodiți.

– Și ce-i cu asta?

– Atunci, trebuie să le explicăm că nu este așa! Știu că n-ai de gând să te căsătorești cu mine!

Urmă o lungă tăcere, atât de apăsătoare, încât Charlotte crezu că-i plesnește inima. Apoi, cu un gest de o infinită duioșie Oliver îi luă capul în mâini și o obligă să-l privească în ochi.

– Da, este singura mea dorință, din prima clipă când te-am văzut, murmură el.

– Când ne-a prezentat Vanessa? Este imposibil, exclamă ea, neîncrezătoare.

– Nu, când te-am văzut în parcare, în ziua când mi-ai luat locul. În loc să simt dorința de a te strânge de gât, și aveam dreptul s-o fac, îmi venea să te iau în brațe și să-ți spun că m-am îndrăgostit de tine.

Charlotte îl privi, neîndrăznind să creadă într-o astfel de fericire. Credea că este o glumă.

– După care, am făcut totul fără noimă, reluă el. În loc să mi te apropii încet, am...

– Mi-ai servit prea multă șampanie pentru a face dragoste cu mine? spuse ea, strângându-se lângă el.

– Nu era premeditat, știi bine. Dar te doream atât de mult! Și încă și mai mult când te-am văzut în această dimineață strălucitor de frumoasă în bluza transparentă. Și spuneai că nu ești sexy! Ești femeia cea mai fermecătoare pe care am cunoscut-o vreodată! De

mai multe ori a trebuit să apelez la rațiune pentru a nu mă năpusti asupra ta. Când mă gândesc că acel tip...

– Mi-a fost frică, Oliver. Atât de frică...

Deodată, simți nevoia violentă de a vorbi despre asta cu Oliver, ca pentru a exorciza mai bine amintirile.

– Știi la ce m-am gândit când am înțeles că mă va viola și poate mă va ucide?

Ea făcu o pauză, cu vocea gâtuită de emoție.

– M-am gândit că, indiferent ce se va întâmpla, cel puțin am cunoscut fericirea cu tine și nimic nu va șterge acest lucru.

Cu ochii încețoșați de lacrimi, Oliver o strânse lângă el și rămaseră astfel un lung moment, fără să vorbească.

– Când mă gândesc că a fost cât pe ce să stric totul, spuse el în cele din urmă, neștiind să aștept. N-ar fi trebuit să facem dragoste în seara aceea, înainte de a-ți vorbi de sentimentele mele. A doua zi, totul a mers anapoda. Acasă erau muncitori, tu erai bolnavă, întârziai la întâlnirile tale. Am crezut că totul este pierdut când mi-am dat seama că ai plecat fără să-mi spui.

– În realitate, era vorba de o fugă. Nu vroiam să rămân. Îmi era frică să nu-mi explici că a fost o eroare, că regretai. Nu îndrăzneam să cred că mă iubești... Știi, toată viața am avut impresia că nimeni nu se interesează de mine. Începând cu tatăl meu care niciodată nu și-a manifestat afecțiunea pe care, în fond, o avea pentru mine. N-am înțeles aceasta decât mai târziu. Prea târziu...

– Știu, mi-a povestit Sheila, spuse Oliver, atingându-i obrajii cu o mângâiere. Părinții pot să facă atâta rău copiilor fără să-și

dea seama... Dar, astăzi ești o femeie, Charlotte, o femeie frumoasă și dezirabilă pe care o iubesc din toată inima. Și dacă vei trece prin grele încercări, te voi ajuta.

– Cu tine alturi, pot înfrunta orice, chiar și această încercare. Dan Pearce n-a reușit să-mi facă rau. N-a putut decât să-mi explice ce urma să suport, dar n-a reușit să distrugă imaginea fericirii și bucuriei pe care le asociez astăzi dragostei fizice, datorită ție. N-a distrus nimic în mine și nu mi-e frică să fac dragoste cu tine.

– Mie, da...

Ea îl privi șocată.

– Nu vreau ca primul nostru copil să fie conceput în afara căsătoriei, explică el apoi. Dar sunt atât de înnebunit după tine, încât mă simt incapabil să aștept prea mult timp fără a încălca legea. Vrei să fii soția mea, cât mai repede posibil, scumpa mea?

Sheila fu prima pusă la curent și când Charlotte îi explică, în termenii folosiți de Oliver, cauza grabei lor, aceasta știu că, după atâția ani, tânăra femeie era vindecată de complexele absurde care veneau din copilăria ei. De aici înainte, va fi o femeie întreagă, sigură de ea și de puterea sa de seducție.

S-a decis rapid ca cele două agenții să fuzioneze și ca pentru câtva timp Charlotte să continue să lucreze. Dar, în gândurile celor doi logodnici era clar că, foarte repede, marea casă va răsuna de strigătele voioase ale mai multor copii.

În ajunul ceremoniei, care trebuia să se desfășoare în intimitate și cu prezența doar a câtorva prieteni foarte

apropiați, Oliver se întoarse acasă mai devreme ca de obicei, și o găsi pe Charlotte în livadă, culcată sub mărul care le adăpostise prima noapte de dragoste.

– Tocmai mă gândeam la ce s-a întâmplat aici, acum câteva săptămâni, murmură ea când el se apropie.

Ea se ridică ușor și-l privi în ochi.

– Ce-ai spune să încălcăm buna-cuviință? întrebă. La urma urmei, peste câteva ore vom fi căsătoriți...

Abia sfârși de vorbit și el i se alătură pe iarbă, făcând-o să se rostogolească deasupra lui.

– Ah! În sfârșit, te supui argumentelor mele! exclamă ea râzând. Am crezut o clipă că va trebui să folosesc mijloace ocolite!

Cu un semn din cap, ea îi arătă o sticlă de șampanie, ascunsă în spatele mărului.

– Este momentul să ne rostim jurămintele, șopti Charlotte redevenind serioasă. Jurămintele eterne... Fă dragoste cu mine, Oliver.

– În fiecare zi din viața mea, iubita mea, răspunse el într-o suflare.

Sfârșit